

CONSTANTIN OPRĂNESCU

Volumul I

AMINTIRI

MĂRTURII

VIAȚA MEA

TRENUL SPERANȚEI

București - 1974
Împreună cu soția tinereții mele.

Index

Cuvânt înainte	5
Un semn de la Domnul	7
Cap. 1 Început	9
Cap. 2 “Veniți să ne judecăm”	11
Cap. 3 Ovidiu	14
Cap. 4 “Tatăl nostru”	17
Cap. 5 Dacă aş putea	21
Cap. 6 Sfânta Ana	24
Cap. 7 Sfântul Costică	27
Cap. 8 Mulțumescu-Ți Ție Doamne	32
Cap. 9 Crucea-n sân	35
Cap. 10 Prima Biblie	38
Cap. 11 În excursie	40
Cap. 12 Noapte bună Bob	43
Cap. 13 Dracii-n Pod	45
Cap. 14 Păcatul sub control	48
Cap. 15 Cuvântarea	51
Cap. 16 Contract	53
Cap. 17 Dureri de gât	55
Cap. 18 Vine cumnata	58
Cap. 19 Răpirea din serai	61
Cap. 20 Vine soacra	65
Cap. 21 Romică și Ali	68
Cap. 22 Țâmpii	71
Cap. 23 Scrisoare de la Chitila	74
Cap. 24 Fruntea sus la Dumnezeu	79
Cap. 25 Elicopterul	83
Cap. 26 Alois Vernalis	87
Cap. 27 Poc, Poc...	92
Cap. 28 Flăcări, (Ultima sticlă)	95
Cap. 29 Nea Mihai Trotter, (Mergi ori crapă)	99
Cap. 30 Sângele	103

Cap. 31 Un “monster” în geam	106
Cap. 32 Grabă mare	109
Cap. 33 Boxa zero	113
Cap. 34 În misiune	117
Cap. 35 Eva	122
Cap. 36 Împreună	126

CUVÂNT ÎNAINTE

Într-o zi, un profesor a vrut să-i învețe pe studenții săi cât de importantă este fiecare faptură și cât de frumoasă este unicitatea, chiar și a unui firicel de floare. Pentru aceasta, le-a spus elevilor săi să iasă în natură și fiecare să aleagă cea mai puțin atrăgătoare floare și să scrie o lucrare despre ea.

- Puneți-o într-un pahar cu apă și studiați-i frunzele delicate, priviți ce nuanțe și culori au în bătaia soarelui... ce simetrie... Și nu uitați că această floare ar fi trecut neobservată și neapreciată dacă n-ați fi găsit-o și nu a-ți fi admirat-o voi, le-a spus profesorul.

După această lecție ilustrativă de botanică, profesorul a concluzionat astfel:

- Și oamenii sunt la fel. Fiecare dintre ei este diferit și unic, dar trebuie să petreci timp cu ei ca să le poți observa frumusețea și să le cunoști străfundurile inimii. Mulți oameni trec neobservați pentru că nimeni nu și-a găsit timp să le descopere și să le admire unicitatea.

Sunt convins că, încă de la primele pagini ale acestei biografii, veți putea observa frumusețea interioară a autorului ei care, fără a se ascunde în spatele unor neologisme de nepriceput sau a unor figuri de stil puțin accesibile cititorului de rând, își deschide sufletul cititorilor lui fără acoperire, într-un mod cu totul unic.

Deși nu este o operă literară frumos meșteșugită, în simplitatea ei, cartea descrie cum se poate mai deslușit, viața unui om care s-a luptat cu el însuși, cu Dumnezeu, și cu tracasările vieții pentru a ajunge liber... și a devenit liber, dar nu așa cum unii își închipuie libertatea, ci eliberat de patimi, vicii și nelegiuiri. Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, a fost Eliberatorul și Salvatorul lui și pentru aceasta, cel dezlegat de lanțurile păcatului s-a decis să-L urmeze oriunde și cu orice preț.

Trăgând la o parte cortina scenei pe care s-au desfășurat evenimentele amintite în această biografie, putem observa mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu, care conduce nu numai întregul Univers, dar și viața unei fapte simple, care pentru unii oameni nu valora nimic. El conduce și viața ta, cititorule, îl vezi tu la cârmă?

Și astăzi, autorul cărții este membru al Bisericii Baptiste din Perth, Australia de Vest, și merge pe urma Salvatorului său, neuitând nici de cei din mijlocul cărora a ieșit. Viața dumnealui este pusă la dispoziția fiecărui om nevoiaș, care este împovărat de păcate și nelegiuiri. Având un scop și un destin nou, merge înainte spre țelul final, fără a se mai uita înapoi, pentru că “cele vechi s-au dus și iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Rev. Florin Iancu
Păstor al Bisericii Baptiste Române
Perth, Australia de Vest

UN SEMN DE LA DOMNUL

Era sfârșit de octombrie 1994 și început de primăvară în Perth, Australia de Vest. Era o duminică obișnuită când ne adunasem la închinăciune în Biserica Baptistă Română din Bayswater. Era totuși ceva special, pentru că fiecare duminică este o amintire a învierii Domnului Isus Hristos.

O familie obișnuită – tată, mamă și un băiețel cam alintat și zburdalnic a intrat în curtea bisericii. Am făcut cunoștință, aveau adresa noastră de la un taximetrist ce, cu câțva timp în urmă o dusesse pe musafira noastră acasă de la servici.

După intrarea în locașul de închinăciune, am mulțumit Domnului pentru cei ce au pășit pragul Casei Domnului. Am zis: ‘Doamne, dacă acești prieteni vizitatori sunt chemați de Tine, Te rog, spune-mi. Pentru mine acesta este semnul – de se vor ruga cu noi azi, acum și aici, sunt ai Tăi. Mă voi ocupa de ei...’

Eram aplecați pe genunchi împreună, cu mic și mare, la ora de rugăciune. Când a ajuns rândul la musafirul nostru, el s-a rugat ceea ce Duhul Sfânt l-a inspirat. Am zis cu toții: ‘Amin’

Am mulțumit Domnului că mi-a răspuns și mi-a aprobat semnul. Duhul Sfânt a lucrat la inimile lor, le-a descoperit starea, iar ei au mărturisit că au nevoie de mântuire, s-au pocăit și și-au cerut iertare. Domnul Isus a lăsat ca sângele Lui să le șteargă vina, Tatăl l-a primit în dragostea lui și Duhul Sfânt l-a pecetluit, născându-i din nou.

Din acea duminică, la sfârșit de octombrie, au sfârșit-o cu viețuirea în păcat. La acel început de primăvară au început un nou fel de trai. Încetul cu încetul vechile obiceiuri păcătoase le-au lăsat, le-au părăsit, lanțurile păcatului ce-i robea, au fost rupte. Faptele noi ale credinței, au dovedit că ‘cele vechi s-au dus și toate lucrurile s-au făcut noi.’ (2 Corinteni 5:17)

O jumătate de an de cercetare a Bibliei, de frecventare a serviciilor bisericii, de rugăciune personală și comună cu frățietatea, au dovedit că sunt statornici.

Deseori îmi cereau să-i botez și după mai multe amânări, nu respingeri, Biserica i-a acceptat pentru botez.

În 30 aprilie 1995 i-am botezat pe baza mărturiei credinței lor, în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt prin cufundare în apă. Astfel au mărturisit ei că au murit față de păcat și au înviat pentru o viață nouă.

În rândurile ce urmează veți afla mai pe larg cum s-au petrecut lucrurile. Am citit cărticica pe nerăsuflăte. Se merită să fie citită. Este de bun ajutor și exemplu pentru cei începători în credință. Este folositoare și pentru cei ce sunt deja pe calea credinței de mai multă vreme. Rog pe Domnul, ca prin Duhul Sfânt, să o facă ziditoare pentru voi toți cei ce o veți citi. (Filipeni 1:6).

Păstorul Gavril Crișan

Păstor al Bisericii Baptiste Române din Perth.

CAPITOLUL 1

ÎNCEPUT

Totul a început prin octombrie 1994. Abia venisem cu soția mea, Aneta, și copilul, Gogu, din Adelaide, Australia de Sud, și aveam de gând să ne stabilim în Perth, să ne refacem, s-o luăm de la capăt. Închiriasem o casuță frumoasă în Inglewood, foarte bine așezată, magazinele aproape, cârciuma peste drum. Mama avea o vorbă: ‘La barza chioară îi face Dumnezeu cuib’.

Și, cum spuneam, totul a început într-o duminică dimineată. M-am deșteptat pe la cinci și jumătate. M-am sculat din pat fără chef, obosit. Am privit la soția mea. Respira cald cu un zâmbet aninat în colțul gurii. 25 de ani de căsnicie; ani și mai buni și mai răi. M-am uitat la Gogu, copilașul, (dormise cu noi în pat), 8 ani, frumos și rotofei ca un purceluș. A venit pe lume după 18 ani de căsnicie. I-am privit pe rând, când pe unul, când pe altul, am strâns din umeri și m-am îndreptat, târșindu-mi papucii, spre frigider. Cu gesturi mecanice, demult știute, am tras afară de la răcoare ‘oala’ cu vin. Am luat un pahar, țigările și... un cartonaș alb care stătea uitat pe un colț al mesei de câțeva vreme.

Am ieșit afară, m-am așezat pe prag și am început ziua de Duminică, la șase dimineata, cu un pahar de Risling. Am aprins o țigară și am tras un fum adânc, atât de adânc, încât am tușit vreo cinci minute. Nu-i nimic, mi-am zis, așa-i cu prima țigară. Cu vinul la fel, primul pahar este cam neplăcut, al doilea alunecă, al treilea cere pe al patrulea, și... gata, s-a suit la cap. Pot să mă odihnesc un pic după ce-am cam făcut plinul.

Am luat între degete cartonașul alb care de câteva zile mă obseda. Avea o adresă scrisă pe el în românește: ‘Biserica Baptistă Română, 451 Guildford Road, Bayswater. Duminică, ora 10.00am’.

Cu câteva seri în urmă, un taximetrist i-a dat-o soției mele când a adus-o acasă și i-a spus în cea mai curată limbă românească: ‘Du-te la Biserică’. Mi se pare ciudat; de obicei, taximetriștii au adrese de la hoteluri și cluburi de noapte, nu de Biserici. Cunosc ceva în materie, pentru că am fost taximetrist, în București timp de 7 ani.

Am sucit cartonașul pe ambele fețe, apoi l-am aruncat pe prag. Am mai tras un pahar și încă unul. Mintea mi s-a aburit, încât am simțit o moleșeală plăcută. Ce să fac azi? Poate mai dorm o oră-două, apoi îmi iau nevasta și copilul și mergem la târg să cumpărăm legume și cârnați afumați. Am clătinat ‘oala’ cu vin. Mai avea un litru pe fund, cam puțin, o să mai iau una nouă și... tot așa. Tot așa? Până când tot așa? Am privit neputincios, din nou, la ‘oala’ cu vin, paharul răsturnat pe prag... am ridicat ochii spre cer... Tot așa? Oare altă cale nu mi-a mai rămas? Am luat de pe jos cartonașul alb cu adresa scrisă în românește. Multe am făcut eu în viața mea, ce-ar fi s-o fac și pe asta? De ce nu, ce-aveam de pierdut ?

M-am ridicat de pe prag, era ceasul aproape nouă.

M-am dus hotărât și am trezit-o pe Aneta.

- Ce este? mă întreabă somnoroasă.
- Hai să mergem la Biserică!
- Ești beat?
- Sigur că sunt!

Sigur că eram, dar sunt, să zic așa, profesionist, merg drept pe drum și dacă nu vorbesc mult, nu știe nimeni că sunt beat.

- Te rog scoală-te, ia copilul și hai să mergem la Biserică.

CAPITOLUL 2

„VENIȚI SĂ NE JUDECĂM”

Nu locuiam departe de Biserică. Doar câteva minute cu mașina. Când a auzit Aneta unde voiam să mergem, s-a bucurat. Cam greu l-am sculat pe Gogu, dar în scurt timp eram toți trei îmbrăcați, speriați și gata de drum.

Înainte de plecare am mai înghițit un pahar de votcă, așa, pentru curaj. Ne-am suit în mașină și am plecat cu veselie mare. Bineînțeles că ne-am rătăcit pe drum, pentru că eram cam amețit și nu aveam prea mult simț de orientare, dar am ajuns cu bine până la urmă.

Am intrat în Biserică așa, cu un pic de emoție, nesiguranță și neliniște. Simțeam pe umeri un sac greu, eram deja obosit, cam rușinat și trist, nebărbierit și pe jumătate beat. Am auzit:

- Bun venit în Casa Domnului, frate, bun venit în Casa Domnului, soră. Am înțeles că aveam în față pe mai-marele adunării. Fără prea multă ceremonie, mi-am făcut loc și m-am așezat lângă ‘fratele Ion’, așa s-a recomandat. I-am strâns mâna, am strâmbat din mustăți, i-am făcut cu ochiul:

- Ce mai faci, coane? Care e viața matală? Nu mi-a răspuns nimic, a pus doar degetul la buze:

- Șșșșș!

Au început a cânta, cu toții, un cântec lent, odihnitor. ‘Să ne rugăm Domnului’, a sugerat cineva și toată adunarea s-a pus pe genunchi; și eu odată cu ei. Când mi-a venit și mie rândul, m-am pomenit strigând în gura mare:

- Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru mare mila Ta. Mulțumesc că mi-ai dat un copil și că în dimineața asta mi-ai găsit și mie un loc, amin. Și toată adunarea a spus ‘amin’! Apoi au mai cântat un cântec ușor și calm, totul în jur era liniștitor și

bine așezat. Cineva a început să citească din Biblie. Eu închisesem ochii, mai să mă ia somnul, când am auzit:

- Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul, de vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada.

Am deschis ochii. Deci o șansă tot mai este. Am rămas totuși blocat la cuvântul ‘cârmâz’. Ce să fie oare acest cârmâz...? Trebuie să fie opusul zăpezii, zăpada este albă, cârmâzul este negru, zăpada este rece, cârmâzul trebuie să fie fierbinte. Cum e cârmâzul? Cum e zăpadă? Oare ce s-a împrăștiat pe zăpadă, atunci, în stradă, când după ce am trântit-o la pământ pe soția tinereții mele am lovit-o cu piciorul? A fost sânge pe zăpadă? A fost cârmâz? Cum arată cârmâzul? E ziua, e noaptea? E ca una din zilele acelea când eu, împreună cu alți doi sau trei, ne opream la barieră, la intrarea în oraș și strigam:

- Păzea, Șepertoane, că intrăm în tine!!! Erau zilele acelea pecetluite cu cârmâzul dureros al unor suflete pierdute? ‘Păzea, Șepertoane, că vin tâlharii!!!’

Dar ce e cârmâzul ăsta la urma urmei? Cuvântul ăsta e obsedant, e enervant, e un cuvânt nesuferit, nu știu de unde a apărut în viața mea. Stătusem cuminte în Biserică, în banca mea, fără să deranjez pe nimeni și uite cum îmi zgârie creierii acest cârmâz. E ca un pieptene țepos. Îl iei în mână și vrei să-ți piepteni părul, dar părul nu mai este acolo, nici țeasta nu o mai ai și acest pieptene-cârmâz îți zgârie creierii, înainte, înapoi, în față, în spate, în trecut, în prezent, în viitor... Simțeam că sunt lovit în piept. Acest cuvânt e prea de tot, nu-l puteam suferi, aveam o senzație de vomă, și simțeam așa... o abureală în cerul gurii – ‘aș da orice pentru o vodcă.’ Mi-am pipăit țigările în buzunar, îmi crăpa buza după un fum, abia mai răsuflam. Trebuia să ies înainte să leșin. În fond n-am făcut rău la nimeni. Nu l-am omorât eu pe Hristos. Ce atâta balamuc? Ce atâta cârmâz?

Am scăpat cu viață, s-a terminat... S-a deschis ușa și am ieșit afară cam... turmentat. În mașină aveam o sticlă de brandy cu vreo două degete pe fund. S-a dus la casa sufletului. M-am întors în curtea Bisericii. Soția mea vorbea cu soția păstorului.

- Ne-au invitat la masă, îmi spune ea, mergem?

- De ce nu ? - am zâmbit în barbă.

CAPITOLUL 3

OVIDIU

De ce nu? De ce să nu mergem dacă suntem invitați la masă? Tata avea o vorbă: ‘Dacă cineva te cheamă la muncă, ocolește-l, că nu te dor picioarele; iar dacă te cheamă la masă, du-te, că nu te doare gura!’ De ce nu? N-am mai stat la masă cu un păstor niciodată, viața e plină de surprize.

Pe drum, încercam să am o mină cât mai nevinovată, așa încât să-i placă soției mele și îndrăznesc:

- Cred că nu ar fi bine să mergem în casa oamenilor cu mâna goală, să nu spună că suntem neam prost, așa că hai să luăm un kil de vin. S-a uitat la mine cu... subînțeleș. Am înțeleș că nu e cazul, dar, oricum, aveam cugetul împăcat că am încercat.

Am fost bine primiți. Familie mare, păstorul, preoteasa, șase copii de diferite vârste, casa plină, zarvă mare, masă bogată. Mâncare românească: ciorbă, sarmale. Nu mai mâncasem așa ceva de ani de zile. Aneta mea - bucătăreasă profesionistă, gătea prin restaurante, dar acasă mâncam pizza, cârnați prăjiți, grătar, nu se mânca la noi românește.

Am băut limonadă, am vorbit multe, mai mult eu și Aneta am vorbit, păstorul a tăcut și a ascultat. Ne-am ridicat cu toții și gazda noastră s-a rugat. S-a rugat pentru noi, pentru pacea pe care o căutam, poate fără să știm ce căutăm.

Aveam ochii închiși și-l ascultam pe păstor cum se roagă. Deodată mi-a apărut o imagine, undeva sub pleoape: Ovidiu! Ovidiu îngenunchiat, la mine în casă, la Adelaide, rugându-se pentru mine, cu soția lui alături de el. Amândoi îngenunchiați. Mi-au trecut prin memorie, într-o clipă, o mulțime de imagini.

...Cu ani în urmă, în Adelaide... Eram singur la masă, într-o seară, când a venit Ovidiu, un pocăit, cu care mă cunoșteam de mai multă vreme.

- Ce faci, moșule? (Așa mă alintau prietenii).

- Mănânc, mâncați și voi?

- Măncăm, frate.

- Beți vin?

- Nu bem, frate.

Am mâncat, am discutat, iar ei mi-au vorbit despre Dumnezeu și mi-au spus că am nevoie de pocăință. Eu le-am spus că sunt băiat bun, chiar am citit Biblia, în trei zile. Ca să mă creadă, chiar am vrut să le arăt Biblia, dar nu am găsit-o și era să cad lat în bucătărie că nu prea mai vedeam să merg. Era ora șapte seara, aveam la bord cam mult lichid, mă scuzam cum puteam mai bine, că de... oameni suntem, etc... Ovidiu mă privea liniștit.

- Am vrea să ne rugăm pentru tine, ne lași, frate, să ne rugăm?

- Roagă-te, coane, e țară liberă... Au îngenunchiat amândoi acolo, în bucătărie. Eu stăteam pe scaun și priveam la ei, stăpânit de un simțământ ciudat. Mi-au dat lacrimile, probabil de la vin... Apoi, Ovidiu mi-a spus să nu mai beau și să mă duc la Biserică.

- N-ai vrea cumva să mă fac sfânt? m-am interesat eu.

- Da, aș vrea să ajungi sfânt, a venit răspunsul. Nu am înțeles vorba aceasta. Cum să fiu sfânt? Eu?! Sfânt este Papa de la Roma! Ce chestie...

Mi-au trecut aceste gânduri prin minte în câteva secunde, în timp ce păstorul se ruga pentru mine. De ce s-or ruga oamenii ăștia pentru noi? Doar ne-am întâlnit de câteva ore, nici nu le-am reținut numele.

Am plecat din casa păstorului cu un sentiment ciudat, neînțeles, în inimă. Când ne-am suit în 'Valiantul' nostru, parcă totul a trecut. Mă uitam la Aneta:

- N-am băut atâta limonadă în viața mea. Am râs amândoi și așa, bucuroși, am ajuns la ‘Civic Hotel’. Am coborât din mașină, am luat copilul, unul de o mână și altul de alta și am sărit hotărâți și voioși pragul cârciumii. Atmosferă cunoscută, cam întuneric, fum mult de la țigări, zgomot de tacuri lovind bilele pe masa de biliard, o înjurătură colo, un râs isteric într-un colț, ce mai, elementul nostru. Am golit paharul cu bere cu mare poftă. Am privit la soția mea cum a gustat puțin și l-a pus pe masă. Mirare mare, o știam, cum să zic, experimentată cu licorile.

- Ce e cu tine, Ancuță...? Ea răsucește paharul pe luciul mesei, apoi vorbește foarte încet:

- Nu știu, omule, nu știu. E ceva deosebit cu oamenii ăștia, mi-au luat gustul de băut, nu vreau să beau, hai acasă.

CAPITOLUL 4

“TATĂL NOSTRU”

Zilele parcă zboară. Vremea este frumoasă, încerc să mă simt bine, cu toate că am umblat toată ziua, căutând de lucru. Am schimbat trei servicii în trei luni și iar sunt pe-afară. Caut mereu. Îmi amintesc, când am plecat din Adelaide, am hotărât în fața tuturor prietenilor și am jurat în ‘Challa Gardens Hotel’ că o să-mi continui viața de care eram așa de mândru. Le-am spus tuturor, să se știe:

- O să-mi găsesc în Perth o fabrică de lemne ca și asta de aici! Și un echipaj de bețivi ca și voi!

Ne-am îmbătat criță, acolo, în Challa Gardens Hotel’, ne-am pupat, ne-am adresat cele mai frățești înjurături, iar pe la miezul nopții ne-am despărțit plângând cu jale mare.

A doua zi, am vândut mașina la un garaj și am intrat la ‘Junction Hotel’ să beau o tărie și să chem un taxi, cu care să ajung acasă la soacră-mea, pentru că mai aveam o noapte de petrecut în Adelaide. M-am așezat la bar și am luat paharul în primire. Țineam în mână un inel de chei gol, fiindcă ultima cheie agățată de el o vândusem cu ‘Valiantul’ odată. Cu câțva timp în urmă, inelul ăsta era plin cu chei de tot felul: de la casă, de la garaj, de la două mașini, de la două prăvălii, de la camionul de pâine.

Dar, încet, încet, una câte una s-au dus toate. În câteva luni am vândut totul, chiar și mobilele și toate aparaturile din casă. Voiam să plecăm, să fugim din Adelaide, să începem totul din nou în Perth. Ce ne aștepta în Perth? Nu cunoșteam pe nimeni, nu mai fusesem niciodată în acest oraș. De fapt, ce ne grăbea spre acel loc necunoscut? Ce căutam acolo? ‘O fabrică de lemne și un echipaj de bețivi’, gândeam eu, dar soția mea a găsit la cineva numărul de telefon al Bisericii Ortodoxe din Perth, și l-a luat la drum.

*Ce căutam acolo? ‘O fabrică de lemne și un echipaj de bețivi’
Adelaide, South Australia, 1985*

Stăteam acolo, în ‘Junction Hotel’, cu un pahar gol într-o mână și cu un inel de chei, gol și ăsta, în cealaltă mână și mă simțeam trist și străin, uitat și singur, mai – mai să-mi plâng de milă.

- „Taxi for Con!”

Am aruncat inelul în jghebul de gunoi de la picioarele barului, am tras o înjurătură în stil australian drept salut, apoi am ieșit în stradă și m-am suit în taxi. Hotărât lucru, asta a fost ultima cârciumă din Adelaide, unde mi-a călcat piciorul.

Zboară zilele, n-am nici o grijă. Ne plimbăm prin Perth de parcă am fi în concediu. Aneta lucrează câteva seri pe săptămână, n-are astâmpăr. Trecem des prin fața Bisericii Baptiste Române. Are o firmă frumoasă, scrisă cu litere arhaice, care mi-au atras privirea. Este Duminică și am plănuir

să mergem și noi pe seară, să... vedem care mai e mișcarea, ce se mai întâmplă în tabăra sfinților.

Zis și făcut. Ne-am înfățișat la șase fix. Ne-au primit bine. Ne luăm locurile în primire. Aneta pe partea unde sunt toate femeile, eu lângă ‘fratele Ion’. Au cântece frumoase și orchestră de mandoline, copiii lor sunt frumoși și cuminiți. Doar Gogu al meu este zvăpăiat și arțăgos, nimic nu-i e pe voie. Aș vrea să fiu atent la cel ce vorbește la microfon, dar copilul nu-mi dă pace. Îmi trage ceasul de la mână, îi dau inelul de pe deget, pixul din buzunar, mă trage de mustăți și mă zgârie, iar eu nu pot să-l plesnesc că mi-e rușine de oamenii ăștia și mă uit în tavan: „Doamne, fă-l liniștit sau îl strâng de gât”.

Ce spune omul ăsta de pe scenă? Voiam să-l ascult, să fiu atent. Spune că Dumnezeu este bun și iertător și că ne vrea cu gelozie pentru El. Că nu vrea moartea păcătosului, ci întoarcerea lui la pocăință, iar pocăința înseamnă că trebuie să lași vechile patimi și să te înnoiești, să te faci... sfânt. Iar cuvântul ăsta – sfânt. Se pare că la ăștia sfinții cresc în pomi. Povești de adormit copiii. Îmi amintesc de Gogu. Uite-l cum doarme dus, cu capul pe umărul meu. Cum a adormit? Cine l-a adormit? Nu-l putea adormi așa, deodată, povestea fratelui de la microfon. Gogu are poveștile lui preferate, cum ar fi Albă ca Zăpada care i-a agățat pe cei 7 pitici în Athene Palace, dar, la urmă, a încurcat-o că a dat peste ea sectoristul Ghinea, de la Moravuri, (deghizat în Dănilă Prepeleac), și a ajuns la Circa 18 de Miliție, etc. În sfârșit, iată că Gogu doarme și zâmbește cu toată fața lui buclălată. Cum a adormit așa deodată? Mă uit în tavan. Un gând îmi fulgeră prin minte, încât mi se încrețește pielea pe mine până în creștetul capului. Oare nu cumva dincolo de tavan și de cer este, totuși, Cineva care ne aude și ne vede și ne citește gândurile? Dacă este așa, sunt un om pierdut...

Am plecat din Biserică stăpânit de un fel de teamă. În drum spre casă, Aneta îmi spune:

- Auzi tu, cred că suntem afară de orice pericol.
- Ce pericol? Care pericol? Ce vrei să zici?
- N-ai auzit ce-a spus păstorul? El nu vrea să pocăiască pe nimeni, ci vrea să ne facă pe toți creștini. Așa mai merge... Nu vreau să mă pocăiesc și să-mi închid viața, dar creștin sună mai frumos.

- Ai dreptate, creștin sună mai frumos, ai dreptate...

Am ajuns acasă și fiecare și-a văzut de ale lui. Mai târziu, Aneta s-a dus să culce copilul, iar eu, conform obișnuinței, la masă cu vinul. M-am uitat în tavan cu un fel de teamă neînțeleasă și am strâns din umeri neputincios: 'Dacă aş putea... o, dacă aş putea...'

Din camera cealaltă am auzit-o pe Aneta vorbind cu copilașul:

- Gogule, hai să te învăț ceva, rugăciunea Tatăl nostru, vrei?

- O.K.

- Tatăl nostru carele ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău, vie Împărăția Ta, făcă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ...

CAPITOLUL 5

DACĂ AȘ PUTEA...

Plouă și nu se mai oprește. Curge cu găleata, plouă cum n-a mai plouat, parcă, niciodată. Este aer curat, mă simt bine. De curând am cumpărat o casă și ne-am mutat în ea. Gogu a numit-o chiar Garden house, și pe bună dreptate. Este o casă mică în mijlocul unei grădini tropicale. Sunt palmieri de tot felul, ferigi, liane și nu știu ce nume or avea aceste plante, dar sunt foarte frumoase. Păsări felurite cântă prin pomi toată ziua. Casa are ferestre mari și uși de sticlă încât se vede tot peisajul. Grădina Edenului, nu altceva. Am început să vorbesc într-un jargon nou se vede treaba...

Simt că totul e superb în dimineața asta. Prin preajmă, peisajul e sclipitor, apa se prelinge pe trunchiurile copacilor, iar eu stau ca sub umbrelă sub o ramură de palmier. Niște păsărele cântă frumos, sunt mititele, că te și miri de unde au un asemenea glas.

- Vino, femeie, vino afară, să vezi ce frumos plouă.

- Ce atâta frumusețe? E ploaie și ud, sunt nori și vânt și este frig, intră înăuntru să nu răcești.

M-am dezumflat de tot. Parcă are dreptate. Plouă cu găleata și eu stau ca Robinson Crusoe și mă uit la păsăricile astea. Cântă în ploaie, pentru ele e bucurie mare. Îmi vine să râd și nu știu de ce. Mai bine să mă duc să caut de lucru, am un 'interviu' la o fabrică de lemne. O iau din loc.

Am rezolvat-o repede la fabrică, nu e nici aici vreun loc pentru mine. La înapoiere, de ciudă, m-am împiedecat de o cârciumă, 'Wangara Tavern'. Pe dinafară arată ca după război, înăuntru, să nu-mi cred ochilor. Ăștia, pe aici, sunt mai stricați ca la Adelaide. Raunchy girls, la prânz, ziua în amiaza mare. Nu am apucat să văd așa ceva în Adelaide. M-au invitat

prietenii, dar n-am ajuns să văd, că începeau la ora nouă seara, oră la care eu eram ‘cuc’.

Și uite-le aici cum joacă pe mese, aproape dezbrăcate. În jurul lor fețe exaltate, mâini ce se întind să le atingă, să le apuce, mâini noduroase și murdare. Cârциuma este plină de motocicliști și constructori. E un fum înecăcios, miroase a closet, melodia e o tânguire beată. Îmi este greață, să vomit și nu altceva... Mă îndrept spre ușă. Clanța e undeva sus, la nivelul frunții mele. Ridic mâna să o apuc să deschid ușa și îmi privesc propria-mi mână. Mână cu degete noduroase, două retezate într-un accident vechi. Sunt aceleași mâini urâte și negre ca ale mulțimii, trebuia să recunosc că aparțin și eu acestei gloate de bețivi. Da, dar unde vreau să fug? De cine vreau să fug? Nu cumva de mine însumi? Înapoi la bar, stângamprejur.

Îmi iau un alt pahar plin și încerc să intru în peisaj. Numai că îmi e greu, mă simt apăsător de ceva, nu pot... nu cred că mai pot. Mă gândesc că ieri a fost duminică și că aș vrea să fie în fiecare zi duminică. Ieri mi-am dus femeia și copilul la Biserică. Este bine acolo, nu știu de ce mă simt bine, sunt la adăpost. Acolo e liniște plăcută, culori vii și vorbe calde, oameni prietenoși, copii drăgălași. Și eu, acolo, printre ei, urât și bărbos, cu gânduri murdare, cu răsuflarea mirosind a alcool. Ieri am plecat din Biserică cu gândul trist că nu este locul meu acolo, că murdăresc covorul pe care calc și banca pe care stau.

Iar acum sunt în locul pe care stau de 30 de ani, în locul pe care l-am iubit vreme de 30 de ani, între oameni care mi-au fost dragi 30 de ani, fac lucrurile pe care le-am făcut în toți aniiăștia, am în nări mirosul în care m-am născut și nici aici nu mă mai simt acasă, nici aici nu mai este loc pentru mine. Chiar și barmana se uită urât la mine, mă servește în scârbă și nu vorbește cu mine. Am lăsat paharul jos și am ieșit afară dezorientat, furios pe mine însumi și pe felul ăsta de viață.

Afară, niște pomi cu crengi rupte, gropi și gunoaie. Mă uitam în jur cu silă și-mi zumzăiau gândurile în cap. Ce loc e ăsta? Ce caut eu aici? M-am suit în mașină; unde să mă mai duc? Am oftat din greu și am pornit pe Wanneroo Road în jos, fără țintă, fără grabă. O, dacă aș putea... dacă aș putea...

CAPITOLUL 6

SFÂNTA ANA

Merg în jos, pe Wanneroo Road, cu viteză redusă. Ploaia a stat, iar soarele este încă ascuns de nori. Simt un nod în gât. Parcă pieptul mi-e apăsător greu, mă simt moale ca o cârpă și trist, nespun de trist... Oare o să plâng?! Hmm... Când am plâns ultima dată? Cad pe gânduri; demult, tare demult, când aveam 16 ani...

Atunci am plecat prima oară de acasă, de la mama. Cu o seară înainte de plecare ne-am întâlnit toți prietenii, vreo zece inși, oameni fără căpătâi. Eu eram cel mai tânăr. Era prima mea plecare 'în țară'. Păraseam orașelul natal pentru o vreme și trebuia să ne luăm rămas bun, așa că ne-am adunat într-o cârciumă, la capul podului de peste Olteț, un pod de fier făcut de francezi în timpul războiului, eram toți foarte mândri de el. Și acolo ne-am pus pe băut vin nou, că era toamnă, spre sfârșitul toamnei.

- Bă, v-aș cinsti până la ziuă dar am rămas lefter, nu mai am nici un leu, zic eu către adunare.

- Da mă, dar ai un inel de aur! s-a holbat la mine unul numit Graur. Eu m-am supărat foc, l-am scuipat și l-am înjurat de toți moșii și strămoșii lui.

- Ce vrei bă, să vând inelul lui tata care zace în pușcărie și suferă chinuri grele? Cum să-l vând când îl am de la tatăl meu, mă, care taie acum la stuf în Baltă, inelul lui tăicuțul meu cu piatră de rubin la mijloc. Și iar l-am spurcat și l-am înjurat pe nătarăul ăla de Graur, apoi m-am oprit brusc. Am scos inelul de pe deget, l-am aruncat pe masă, l-am înjurat crunt pe tata și i-am spus:

- Dă cinci kile de vin pe el. Ne-am îmbătat ca porcii acolo, la urechea podului, apoi, când s-a terminat băutura, am cântat vechiul cântec de rămas bun:

*‘Adio Balșule, rămâi cu bine,
Eu am plecat și podul tău n-am să-l mai văd.
Las aici amintiri și iubire
Străin și singur plec în țară, vagabond.’*

Când am auzit că vine miliția, am luat-o din loc. Am ajuns acasă după miezul nopții, iar când am văzut-o pe mama cum mă aștepta, m-a cuprins o tristețe mare și un plâns cu hohote. Mama a pus mâna la gură:

- Ai luat-o pe urma lui taică-tău, puiu mamii. Du-te și te culcă. Am plâns, am plâns cu amar, până am adormit. A fost ultimul plâns de care îmi amintesc, ultimul...

Au vremuit anii peste mine, iar acum, aici, în Australia, mă întreb de ce îmi vin în minte toate gândurile astea? Totul aparține trecutului, nu se mai poate schimba nimic. Așa este viața, când mai bine, când mai rău, ce poți să-i faci? Mașina alunecă ușor pe Wanneroo Road, în jos. Fără să-mi dau seama am intrat în parcare la Northlands Tavern. Pășesc în front-bar hotărât, sigur, ca acasă. Privirea mi-a căzut pe masa de biliard. În jurul ei se plimba un bătrân mic, cu pantaloni scurți, slab și cu o chelie lucitoare. În mână ținea tacul de biliard, iar când m-a văzut intrând s-a oprit cu fața la mine. M-a privit ținând pe sub sprâncene, iar privirea lui m-a lovit drept în piept, încât m-am îndoit puțin de mijloc. Și el s-a îndoit, parcă, și a rânjit la mine. Bătea cu tacul în pământ. Mi s-a părut că ține o furcă în mână. ‘Ce te holbezi la mine, bă? Ce, crezi că mă sperii? Cine crezi că ești?’, îmi fac curaj singur.

Mă îndrept spre bar și cer de băut. Apoi, cu paharul în mână, mă întorc. Bătrânul este aplecat pe masa de biliard, ținând bila exact pe direcția mea. Dar nu privește bila, mă privește pe mine, drept în ochi. Stă la pândă, sunt ținta lui. Las paharul ușor pe bar și, cu grijă, mă îndrept spre ușă, cu ochii pe bătrân. ‘Ce rânjești mă, ce ești cu ochii pe mine? Ce, crezi că mă sperii tu pe mine? Cine e ăsta, ce vrea de la mine? M-am scârbit de locul ăsta...’ Ies în grabă, ușa se trănțește în urma

mea. În drum spre mașină îmi cumpăr o sticlă de Saint Agnes brandy.

Mă urc în mașină și privesc sticla din mâna mea – Saint Agnes brandy, ceea ce pe românește se traduce țuică Sfânta Ana. Ia uite, dom'le, dar ce au sfinții ăștia cu mine? Sunt încolțit din toate părțile. O, dacă aș putea... Parcă mă cutremuram...

“Dar încercă, măi, omule!”- auzeam, de undeva, de Sus, un glas...

“Ce să încerc?”

“Arunc-o jos!”

“O arunc!”

“Și tutunul, arză-l focul!”

“Și tutunul!”

Atunci, brusc și hotărât, am aruncat sticla în boscheți, pachetul de țigări și bricheta.

“Gata, până aici, de acum încolo o să vedeți voi cine sunt eu. O să-l vedeți voi pe Sfântul Costică”, mi-am zis, cumva, din toată ființa.

Am pornit mașina și m-am îndreptat către casă, tot certându-mă cu mine însumi. Au rămas sub boscheți țigările, bricheta și sticla cu Sfânta Ana. Parcă și ceva din mine, urât și vechi și straniu a rămas acolo...

CAPITOLUL 7

SFÂNTUL COSTICĂ

Am lăsat în urmă taverna cu diavolul ăla mic și bătrân s-o stăpânească. Am lăsat în urma mea alcoolul și tutunul și tot ce știu numai eu. Gata! Sunt un om nou, sunt sfânt ca toți sfinții de la Biserică. Pe unul îl cheamă Luca. ăsta da, sfânt. Cântă frumos de tot, dirijează orchestra, și vorbește frumos. Spunea odată:

- Dumnezeu urăște păcatul dar îl iubește pe păcătos. Mi-a plăcut vorba asta; atunci mă iubește și pe mine. Oare?! Poate c-o fi așa... Mi-am adus aminte de Ovidiu din Adelaide. El mi-a vorbit de Dumnezeu prima dată. El mi-a spus că trebuie să fiu sfânt. Ce ciudate mi s-au părut aceste vorbe atunci. Dar acum, după ce i-am cunoscut pe oamenii aceștia de la Biserică, cred că sfinții există. Vindecă chiar și boli. Soția păstorului doar i-a pus mâna pe cap Anetei când avea migrenă, a zis nu știu ce vorbe și femeia mea a adormit imediat; s-a trezit peste scurt timp și nu o mai durea nimic. Sunt sfinți, da, sunt sfinți, acum îl cred pe Ovidiu. Și mai mult, iată că m-am făcut și eu sfânt. Am aruncat sticla și tutunul sub boscheți la Northlands Tavern și acum o să-mi dau barba jos. Mă fac sfânt!

Am ajuns acasă exact la timpul când trebuia s-o duc pe Aneta la servicii. Întâi de toate m-am dus la baie și m-am bărbierit, apoi am declarat foarte serios:

- De azi încolo sunt sfânt! Nu mai beau, nu mai fumez și nici pe tine nu te mai înjur și mergem în fiecare duminică la biserică. Aneta a râs:

- Ești băut, sau poți să-mi dai un lift la servicii? Eu:

- Hai să mergem că sunt profesionist, dar sunt hotărât, nu glumă. În mașină am stat tăcuți o vreme, apoi m-a întrebat:

- Ce glumă este asta? Despre ce sfânt vorbești?

- Nu glumesc, am gândit eu cu glas tare; dacă scap de băutură și tutun, mă pocăiesc! Ea râde:

- Măi, măi, drac pocăit, cine a mai văzut?

Am lăsat-o pe Aneta la Orient Expres în Northbridge, și m-am întors acasă. Eram bucuros fără să știu de ce, mă simțeam bine. Am început să fredonez:

*'Ecaterino, vedea-te-aș moartă
cu-n dric la poartă și cai mascați.'*

Hopaaa... Țsta nu este un cântec bun pentru Sfântul Costică. Altul:

*'Ești atâta de frumoasă
Și atât de dragă-mi ești.'*

Asta mai merge, totuși o să învăț un cântec de la Biserică. Am ajuns acasă cântând bucuros:

'Paraskivo, eu pe tine te-am iubit!'

Am lucrat câțva timp prin grădină. Întotdeauna este ceva de făcut în grădina asta minunată. L-am adus pe Gogu de la școală, am mâncat împreună slănină cu usturoi, ne place foarte mult la amândoi, apoi am zis:

- Hai Gogule, în spa. El scurt:

- O.K.

Avem o spa mare în grădină, la umbră. Am încălzit puțin apa și ne-am bălăcit cam o oră. Stăteam în apa caldă și priveam frumusețea acestei grădini - câteva zeci de palmieri, alei pavate cu cărămizi, un deal mic plin cu liane și niște flori mici, galbene, în jurul bazinului plante și flori tropicale. Cântă păsările în jur de răsună triluri cum n-am mai auzit vreodată. Spaua are o cascadă mică, ce lasă, cu un susur lin, să curgă apă curată, filtrată. Este ca un vis, un vis aievea. Gogu se scufundă și mă ciupește pe sub apă. I s-a încrețit pielea pe el de atâta umezeală.

Îi zic:

- Hai, Gogule, ieși afară că-ți ajunge, să nu răcești. El nu vrea de loc. Se zbârlește la mine, ți-pă și-mi aruncă apă în ochi. Are chef de joacă, eu insist, simt că-mi pierd răbdarea:

- Ieși, mă, că iau o nuia și o rup pe tine. Când vede că treaba este serioasă, o zbughește afară. Mă uit nervos în jur după o nuia, măcar să-l sperii un pic... Ce nuia... nu găsești nimic în pomii ăștia. Sunt lungi cât o zi de post, ramuri lungi de cinci metri fluturând în vânt, toate ciorile cârăie în pomii ăștia și nici o rază de soare nu pătrunde, nu e o poamă în ei. O să-i distrug pe toți și o să dărâm casa asta de carton. O să construiesc o cârciumă. Ce-mi trebuie mie pădurea asta? O să mă mănânce șerpii pe aici. Uite cum stau de două ore în apă până la gât ca un broscoi. Ce caut eu aici? Nu sunt broscoi, ori poate sunt...

Am sărit afară din apă și aerul rece mi-a pătruns până la oase. Mi-e frig, îmi clănțanesc dinții în gură, îmi tremură genunchii. Câțiva metri și sunt în casă, mi-e frig de mor și tremur tot. Am ajuns la baie și mă acopăr cu un prosop. Mă așez pe marginea căzii. Ce mai înjurături clasice... Sfinte Costică... ce sfânt, care sfânt? Or fi sfinți ăștia care au fost înțărcați cu agheasmă, sfântul Luca și sfântul Iosif... Da' eu? Ce sfânt? Mă scol și încep să mă învârtesc prin casă, sunt încă ud. Caut ceva, caut și la gunoi, caut chiștoace și nu găsesc. Mă îmbrac repede, strig de la ușă:

- Gogule, vin imediat, încuie ușa după mine. Mă urc în mașină, plec cu viteză și mă opresc drept în parcare la Northlands Tavern. Este tot acolo unde l-am aruncat cu două ore mai devreme, în boscheți, pachetul meu cu țigări. Mă reped și aprind una. Primul fum se duce drept la 'casa sufletului'. De sub iarbă se arată... Sfânta Ana, uitasem de ea. Trag un gât cu sete, 'O, mulțumescu-Ți Ție Doamne!' Rămân blocat de aceste mulțumiri. La fel l-am mulțumit și celui-lalt Dumnezeu din Biserică. Sunt doi Dumnezei? M-a cuprins o frică mare. Am aruncat din mână țigara, și sticla am aruncat-o la loc sub

bălării. Am plecat în grabă mare din locul acela, murmurând: ‘Am greșit, am pierdut, dar, gata, asta a fost ultima dată. O să le arăt eu la toți cine este sfântul Costică.’

Până s-a înserat am mai fost o dată la acel loc, iar înainte de miezul nopții, când trebuia să mă duc s-o iau pe Aneta de la servici, am trecut prin parcare a tavernei, am cules de sub boscheți sticla și țigările și le-am pus lângă mine, aproape... Când s-a suit în mașină Aneta, i-am întins sticla:

- Bei un gât, femeie?

- Beau sfinte Costică... și am râs amândoi; dar ceva se rupsese în mine, nu știam ce și cum...

Aveam un râs nou, parcă alt fel de râs, se întâmplase ceva cu mine...

“Garden House” Perth, Australia de vest, 1995

CAPITOLUL 8

MULȚUMESCU-ȚI ȚIE, DOAMNE...

‘Mulțumescu-Ți Ție Doamne, pentru mare mila Ta’ – din nou pe genunchi, din nou în Casa Domnului, în seara de duminică. N-am vrut să vin, dar nu am scăpat de nevastă-mea. Și iar suntem pe genunchi. Mă cam dor, și spatele mă încearcă. N-am chef de rugăciune, n-am chef de nimic; atunci ce caut eu aici? Ce mă ține să mă scol și să ies afară? Nu știu, nu înțeleg ce se întâmplă cu mine. Tot ce știu este că stau pe genunchi, genunchii mă dor, spatele mă doare și... ‘mulțumescu-Ți Ție Doamne pentru mare mila Ta.’

Cu 15 ani în urmă, am auzit o rugăciune asemănătoare. Eram în vagonul de cărbuni pentru Marsilia, într-o gară de frontieră. Pișta Baci ne băgase acolo cu o noapte înainte, pe mine și pe Romică, un prieten al meu. Vagonul era încărcat pe jumătate cu saci cu cărbuni. Pișta Baci era șef cu încărcatul. Ne-a ascuns acolo, sub saci și ne-a spus:

- Măine, după ce terminăm cu încărcatul, o să strig tare: ‘Mulțumescu-Ți Ție Doamne, că am făcut-o și pe asta!’ Când mă veți auzi vorbind așa, să știți că vagonul este încărcat și gata de drum.

Eram într-un colț al vagonului, îngropați în sacii cu cărbuni, eu și Romică, unul lângă altul, când am auzit parola:

- Mulțumescu-Ți Ție Doamne, că l-am umplut și pe vagonul ăsta și o să vină grănicerii să-l inspecteze și să-l sigileze mâine dimineață.

Bine că ne-ai ridicat moralul... Și dacă or să vină grănicerii, ce? Dacă nu or să ne găsească, ajungem în Franța, țara libertății, dacă ne-or prinde, ajungem înapoi, la pușcărie, la

turtoi. Așa m-a încurajat Romică, om umblat prin toate pușcăriile din România în 14 ani de condamnări. Am fost împreună patru luni la închisoarea Aiud. Dacă nu era el, m-ar fi mâncat și milițienii și hoții. Stăteam acolo, pe fundul vagonului, unul lângă altul, îngenunchiați, umăr lângă umăr. Îi auzeam respirația și mă simțeam mai în siguranță știindu-l lângă mine.

Îmi aduc aminte că într-o zi, în închisoare, privind cum erau bătuți deținuții fără nici un rost și nici o vină, am zis:

- Nu știi ce aș face dacă mi-ar da o palmă un spurcat, l-aș mușca de beregată. Un hoț din Sibiu mi-a zis cu tristețe în glas:

- Mai bine ferește-te de bătaie. Mi-e milă de tine, gagiule.

A doua zi, dimineața la numărătoare, majorul a inspectat camerele. Îl aud strigând:

- Șeful de la camera 8 să vină la mine. Țsta sunt eu. Romică m-a oprit pe loc, a pus degetul la buze:

- Șssst! Și a ieșit în față. A strigat:

- Eu sunt, cetățene major. Nici n-a terminat de vorbit că două palme răsunătoare l-au plesnit peste față.

- Celula nu este în ordine și paturile nu sunt reglementar făcute. Marș de fă curat!

- Am înțeles, cetățene major. A venit înapoi, în front după câteva minute, cu obraji roșii ca focul.

- Am făcut un ciubuc de dimineață, a râs el. Eu m-am făcut mic înaintea lui, mic, mititel...

‘Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru mare mila Ta. Mulțumescu-Ți că am sfârșit-o și pe asta...’ Grănicerii nu au venit a doua zi, ci cam după o săptămână. Nu mai știam bine ce zi era, eram în întuneric mereu. Aveam niște pungi de plastic în care ne făceam nevoile. Putea urât în gaura noastră. Apă beam câte puțină, aveam doar zece litri. De mâncat aveam pâine uscată de Pișta Baci pe plită. Și acolo, în acel întuneric fizic, în

acea gaură murdară și neagră, într-o liniște dureroasă, eu mi-am amintit de Dumnezeu: ‘Doamne, dacă mă scapi de aici, nu o să mă mai îmbăt niciodată, nu o să mai fur niciodată, o să postesc o zi pe săptămână. Dacă mă scapi de aici o să mă duc la Biserică în fiecare duminică, n-o să-mi mai înșel nevasta, dacă mă scapi de aici...’

Bocănituri de pași pe acoperișul vagonului... Cu un zgomot brusc, metalic, chepengul de pe acoperișul vagonului s-a deschis. Câteva șuvițe de lumină pătrund printre saci. Grănicerii!

‘Scapă-mă, Doamne...’

- Ieși, mă, afară că te văd, îți văd piciorul. Ieși, mă, că te împușc, ieși afară că trag.

Sunt paralizat, nu știu ce să fac... urlu în mine însumi:

‘Scapă-mă, Doamne, că o să-mi agăț o cruce mare de gât și o să o port până mor. O cruce mare, o cruce o să-mi pun la gât, scapă-mă, scapă-mă...’

- Hai caporale, că nu este nimeni aici. Au trântit chepengul, l-au sigilat... am auzit pași depărtându-se, pe acoperișul vagonului.

‘Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru mare mila Ta.’

CAPITOLUL 9

CRUCEA-N SÂN

Îmi pipăi peste cămașă crucea pe care o port la gât. Este o cruce mare de lemn cu Domnul Isus, de argint, răstignit. Am una și în mașină, agățată de oglindă. Simt crucea pe sub cămașă, lipită de piele. Este a doua cruce de acest fel pe care am purtat-o la gât până acum. De mult, mama mi-a dat una care să ne apere de rele, pe mine și pe nevastă-mea, o cruce mare, de lemn de abanos, am purtat-o câțiva ani. Dar nu prea mi-a ajutat. Îmi aduc aminte că am avut o ceartă mare cu Aneta într-o zi, când să mă duc la Rapid, la meci. Ea:

- Stai acasă! Eu:

- Nimic, fugi de-aici că mă duc la meci! Și am plecat. Am stat jos în tribună, am scos crucea din sân, am pupat-o:

- Doamne, ajută pe Rapid să câștige meciul și calmează-o pe nevastă-mea! Degeaba, Rapidul a pierdut iar eu, când m-am dus acasă, mi-am găsit hainele aruncate pe geam, afară:

- Să pleci, să te culci la Rapid pe stadion!

Nu prea m-a ajutat crucea aia. Când am fost pe frontieră să fug din România, asta era a treia încercare, am sperat să mă ajute. Da de unde... Când ne-au prins și ne duceau la închisoare, am rupt-o de la gât și am aruncat-o în praful drumului.

Am considerat un mare păcat că am aruncat crucea în țărână; mai târziu, când am ajuns în Australia, am mărturisit asta la prima spovedanie de care îmi aduc aminte. S-a întâmplat în Biserica Ortodoxă Română din Adelaide. Preotul mă întreba și eu îi răspundeam:

- Ai furat, frate Constantine?

- Furat, părinte, slavă Domnului.

- De la bogat sau de la sărac?

- Fără discriminare, părinte, tot ce mi-a căzut în rază!

- Dumnezeu te iartă, să nu mai furi!

I-am spus întâmplarea cu crucea aruncată în stradă.

- Nu-i nimic, Dumnezeu te iartă, să nu mai faci. S-a uitat lung părintele după mine când am plecat, și eu l-am urmărit cu coada ochiului.

Duminica următoare a strigat în Biserică:

- Înainte tâlharii erau pe cruce, acum crucile sunt pe tâlharii! Eu am priceput că de mine vorbea. Nu am înțeles de ce îmi spunea asta. Am gândit că el este prea înțelept iar eu prea prost ca să-l pot pricepe și cu taina acestor vorbe am rămas până azi.

Acum îmi pipăi crucea de la gât, pe sub cămașă și ies din Biserică. Nu știu ce s-a întâmplat în seara asta aici, nu am putut să mă concentrez. Mă simt însă mai bine, capul mi-e limpede și sunt înviorat. Am dus pe soție și pe copil acasă, le-am spus:

- Mă duc să mă plimb puțin.

- Să nu ajungi la cârciumă, mă sfătuiește Aneta.

- Om vedea... răspund eu în doi peri. Nici nu prea am bani că am rămas iar fără servicii. Îmi fac un plan – scot ceva bani de la bancă, de la mașina automată că la ora asta toate băncile sunt închise, cumpăr o sticlă și mă plimb cu ea pe străzi vreo oră.

Mă îndrept spre mașina automatică din fața băncii. Mai sunt două persoane înaintea mea. Gândesc: 'bine ar fi să nu mai beau, să nu mai fumez și să mă pocăiesc. Bine ar fi dacă aș putea. Uite ce am să fac, dacă mașina asta nu-mi dă bani trebuie să încerc iar să mă fac sfânt'. Îmi vine rândul. Când să bag cartea în mașină citesc pe ecran: 'Out of order', adică pe românește spune că mașina este stricăta. Mă îndepărtez cu un pic de teamă, mai înainte mașina era bună, alți oameni au scos bani, acum nu mai merge. Ciudat. Mă îndepărtez cu un sentiment că sunt observat de cineva, ca atunci când am ieșit din Biserica Ortodoxă Română din Adelaide și am simțit

privirile preotului în tâmplă. Simt ceva, ca un sloi de gheață în sân, pe sub cămașă. Mi se prelinge pe piept în jos. Bag mâna în sân cu groază și scârbă, mă aștept să scot o șopârlă, dar nu este decât crucea mea de abanos cu Isus răstignit pe ea. Este neobișnuit de rece. Mi s-a desprins de la gât. O privesc în palmă, apoi o ascund în fundul buzunarului. Nu mai este rece acum. Ce o mai fi și asta? Mă îndrept spre casă cam grăbit, neliniștit, și-mi revine în minte vorba preotului: ‘Înainte tâlharii erau pe cruce, acum crucile sunt pe tâlhari’.

CAPITOLUL 10

PRIMA BIBLIE

Am început să citesc Biblia. Am luat-o de la început, de când spune cum a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Citesc pentru a doua oară din Cartea lui Dumnezeu.

Prima mea Biblie, o mai am încă, este o Biblie mică cu coperti roșii. Trebuie să fi trecut prin foc, căci are copertile pe jumătate arse și încrețite. Jumătate din ultima pagină a fost tăiată, probabil a fost folosită ca foiță de țigară. Biblia asta mi-a căzut în mână la Șeperton, la două luni de la venirea mea în Australia.

Eram împreună cu alți doi români pe acele meleaguri și eram o amenințare peste acel orașel. Și de parcă nu ar fi fost de ajuns, într-o zi își face apariția un alt tartor, Vasile Turbatul după cum s-a recomandat el. Am colindat împreună toate cârciumile din Șeperton. La scurt timp a dispărut fără urmă lăsându-mi amintirea unui aventurier hoinar, gălăgios, băutor profesionist, puțin speriat, dar dornic de aventură și iubitor de necunoscut. Și mi-a mai rămas de la el ceva, o Biblie mică, cu coperti roșii, de plastic, trecute prin încercarea focului. Am purtat-o cu mine totdeauna, chiar am și citit din ea când și când. Ce mi-a rămas în cap din acea cărticică a fost o învățătură, ca un sfat și o poruncă: ‘Să nu chinuiești pe străin și să nu-l asuprești!’ De câte ori eram nedreptățit îmi aduceam aminte de această învățătură și mă întrebam: ‘Oare de ce mă persecută acest om? Doar este și el tot străin în această țară plină de emigranți.’

Biblia pe care o citesc acum este o carte mare, cu coperti maro și litere mari. Citesc și ajung iar la acest loc unde spune despre străin. Îmi aduc aminte de timpurile de început când eram asuprit de alți străini ca și mine. Și la închisoare este la fel. Răul cel mai mare nu ți-l fac gardienii, ci deținuții

ca și tine, cei cu care împarți suferința. ‘Să nu chinuiești pe străin...’, iar mai jos, ‘Să nu asuprești pe orfan, nici pe văduvă.’ Îmi place că Biblia se ocupă mai mult de oamenii amărâți și fără ajutor de nicăieri, străinul, văduva, orfanul... Citesc Biblia și îmi place ceea ce citesc. Păstorul m-a învățat să mă rog mai înainte de a citi, să mă rog Domnului să-mi dea minte să pot pricepe ceea ce citesc. Omul ăsta știe multe și nu numai că știe, dar vrea să mă învețe și pe mine ceea ce știe el. Țăsta este lucru mare, cum de nu l-am cunoscut mai devreme!?

CAPITOLUL 11

ÎN EXCURSIE

Plecăm în excursie. Ne-am adunat în fața Poliției din Ballajura, (ce mai loc de întâlnire...), la ora 5 dimineată, (ce mai oră de dimineată...). Am ajuns acolo, totuși la timp, Aneta, Gogu și eu. Ne-am adunat toată Biserica, doar autobuzul mai trebuia să vină. Și, în sfârșit, își face apariția o namilă antică, care zdrăngăne din toate încheieturile. Parcă merge în călcâie. La volan - Robert, un australian rotund și veșnic fericit. 'Tuuu, tuuu, tiit tiit...'

- Cu gloaba asta nu ajungem nici până la Chibrit, îmi șoptește Aneta. După ce ne-am suit cu toții îi fac curaj:

- Cu toți sfinții la bord, autobuzul merge fără motor!

Ultimul s-a suit păstorul. Nu știu de ce, dar am avut impresia că la urcare el ne-a numărat.

Tuuu, tuuu, tiiit, tiiit, am plecat voioși cântând în gura mare. Avem niște cărțițele mici cu multe cântece. Păstorul zice:

- Cântarea 47! Toți muiem degetul în gură, dăm foaie după foaie și... cântarea 47 spune:

'O, Doamne strig către Tine

Privește a mea slăbiciune

Cu brațul Tău fă-mi scăpare,

Cum sunt primește-mă.'

Frumos cântec. 'Cum sunt primește-mă!' Oare poate Domnul să mă primească pe mine așa cum sunt? Mă uit la nevastă-mea. Dar pe ea? Între sfinții ăștia mă simt ca o pată de cerneală pe o foaie albă. Gogu, copilașul, este în umbra mea.

I-am promis că peste 12, 13 ani îl fac bețiv profesionist ca și mine, ca și tata. Aneta stă și ea la umbra mea. O cresc de când avea 15 ani. Cum m-am priceput, cum am văzut și eu la tata. Ce să fac? Cântă, Costică...

*Curățit ești de păcat și înnoit,
Curat prin sângele lui Isus.
Ești născut din nou, de patimi mântuit,
Curat prin sângele lui Isus.'*

Îmi vin în minte cuvinte clare, cunoscute parcă de o veșnicie: 'De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, le voi face albe ca zăpada.'

- Hei, frate, vino și stai lângă mine, mă cheamă soția păstorului. Mă așez lângă ea cu sfială și mă mir ce e cu mine. Eu știu să vorbesc cu femeile. Am un limbaj colorat, plăcut, dar acum nu știu ce să spun. O aud că mă întreabă:

- Mai ai pe cineva în Australia, frate?

- Am, pe soacră-mea și pe cumnată-mea, la Adelaide. Mare noroc că am scăpat de soacră-mea, ne urâm de 25 de ani.

- Poate că a venit timpul de iertare și de împăcare, frate.

- Nici mort nu pot s-o iert pentru tot ce mi-a făcut!

- Ce ți-a făcut, frate? Încerc să-mi amintesc ce mare rău mi-a făcut soacră-mea... ce oare?

- Mai multe... răspund cam încurcat.

- Unde este socrul dumitale, frate?

- Jos, la smoală!

- Înseamnă că soacra dumitale este văduvă și cumnata este o orfană. Domnul să aibă milă de ele, hai să cântăm, frate. Soția păstorului are o voce foarte frumoasă. Eu am amuțit. Ce să cânt? Mi-a băgat mortu-n casă și vrea să cânt...

‘Unde este socrul meu?

Jos, la smoală!

Unde este tata?

Jos, la smoală!

Unde mă grăbesc eu?

Jos, la smoală!

Dar copilașul meu?

La smoală!’

Dar de ce? De ce? Trebuie să fie și o altă cale...

Soția păstorului mă îndeamnă:

- Cântă, frate. Când te-o atinge Domnul tot ce ți-a plăcut n-o să-ți mai placă și ce nu ți-a plăcut o să-ți placă. Cântă, frate, cântă.

Cum să cânt? Ce să cânt? Balada durerii și a rușinii. Ce spune această baladă? Spune că am adus într-o țară străină pe o femeie văduvă și pe o orfană și apoi le-am izgonit de la mine... Străinul... orfanul și văduva. Ce să fac? Ce să mai fac? Cântă frate, cântă:

'Vin la Isus, vino...

Plângi păcatul,

El te iartă, te iubește

Vino, acum...'

Cântă, frate...

Am ajuns cu bine la Albany, și ne-am întors cu bine. Nu a fost o părere, păstorul ne-a numărat mereu, și la intrare și la ieșire. Ne-a numărat pe toți, unul după altul. Să nu ne piardă, să nu ne pierdem...

CAPITOLUL 12

NOAPTE BUNĂ, BOB

Joacă dracii-n podul casei. Cum se întunecă încep să sară tumba. Sunt bufnițe, sunt possumi în pădurea asta, probabil că aici trăiesc tot felul de animale de noapte. Ne facem diferite păreri. Bine, să fie animale în pod, dar cine umblă prin casă, pe întuneric? Ba chiar și ziua se aud zgomote și pocnituri. Mi-e frică să mă culc noaptea în pat. A început din nou... Credeam că am scăpat...

Totul a început în Adelaide, cu doi ani în urmă. Credeam că am scăpat, dar iată-i că au venit după noi, în Perth. Îmi amintesc cum a fost:

Atunci dormeam cu cenușa lui Bob sub pat. Umblau dracii-n toată casa și, la fel ca și acum, îmi era frică să sting lumina noaptea.

Bob era un prieten vechi. L-am cunoscut la Adelaide, în Dom Polski¹, la scurt timp după venirea mea din Șeperton. Era mai bătrân ca mine cu vreo 25 de ani, se ținea încă bine, dansa cu fete tinere și bea bere la metru. Am făcut petreceri multe împreună, apoi viața ne-a despărțit pentru mai mulți ani. Și-a adus aminte de mine în ultimele lui zile de viață. Într-o seară îmi lasă un mesaj pe telefon: ‘Sunt la Royal Adelaide Hospital, vino să mă vezi.’ Am ajuns la spital seara, pe la opt jumate. Bob era pe ducă, tușea și scuipa sânge. Îi strâng mâna:

- Ce faci, coane?

- Mor, dar asta nu e treaba ta. Uite ce să faci tu... Și mi-a dat instrucțiuni precise. M-am dus la locuința lui. Într-un colț avea un aspirator de praf, vechi. Îl demontez și scot un teanc de bani.

¹Dom Polski - Club Polonez

- Să-i iei tu și să faci ce vrei cu ei, mi-a spus Bob. Ai fost om bun cu mine și m-ai cinstit cu câte-o bere din când în când. Să nu piară banii; ia-i tu și, dacă vrei, poți să te dai la fund, nu am nevoie să te mai văd; dar, dacă vrei, mai vino pe la mine, la spital.

L-am vizitat des, era tot mai rău. I-am zis:

- Cum vrei să te îngrop, coane, ai vreo preferință?

- Arde-l pe cetățean, bă, să-mi dai foc și praful să se aleagă de mine. Să nu-mi aduci popă la cap, că-l strâng de gât. Om hotărât, nu glumă. L-am băgat la o casă de bătrâni, să moară acolo. Într-o zi, când m-am dus să-l văd, era în curte, pe scaunul cu roți, la masă. Moțăia, avea în față o bere neatinsă, semn rău. M-am așezat lângă el. A deschis ochii:

- Sucește-mi o țigară.

I-am pus-o între buze și am aprins-o. M-am uitat la el. Abia mai sufla, sufla fum subțire pe nări. Fața-i era străvezie, era cam transparent. Unde-i Bob de altă dată? A rămas o umbră pală. Îi vorbesc cu glas scăzut:

- Cam asta e tot, coane, cred că ai terminat meciul ăsta. Ești sigur că nu vrei să-ți aduc un popă să te ierte de păcate? Cuvintele i-au ieșit învăluite în fum subțire:

- Fă ce vrei, eu mi-am pus sufletul în mâinile tale...

Am rămas blocat, privind parcă prin el. Omul ăsta mi-a dat tot ce a avut. Sufletul i-a mai rămas și vrea să scape și de el, să mi-l dea mie. Și eu ce să fac cu el, că mă apasă greu, în piept, propriul meu suflet. Ce să fac cu sufletul tău, omule? Am înjurat cu amar soarta lui și a mea.

- Mă duc să-ți caut un popă, nea Bob. N-am găsit un popă, dar i-am trimis un călugăr catolic. Ce s-a întâmplat între ei nu știu, că n-am fost de față, dar, peste câteva zile, White Lady's Funerals, mi-a înmănat o cutie cu cenușa lui Bob. Și eu ce să fac cu ea? Am aruncat-o sub pat, cu o strângere de inimă...

Noapte bună, Bob!...

CAPITOLUL 13

DRACII-N POD

Cum l-am pus pe Bob sub pat, a început chinul. Noapte de noapte eram trezit de voci, de șoapte. O dată am primit o lovitură în stomac, altă dată un șut. Râsete, chicoteli. Dormeam singur într-un dormitor, soția dormea cu copilul în altă cameră. Și ea avea coșmare din astea. Am făcut planuri: vindem casa și ne mutăm, vindem tot și plecăm din locul ăsta blestemat. Aveam multe de vândut, mergea greu.

- Bine că aveți ce vinde, ne-a ridicat moralul nea Sandu, un aventurier venit din Spania. Am pus totul la vânzare și noaptea, înainte de a mă culca, mă îmbătam crișă. Dar cum stingeam lumina, mă acopeream peste cap cu pătura și începea dansul. Zgomote, pași, râsete, tremuram de frică. Foarte greu adormeam.

Atunci am început să mă rog. Problemele veneau din toate părțile, nu vedeam nici o scăpare și am început să mă rog la Dumnezeu care mă trecuse frontiera în vagonul cu cărbuni. Mă sculam la 3 dimineața, îmi puneam o icoană dinainte, mă puneam pe genunchi și mă rugam să mă scape de frică și de acel loc, și de necazuri, și de prieteni și de mafiotul care îmi pândeia copilul să-i ia viața. Făceam multe mătânii cu fruntea la pământ și-mi era o frică de moarte.

Ziua mă urmăreau avocații, agenții cu vânzările, cu cumpărările, chinezii, cei pe care i-am înșelat eu și cei care voiau să mă înșele ei pe mine, taxarea, băncile. Dușmanii și prietenii mă presau deopotrivă, iar noaptea eram fugărit de satana. Mă rugam noapte și zi, treaz sau beat și tot nu vedeam nici o scăpare. Mă rugam lui Isus, Sfintei Fecioare, și făceam mătânii până la pământ. Și am vândut tot ce aveam în 6 luni – casa cu mobile cu tot, camionul, Italian Corner, Transilvania, (astea erau două prăvălii care ne-au adus multe zile de chin).

Am vândut mașinile, apoi am dat de pomană ce a mai rămas. La urmă am făcut un chef de pomină, că mare noroc am avut.

Am plecat din Adelaide și credeam că am scăpat, dar iată că istoria se repetă. Au venit după noi la 3000 de kilometri.

Îi spun la Biserică fratelui Ion:

- Mi-e frică de întuneric, îi aud umblând prin casă.

- Pe cine? mă întreabă scurt, de parcă ar plăti 50 de cenți cuvântul

- Îi aud umblând peste tot, mi-e frică să vorbesc despre asta, răspund eu grăbit, sperând că el o să-mi spună o vorbă, ceva, să-i alung prin vecini. El tace pentru un moment, apoi deschide gura și vorbește:

- Să știi că frica este un păcat înaintea Domnului. Asta este tot ce mi-a spus. Mă scarpin în cap. Nu se mai poate... Asta este prea de tot... Am ajuns că mi-e frică să-mi fie frică. Trebuie să fac ceva. Am aranjat cu Gogu și Aneta să ne culcăm toți trei într-o cameră, doar pentru un timp, cât vom rezista, apoi trebuie să facem ceva. Și ne-am culcat împreună. Am povestit, am glumit un timp, Gogu a adormit, când să ațipesc și eu... din bucătărie se aude ceva căzând pe dușumea. Sar din pat, mă duc să mă uit, aprind toate luminile. Nimic. Nu se mai poate! Îi spun Anetei:

- Femeie, până aici. Sunt draci în casa asta. Au venit după noi din Adelaide. Trebuie să facem ceva. Măine mă duc să caut un popă și-l aduc aici.

- Păi avem un popă la Biserica Baptistă, cheamă-l pe el. Aneta râde, pare bine dispusă și nu-mi împărtășește îngrijorarea. Parcă ne-am fi născut într-o casă bântuită de strigoi.

- Cheamă-l pe popa al nostru, hai, cheamă-l, dă-i un telefon, continuă ea pe același ton.

- Nuuu, nuuu, nuuu... Ăla nu este popă de adevăratelea. Vreau un popă adevărat, cu barbă și mustăți, cu halat lung până la călcâie, cu dascăl; să vină aici să aducă

lumânări, agheasmă, să facă slujbă, să facă sfeștanie, să facă moliftă, să ne descânte, să ne citească, să facă ceva, că nu mai poooot!

Ea râde, râde încet să nu trezească copilul. Mă uit la ea... Arată bucuroasă și liniștită, frumoasă. Râde încet, cum toarce o pisică, așa râde.

- De când nu mai bei, arăți ca un marțian, mai ales în pijama, și iar râde...

De când nu mai beau și nu mai fumez? De trei zile. Au trecut repede, nici prea greu, nici prea ușor. De data asta le arăt eu la toți, praf îi fac. Sfântul Costică seria a 2-a. Mă sui repede în pat și-i spun Anetei:

- Dă-te jos și stinge tu lumina. Ea râde ușor, lin, cum n-am mai auzit-o râzând niciodată...

CAPITOLUL 14

PĂCATUL SUB CONTROL

Căldură mare. E un soare mare, cât roata carului. Vine de peste dealuri cu repeziciune, roșu-portocaliu, ne prăjește de vii. Am găsit de lucru la o fabrica de mobilă. Tai la circular plăci de rumeguș presat. Este praf mult, foarte mult praf. Aici nu există ciocane și cuie. Au niște pistoale pneumatice cu tot felul de scoabe de diferite mărimi. Poc, poc, poc, poc, e ca pe front. Împușcături, pocnitori, praf să-l tai cu cuțitul, sete mare... sete mare... Beau la apă ca o cămilă. Este o poruncă. N-am mai pus alcool în gură de trei săptămâni. Mă usuc din picioare, mi se jupoaie pielea de pe dosul palmelor și am furnicături pe toată suprafața corpului, mai ales pe picioare. Buzele îmi sunt uscate, Aneta este la fel. Cu vreo două nopți în urmă, devreme, de dimineață, am fost trezit de o voce perfect distinctă, bărbătească, care a glăsuț:

- Să beți patru litri de apă cu mâncarea voastră! Și atunci m-am luminat. Am sculat-o pe Aneta și i-am spus visul:

- Tu nu vezi, femeie, că murim de sete? Ne deshidratăm. Și am recunoscut amândoi că apă nu prea am băut în viața noastră. Când am rupt-o cu alcoolul nu l-am înlocuit cu nimic, beam foarte puțină apă, nu ne plăcea apa. Înainte și medicamentele le luam cu vin. Îi spun Anetei:

- Ne uscăm pe picioare femeie, și murim de sete. Mi-a spus Dumnezeu să bem patru kile de apă pe zi. Ea nu mai râde cum făcea în ultima vreme:

- Dă-mi un pahar cu apă, moșule.

S-a făcut, am început să bem apă chiar din acea dimineață. La urma urmei nu este prea rea, în special dacă este rece.

Dar azi este prea cald... Tai la plăci de rumeguș presat, curge praful de pe mine, am un bidon cu apă la picior, iar

gândul îmi zboară la o bere rece. Orice ar fi, nu s-o face gaură în cer dacă beau o bere după lucru. Îmi aduc aminte de un pasaj din Biblie care spune că omul este rob păcatului care-l stăpânește. Dar, gândesc eu, atâta timp cât eu îl stăpânesc pe păcat, nu mai sunt rob, sunt jupân. Ce simplu e... Dumnezeu este mai îngăduitor decât pocăiții.

După lucru m-am oprit la Bayswater Hotel să fiu controlorul păcatului. L-am controlat așa de bine că nu știu cum am ajuns acasă. Aneta cred că se aștepta la figura asta. M-a luat cam așa:

- Gata, Sfinte Costică, s-a terminat și seria a 2-a? I-am spus că așa scrie la Biblie, că păcatul este parșiv, că stăpânul este rob și că nu se face gaură-n cer pentru un bidon cu vin, noapte bună, ciao bambina!

Duminică dimineață, cam afumat, cam rușinat, am luat pe Gogu, copilașul, și pe mama lui și am pornit la biserică. Ne-am așezat fiecare la locul lui. Păstorul:

- Să ne rugăm Domnului. Ne așezăm pe genunchi toată Biserica. Ascult rugăciunile, frumos se roagă unii – ‘Tatăl nostru care călătorești prin cer...’ Îmi închipui cum Dumnezeu călătorește prin cer, prin aer ca un vânt, ca o boare de vânt care intră pretutindeni. Dumnezeu este duh, intră chiar și într-un vagon plin cu cărbuni...

Unde ești, Doamne? Nu ești aici. Ești în cer, în abis... Te-am simțit aproape când eram în vagonul cu cărbuni cu care am trecut frontiera. Erai acolo, pe fundul vagonului când eu mă juram și ziceam: ‘Dacă mă scapi de grăniceri o să postesc, o să mă duc la Biserică, n-o să mai fur, n-o să mai mint, n-o să mă mai îmbăt și o să-mi atârî o cruce de gât.’ Unde sunt jurămintele mele? S-au dus pe apa Dâmboviței. Dar n-am încercat eu? Cum să nu... N-am putut. Nu încerc eu? Nu pot. Doamne, nu pot, de ce nu mă auzi? Unde ești? Călătorești prin cer? Ești lângă cei pocăiți dar nu lângă mine... Unde ești, Doamne? Ai rămas în vagonul cu cărbuni? Eu am coborât, iar

Tu ai plecat mai departe, nu m-ai așteptat... Ne întâlnisem acolo, pe fundul vagonului, apoi Te-am pierdut. Erai aproape de mine, mai aproape decât în Biserică; apoi eu am coborât, iar Tu ai rămas și ai călătorit mai departe. N-am vrut să cobor de tot. Am vrut doar să caut apă, îmi era foarte sete. Cu mine era prietenul meu Romică. Am găsit apă, tutun și bani, și ceva de mâncare și ne-am întors grăbiți, dar trenul plecase. Linia ferată era pustie până la orizont. Trenul plecase...

Al câtelea tren pierdut era? Vagonul unde erai Tu a dispărut și el. Aud şuierul locomotivei în subconștientul meu. Tuuu, tuuu, fluieră locomotiva, trenul dispare, Dumnezeu s-a dus, iar eu sunt pe dușumeaua Bisericii, în genunchi, așa cum eram pe fundul vagonului de cărbuni. Trenul s-a dus, l-am pierdut... Acum am prins alt tren, ultimul tren; pe ăsta nu-l mai pierd, simt că este ultimul tren, trebuie să mă agăț de el, chiar cu dinții, numai să nu-l pierd, să nu-l mai pierd, ultimul, ultimul...

CAPITOLUL 15

CUVÂNTAREA

‘Mulțumescu-Ți Ție, Doamne pentru mare mila Ta!’
Ne ridicăm de pe genunchi. Îmi frec genunchii cu palmele. Este bine în locul ăsta. Este un loc odihnitor, liniștit. Păstorul se roagă. Închid ochii și-l ascult. Se roagă pentru cei sfinți și pentru cei nenorociți. Spune că Dumnezeu dă ploaie și peste cel bun și peste cel rău. Are dreptate, nu m-am gândit la asta până acum. Se roagă să fim sfinți... Ca și Ovidiu. Parcă Ovidiu este lângă mine și-mi spune: ‘Trebuie să fii sfânt.’ Îl văd pe Ovidiu îngenunchiat, rugându-se pentru mine. Și păstorul se roagă pentru mine, toți se roagă pentru mine. Nu știu cum se face că am devenit o persoană așa de importantă.

Păstorul vorbește frumos; spune despre omul păcătos care vine la credință și Isus îi iartă păcatele. Vorbește despre o cruce pe care să ne răstignim păcatul și să fim născuți din nou. Ce ușor e de vorbit... Dar ca să-l răstignești pe păcat trebuie să ai o cruce la îndemână, apoi cuie și ciocan, apoi să-l înșfaci de gât, să-l trănțești pe cruce, să iei ciocanul și cuiele, să-l ținutești de căpătână. Parcă îl văd pe păcat cum se zbate și strigă, înjură și scuipă și atunci trebuie să mai iei un cui și să i-l înfigi în stomac, să-i privești fierea care i se scurge pe pământ și când atinge pământul se zbate un timp, apoi intră în țărână și se pierde în noroiul drumului. Visez? Ce este închipuirea asta? Crucea păcatului se ridică la orizont. Este o umbră răstignită, o mortăciune atârână pe crucea neagră. Acolo sunt eu... este Ovidiu, este mama, este copilul meu...

- Fratele Costică o sa ne spună mai târziu ce crede el despre timpul cât a petrecut împreună cu noi. Suntem de trei luni împreună. Este glasul păstorului care mă trezește din visare, iar ‘fratele Costică’ sunt eu. Ce vrea de la mine? Eu stau cuminte în banca mea și nu supăr pe nimeni, ce are el cu mine?

Vrea să le vorbesc? Lasă că o să le spun eu. Le spun eu tot. Cine se cred ei? Au pus monopol pe Dumnezeu? Numai ei sunt copiii lui Dumnezeu? Dar eu al cui sunt? Numai ei știu despre Dumnezeu? Păi ce, eu nu știu? Cum să nu știu? Sigur că știu, că am citit Biblia în trei zile. Lasă că le spun eu la toți, să vadă ei cine este ‘fratele Costică’ – un sfânt, asta e!

- Ai un cuvânt pentru noi, frate Costică? Mă scol bășos și ies în față. Deschid gura cu intenția de a fi ironic, poate asta este ultima dată când mai calc în acest loc. S-a făcut liniște în Biserică.

- Părinte, aș vrea să spun câteva cuvinte despre această Biserică; și în clipa următoare încep să spun cuvinte care nu erau ale mele:

- Îmi place de dumneavoastră de toți, mai ales de copilași. Părinte, vin cu drag aici că este pace sub acest acoperiș și simt bucurie, și grijile mele se duc când aud cântecele și cuvântarea dumneavoastră. Sunteți niște sfinți, dar eu nu pot să fiu la fel. Aș vrea, dar nu pot... Și cum să pot? De 30 de ani trăiesc ca un păcătos, bețiv, mereu cu frică în inimă, desfrânat și murdar. Asta am văzut acasă, la tata, cu asta am trăit, așa sunt, așa o să mor. Părinte, eu vreau să mă pocăiesc, dar nu pot... Numai cu un ajutor de sus, de la Dumnezeu, aș putea; altfel am să mor așa cum îmi este soarta. Asta am avut de spus.

Nu, nu asta am avut de spus, dar astea sunt cuvintele care mi-au ieșit din gură. Iar păstorul:

- Frate și prietene Costică, ne rugăm neîncetat Domnului să-ți dea acel ajutor de care ai nevoie; o să-l primești la vremea hotărâtă de Domnul. Acum, în pace, Biserica este liberă.

CAPITOLUL 16

CONTRACT

Am primit de la păstor două broșuri identice. Nu știu de ce mi-a dat două. Probabil una pentru mine și una pentru Aneta. Sunt comice, copilărești, cu desene. ‘Cum râde dracul de oameni’, așa se cheamă. Arată, în desene stângace, pe o pagină pe diavol chelner și pe moarte-n bar. Câțiva bețivi beau împreună, se veselesc. Pe altă foaie bețivii se iau la bătaie, pe alta se împacă, și pe altă pagină iar cântă, joacă și beau împreună. Apoi, pe o foaie este moartea, cu coasa, cum îi bagă pe toți la cazanul cu smoală.

Mă uit peste această cărticică cu îngăduință și chiar cu simpatie. Stau în mașină sub un pom, la umbră. Am două sticle cu bere lângă mine și mă simt bine. La cărciumă nu-mi mai place să intru, dar după ce termin lucrul opresc la Bayswater Hotel, în parcare. Am un loc al meu la umbră, sub un pom. Acolo beau două beri ca să-mi curăț rumegușul de pe gât. Dumnezeu are grijă de mine și mereu găsesc locul liber sub pom, la umbră. Văd că Dumnezeu mă iubește, mi-a rezervat un loc la umbră, ca să-mi răcoresc sufletul cu o bere rece. Mă uit pe broșura de la păstor. Pe o foaie este moartea la pândă lângă bar, cu coasa-n mână, iar dracul îi înmânează o sticlă unui bețiv cu mustață stufoasă, întocmai ca a mea. Zic în sinea mea:

‘Moșule, umbra vine ea de la Dumnezeu dar berea văd bine că vine de la dracu’. Am aruncat sticlele afară din mașină și am pornit motorul.

Întotdeauna când plec de la Biserică, soția păstorului mă întreabă:

- Pe unde ai venit?
- Pe Tonkin Highway, răspund eu.

- Întoarce-te pe altă parte! Și gluma asta se repetă. Ce-o fi vrând să spună? Hai să mă întorc azi de la servicii pe altă cale. Mă îndrept spre Grand Promenade. Îmi fac o cruce mare:

- Doamne, apără-mă să nu mă oprească Miliția și să mă pună să suflu în bășică.

Circulație mare, trafic aglomerat pe Grand Promenade. La intersecția cu Alexander Drive este un șir lung de mașini. Nu mă deranjează. Mă simt bine, calm, liniștit cu toate că mă coc în mașina asta veche de 22 de ani. Sunt 32 de grade. Ochii mi se opresc pe broșura cu bețivii. Pe ultima pagină este un contract care spune: 'Mă jur în fața lui Dumnezeu că de azi încolo nu mai beau'. Urmează loc pentru semnătură și dată. Fără să-mi dau seama o semnez, pun data – decembrie, '94 și arunc cărticica pe scaunul din spate, repede. Am o neliniște în inimă, totuși îmi fac singur curaj: 'Este o glumă, am iscălit o carte cu caricaturi, mare șmecherie...'

Gata, am plecat de la semafor, este curent răcoros în mașină, suflă briza de la ocean, mai înmoaie zăpușeala. Îmi umblă prin cap un gând straniu. Am semnat un contract cu Dumnezeu... Eu am făcut partea mea, acum să-L vedem pe Dumnezeu cum își face parte Lui. Ia să trag un tichet la loterie, să câștig lozul cel mare. Doamne, ajută-mă să câștig lozul cel mare sâmbăta asta. Asta e, om m-am făcut... Opresc mașina la Post Office în Nollamara și cumpăr un tichet. Să nu uit să-l pun între foile Bibliei lui Dumnezeu când ajung acasă, să fie cu noroc.

S-a făcut tragerea, am urmărit cu încordare fiecare bilă, fiecare număr, dar nu mi-a ieșit nici măcar unul. Ei, asta nu e treabă serioasă. Nu-i nici o șmecherie să fii pocăit. Înapoi la bidonul cu vin, Costică, înapoi...

CAPITOLUL 17

DURERI DE GÂT

- Să vii să mă iei de la servici în noaptea asta, mi-a spus Aneta la despărțire. Foarte bine. Ce altă treabă am? Este sâmbătă seara, mâine nu se lucrează. ‘Duminica este a Domnului’, spunea păstorul. Timpul zboară, este aproape miezul nopții. Gogu se joacă încă la jocul lui electronic. Îi zic:

- Gogule, copilașul tatii, hai s-o luăm pe mama de la servici.

- Eu nu merg, stau acasă.

- Cum să stai acasă, Gogule? Dacă intră vreun bandit? Hai cu mine, repede. Dar el:

- O să mă protejeze Dumnezeu! Ne-am privit unul pe altul, parcă fiecare aștepta reacția celuilalt.

- Bine, Gogule, rămâi cu Dumnezeu, dar încuie bine ușa după mine. Bye.

Este miezul nopții, nu e mare circulație pe Flinders Street. Dacă mă grăbesc puțin, într-o jumătate de oră suntem înapoi, și mai avem timp de un șpriț înainte de culcare. Sper ca Dumnezeu să-l protejeze pe Gogu după credința lui.

Acum pot să fumez liniștit o țigară că nu mă vede nimeni. Fumez pe ascuns de la un timp, că sunt toți cu ochii pe mine. Îmi aprind tacticos o țigară. O să fie bine, n-o să mă vadă nimeni. Trag un fum și în clipa următoare simt că o mână mă apucă de gât. Nu mai pot respira, nu pot striga, mă zbat pe scaun și reușesc să strig cu o voce pe care nu o recunosc:

- O, Doamne, nu mă omorî că nu mai fac. Nu-mi lua zilele, Doamne, iartă-mă că nu mai fac.

Pentru un moment, nu știu cum s-a întâmplat, m-am aflat pe scaunul de lângă volan. Iau țigările și bricheta, mă aplec peste volan și le arunc în stradă. Strig cu toată puterea:

- Nu mai fac, iartă-mă, Doamne!!! Într-o clipă, totul revine la normal, revin la realitate, trec prin intersecție cu viteză. Nu știu ce să cred, sunt foarte speriat, îmi vine să plâng și murmur: ‘Mulțumescu-Ți Ție Doamne, pentru mare mila Ta’.

Am ajuns în Northbridge. Virez la stânga pe James Street. Sunt în mijlocul iadului. Sute, poate mii de oameni de toate felurile mișună pe străzi. Uite-l pe Solomon, etiopianul, cu trupa lui într-un colț, pe Lake Street. Răpâne asurzitor în niște tobe mici și negre, câțiva omuleți mici și negri sar unii peste alții în ritmul tobelor. Două lesbience se sărută cu mare patimă în față la ANZ Bank. Un grup de indigeni beți morți își plimbă de la unul la altul o țigară subțire. Dinspre William Street vine un bătrânel cu un afiș mare agățat de piept. Citesc pe el: ‘The Lord is coming’, Domnul vine. Împarte în dreapta și în stânga niște manifeste. Un băietan cu capul ras se oprește în fața lui, îl înjură și-l scuipă în față. Bătrânul se șterge cu dosul palmei și merge mai departe prin mulțime. Am ridicat geamurile, am încuiat ușile. Nu știu de ce sunt așa de încordat, cunosc lumea asta și nu-mi pasă de ea, dar în noaptea asta parcă văd duhurile din spatele acestor ființe ale pierzaniei.

Totul mi se desfășoară înainte, ca un film. Traficul este blocat din cauza mulțimii. Înaintează câțiva metri și iarăși opresc. La geam îmi apare bătrânul cu afișul pe piept. ‘The Lord is coming’, scrie pe pieptul lui. Parcă aceleași vorbe sunt scrise pe fața lui cu lacrimile care-i curg pe obraji.

‘The Lord is coming, repent, the Lord is coming’, citesc pe buzele lui. Omul ăsta cu mine vorbește, apoi trece mai departe îmbulzit de mulțimea nopții...Domnul vine, pocăiți-vă, Domnul vine...

Orient Expres, am ajuns. Soția mea, cât este de mare, s-a micșorat în spatele tocului ușii. Mă urc cu mașina pe trotuar, mai să strivesc un chinez beat mort. Aneta sare în mașină, este obosită și nervoasă:

- Hai să ieșim repede din infernul ăsta. În scurt timp suntem în Charles Street. Nici țipenie de om pe stradă. Trafic redus de mașini, parcă am fi în altă lume. Aneta se relaxează:

- Dă-mi o țigară, moșule.

- Ce țigară, de unde țigară? Eu nu fumez!

- Moșule, toți știm că fumezi pe ascuns, hai, dă-mi o țigară, nu mai fi copil.

Dacă-i spun ce-am pățit o să râdă de mine, o să creadă că sunt nebun, așa că i-am zis:

- Nu mai fumez că sun bolnav, și mă doare gâtul... și nu mai vreau să mai fumez în viața mea. Adaug cu un glas scăzut, misterios:

- Te sfătuiesc și pe tine să faci la fel ca să nu ai vreun necaz cu... și îi arăt cu degetul în sus.

- Bine, sfinte Costică, nu mai fumăm, o luăm de la început.

- Foarte bine, foarte bine, o luăm de la-nceput.

CAPITOLUL 18

VINE CUMNATA

(ION ȚURIN)

- Vine Denisa, hai s-o luăm de la aeroport.

- Mergem. Și am plecat.

Ce o să zică Denisa, cumnata mea – sora mai mică a Anetei – când o auzi că mergem la Biserică? Să vezi râs pe ea. Nu cu prea mult timp în urmă aveam un shop Italian, în Adelaide. Lucram toți acolo să facem un ban, Aneta, Denisa, mama-soacră și eu. Erau în acel loc 12 shopuri cu bucătării din trei continente de jur-împrejur, și barul la mijloc. Ca în cântecul de-acasă:

‘Cine-a pus cârciuma-n drum, ăla n-a fost om nebun’.

Ne mergea vânzarea ori nu mergea, paharul ne era plin. Într-o zi, când mă dădeam eu mare bucătar și mestecam prin toate oalele de pe foc, beam la bere rece stropită cu o lacrimă de brandy, visam despre cum o s-o duc eu în rai după ce o să scap de chinul de pe pământ. Cum o să stau la umbră cu o găleată de votcă la gheață și cu o mulțime de fete blonde pe lângă mine.

- În rai, moșule, striga Denisa la mine de la celălalt cap al bucătăriei, o să cânti ‘aleluia’ cu sfântul Sisoie, o să mănânci ambrozie și o să bei agheasmă!

- Nu, nu, nu, eu știu mai bine ca tine.

- De unde știi, moșule?

- De la Ion Țurin!

Mințeam, nu știam nimic de la Ion Țurin. Nu l-am întrebat. Am întins mâna după sticla de brandy și am tras un gât direct din sticlă. Cam așa făceam ori de câte ori îmi aminteam de nea Ion Țurin.

Omul ăsta este o amintire din copilăria mea. Nu i-am văzut, sau nu-mi amintesc să-i fi văzut fața vreodată. Era

vecinul nostru și când ne vedea pe noi, copiii, prin curte, își punea o mască, venea la gard și ne speria. După un timp sperietura a trecut, știam că este nea Ion Țurin. Fiindcă era bolnav de tuberculoză a murit, și l-am uitat cu trecerea vremii. A apărut iar după mulți ani. Eram în București, locuiam în Piața Domenii. Aveam 25-26 de ani. Soția mea era plecată la Constanța, la părinți, eu eram de capul meu. Într-una din nopțile mele de beție, m-am trezit dintr-un somn zbuciumat gemând și plângând cu dureri în piept. M-am zvârcolit mult timp în pat, în întuneric, de durere. Deodată am deschis ochii și l-am văzut clar. Ședea picior peste picior, foarte înalt și slab, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Ședea cu fruntea rezemată în palmă, într-o poziție foarte tristă. Nu privea la mine, privea în jos, cu fața întoarsă într-o parte. Am știut că este nea Ion Țurin cu toate că nu-i văzusem fața niciodată. Am întins o mână spre el, apoi nu-mi mai amintesc ce s-a mai întâmplat, probabil am adormit. O, dacă aș fi putut, câte nu l-aș fi întrebat, câte n-aș fi aflat... L-aș fi întrebat de ce este așa de trist, de ce m-a vizitat, de unde vine și cum este locul de unde vine el... Aș fi putut să-l întreb multe, dar n-am avut putere.

Da, o mințeam pe cumnățița mea, Ion Țurin nu mi-a spus nimic, iar eu încercam mereu să uit acea întâlnire, s-o ascund pe fundul paharului ori de câte ori ieșea la suprafață.

- Mergem la aeroport, moșule, iar te-ai rătăcit, îmi întrerupe Aneta visarea.

- Tași, tu te învârtești around in circles, sare și Gogu în ajutor. Așa este, am uitat de toți, de unde vin și unde mă duc, așa că întoarcem mașina și intrăm la aeroport.

Denisa este cum o știm, nu ne-am văzut de câteva luni, nici o schimbare, și, totuși, în mașină, în drum spre casă, după un scurt timp de tăcere, Denisa spune:

- Să nu râdeți de mine, dar de câtva timp eu mă duc la o Biserică Baptistă. Am privit-o pe Aneta și, amândoi, am izbucnit în râs.

- Știam eu că o să râdeți de mine, dar nu am avut de ales. Cu câțva timp în urmă, eram cu Tony pe stradă. Ne-a oprit un australian și ne-a întrebat dacă Îl cunoaștem pe Isus Hristos, Domnul. Eu i-am spus că da, Tony i-a spus că el este budist, nu cunoaște prea multe. Iar omul acela australian, care este păstor la o Biserica Baptistă, ne-a vorbit mai în amănunt. Apoi, l-am invitat acasă, el ne-a invitat la Biserica lui, și, uite-așa, mergem în fiecare Duminică și ascultăm Evanghelia lui Isus Hristos. Să nu râdeți de mine, că este foarte serios.

Aneta o sărută cu drag și-i spune:

- Nu râde nimeni de tine, surioară, Și noi mergem la o Biserică Baptistă. Și începe să-i povestească, cu lux de amănunte, cum i-am cunoscut și noi pe sfinții noștri.

Conduc mașina relaxat, simt o liniște, o pace... Ceva se întâmplă; uite că ne-am apropiat de Dumnezeu toți trei. Mare este Dumnezeu! Noi am pus trei mii de kilometrii între noi, iar Dumnezeu a distrus distanțele și ne-a apropiat în dragostea Lui. Totuși, spun ca să se știe cum stăm:

- De acum încolo o să cântăm 'aleluia' cu sfântul Sisoie, și o să bem agheasmă. Râdem toți, chiar și Gogu, cu toate că el nu prea înțelege ce vorbim noi pe românește. Denisa adaugă:

- Este bine, totuși, ca mama să nu știe nimic... deocamdată.

CAPITOLUL 19

RĂPIREA DIN SERAI

- Ce ai acolo de-o ții pe furiș?
- O casetă cu Billy Smith.
- De unde o ai?
- De la sora Lidia.
- I-auzi, dar de când ești tu soră cu doamna Lidia?
- De mai demult...

Citesc pe copertă – Barry Smith, (de unde l-o fi scos Aneta pe Billy?)

- Cu ce e, despre ce e vorba, ce film este? Mă interesez eu.

- Este din Apocalipsa, despre Răpire, despre venirea lui Isus, hai să-l vedem.

Las caseta din mână și ies în grădină. Ciripesc păsărele prin pomi, e umbră deasă, totuși cald. Mă plimb pe sub pomi cu amintirile mele. Răpirea... de unde știu eu filmul ăsta? Așa, așa, acum îmi vin acasă; ăsta trebuie să fie frumos... E ‘Răpirea din Serai’. Îmi aduc aminte că erau covoare persane frumoase în România aduse din Iran sau Turcia. Munceau oamenii din greu și strângeau ban pe ban. Apoi cumpărau ‘Răpirea din Serai’ și o agățau pe perete, mare, să se vadă din stradă. Arăta niște arabi călări pe cai frumoși, cu o sabie într-o mână și cu o cadână la subțioară.

Am văzut un alt film, mai demult, despre Răpirea din Serai, un film vechi. Cadânele țipau ca din gură de șarpe, dar până la urmă s-au îmbunat și le arăta dansând din buric, vesele și frumoase, acoperite cu voaluri colorate. Dansau pe masă, pe o masă mare, apoi dansau pe o plasă de frânghie cu ochiuri mari. Picioarele li se împiedeau în ochiurile plasei și un arab

venea în fugă din spate... Stai așa, moșule, ăsta este alt film. Înapoia mea satano, piei din fața mea, satano!

Așa se întâmplă mereu; mă gândesc la ceva frumos și gândul îmi fuge la nenorociri. Vreau să spun o vorbă bună și spun o prostie, vreau să fac un lucru bun și fac unul rău, mă uit la un copilaș și văd picioarele mamei care-l ține de mână, ascult un pocăit cum se roagă de mi se rupe inima și când mă uit la el îmi pare că are ochii roșii, de bețiv. Vreau să mă pun pe genunchi și să mă rog și eu ca ei, dar genunchii mă dor, spatele-mi e țeapăn, când aș vrea să râd sunt trist. Este ceva în neregulă cu mine.

Parcă este prea multă lumină în grădină, păsările astea m-au asurzit. Unde să mă ascund, unde să mă odihnesc?

Mă îndrept grăbit spre WC. Intru înăuntru, încui ușa, pun capacul pe scaun și mă așez pe el. Este bine în WC. Nu intră nimeni să mă deranjeze, este răcoare. Îmi lipsește tare mult un kil de vin. Tare bine mi-ar prinde un kil de vin, roșu ori alb, oricum, orice... O, dacă aș putea, dacă aș putea... Dacă aș putea să stau ascuns aici, în WC, vreo 10 ani. Să scap de toate, să îmbătrânesc cu 10 ani. Multe se schimbă în 10 ani. Gusturi și plăceri, viața se schimbă în 10 ani. O, dacă aș putea, dacă aș putea să uit de toate, să nu-mi mai aduc aminte de nimic. Ce să fac? Cum să fac? Am nevoie de un ajutor. Ajută-mă, Doamne... Mi-am îndoit genunchii și mi-am rezemat coatele de scaun:

- Doamne, de cine m-am ascuns eu aici? De Aneta? De copilaș? De Smith, de mine însumi? De Tine? Ascultă-mi rugăciunea asta și scapă-mă, scapă-mă, eliberează-mă!

O aud pe Aneta chemându-mă:

- Moșule, moșule, hai că am pus caseta, vino să vedem Răpirea!

- Imediat! Trag apa și ies la lumină. Hai să vedem 'Răpirea din Serai'.

Era vorba de cu totul altă răpire. Omul ăsta a vorbit și a scris pe o tablă, dovedind că lumea merge spre autodistrugere. Că diavolul guvernează omenirea, că numai cei credincioși vor scăpa de pedeapsa veșnică. Spunea că să devii credincios este simplu:

Trebuie să regreți păcatele tale,
Să recunoști că Isus este fiul lui Dumnezeu,
Că a murit pentru păcatele tale,
Că a înviat din morți,
Să-L primești ca Domn și Mântuitor al tău.

Și a mai spus:

- Mulți dintre voi, foarte mulți, se vor preda Domnului chiar acum, fără chiar să vrea. Duhul sfânt care lucrează în voi vă cheamă. Și a mai spus:

- Cine vrea să repete după mine. A început o rugăciune. Eu priveam pe televizor cum se roagă acest om și, în mintea mea, l-am înlocuit cu Ovidiu. Nu mai era Barry Smith, ci era Ovidiu, îngenunchiat, se ruga pentru mine. Am privit-o pe Aneta. Alunecase jos, pe genunchi și repeta vorbele lui Ovidiu. Mi-am împreunat și eu palmele și am preluat firul rugăciunii:

- Recunosc că sunt un păcătos, regret păcatele pe care le-am făcut, vreau ca de acum, Tu, Doamne Isuse, să fi Domn și Mântuitor al meu. Amin!

S-a terminat, s-a dus Barry Smith, s-a dus Ovidiu, Aneta nu s-a mai văzut și Gogu, copilașul, dormea lângă mine pe dușumea. Am dormit un somn lung, dulce, fără vise.

Perth, 1996

CAPITOLUL 20

VINE SOACRA

Denisa a plecat la fel cum a venit, ca o adiere de vânt călduț, de primăvară, lăsând în urmă un abur parfumat. A mai lăsat în urmă amintiri iertate, a curățit și iertat un trecut dureros. La aeroport, cu câteva minute înainte să ne despărțim, am luat-o într-un colț. I-am pus mâinile pe umeri și i-am zis:

- Denisa, te rog să mă ierți pentru tot ce ți-am greșit.

- Să fii iertat, moșule. A clipit repede din ochi și a dispărut. A mai lăsat Denisa în urmă și o veste. Bună, rea? Cine să știe? Ne-a spus, parcă în treacăt:

- Curând o să vă treziți cu mama aici. Acum, când a auzit că vă duceți la pocăiți este supărată foc. Să nu-i spuneți despre mine că mă duc la Biserică. Baftă!

Baftă... să fie. M-am simțit ciudat. O neliniște mi-a cuprins inima. Să fiu sincer, nu mai aveam nevoie de musafiri la acea perioadă de timp. Câteodată eu singur îmi păream străin mie însumi, ca un oaspete necunoscut. Rămâneam mirat de vorbele pe care le rosteam, de cântecele pe care le fredonam, de gândurile mele proprii. Parcă nu mai aveam putere și loc să mai găzduiesc pe altcineva. Chiar și Gogu era schimbat. Se apleca pe genunchi în fiecare seară, la patul lui. Cine l-a învățat? Ce se ruga el acolo, singurel? Poate n-am să știu niciodată. Și acum vine soacră-mea să mă viziteze. Parcă îmi aduce înapoi ceva ce am lăsat definitiv în urmă. Ce o să-mi aducă? Vom vedea!

Și foarte curând a sosit. Am primit-o la aeroport, ne-am pupat... aerul de pe lângă urechi, ne-am suit în mașină, și...

- Puiule, (așa mă chema), să oprești la o cârciumă, să cumpărăm o sticlă de tărie că vreau să te cinstesc.

Aud bine? Răspund încurcat:

- Mulțumesc, dar nu prea mai beau... Nu s-a lăsat:

- Cum să nu bei un păhărel cu mine? Eu te cinstesc! Am pornit mașina. M-am simțit rușinat. Cum să-i spun soacră-mi că nu mai beau, că m-am pocăit... Mai mare rușinea, s-a dus reputația mea. Și totuși nu asta mă neliniștește. Simțeam că ceva nu se leagă, că lipsește un fir. Soacră-mea să-mi cumpere băutură... N-a făcut asta de 25 de ani, de când ne-am întâlnit pe aceeași orbită. Soacră-mea să mă cinstească... Mi-au venit în minte cuvintele păstorului: 'Cine te cinstește cu băutură, în realitate, te necinstește'.

Soacră-mea a fost nevasta unui om bețiv, a chinuit mult din cauza lui. El singur a chinuit mult din cauza băuturii, până a murit din cauza ei. Ei, iată că acum ea mă îndeamnă pe mine să beau. Pe mine – bețiv, fiu al unui bețiv. Pe mine, acum când a auzit că am împlinit visul ei de o viață, când a auzit că nu mai beau, nu mai fumez, nu o mai bat pe fiică-sa... Acum, ea vrea să-mi dea să beau. Nu mai pricep nimic.

Conduc mașina în tăcere. Nu sunt atent la conversație, nu vreau să aud nimic, nu vreau să vorbesc nimic. Mă simt ca bătut și profund umilit.

- Stoop! Hai să cumpărăm o sticlă de ceva, uite un bar. Este hotărâtă, nu glumă. Așa că am oprit și am luat...

Am ajuns acasă. I-a plăcut grădina cu toate că nu a văzut prea mult, că era noapte. Ne-am așezat afară, eu pe pragul ușii, mama soacră pe un scăunel. Când a desfăcut sticla, Aneta a plecat cu Gogu la culcare. Ne-a spus:

- Să nu stați mult, este târziu. S-a uitat la mine și m-a rugat:

- Să nu bei, moșule...

Am vorbit multe și de toate. Mama soacră s-a dat la mine:

- Ce este cu voi? Am auzit că umblați pe la pocăiți! Să nu vă încurcați cu sectanții ăia. Umblă să vă ia banii, îi știu eu. Ce o să se aleagă de copil la școală? 'Copil de sectanți', o să ajungă de răsul colegilor.. Cam așa a vorbit, pe ritmul ăsta, cam o oră și a băut binișor din sticlă. Eu m-am ținut tare:

- Nu beau că iau niște doctorii... Nu m-a crezut.

- Ia și bea un păhărel, uite ce v-au făcut ăștia... V-au pus sacul în cap, gata, ai renunțat la viață, te-au îmbrobodit, ia și bea un păhărel cu mine, hai, ia și bea.

Și vorbele ei au biruit. Am luat unul, și încă unul, și încă unul... La asta mă pricepeam, profesionist eram. Cred că trecuse de miezul nopții când s-a golit sticla și începusem să facem gălăgie. Atunci a apărut Aneta din dormitor:

- Da culcați-vă odată, că se face ziuă deja. Și ție Costică, asta îți trebuia, te-ai apucat de băut iar, nu ești bun de nimic, mănca-te-ar și arde-te-ar focu'... și tot așa. Eu m-am făcut foc și pară, am sărit cu gura să nu rămân mai prejos. Am început una din certurile noastre celebre. Cred că în cei 25 de ani de căsnicie mai mult ne-am blestemat și ne-am ocărit decât ne-am alinat și ne-am mângâiat, și asta este o mare deșertăciune... A venit copilul speriat. Eu cu gura pe el:

- Mișcă-te și pune capul pe pernă și te culcă. Nu este treaba ta. Vezi, femeie? Ai speriat copilul. Să știi că te urăsc cum n-am urât pe nimeni în viața mea! După vorbele acestea am tăcut amândoi și ne-am privit în ochi. Soacră-mea s-a strecurat în dormitorul ei. Aneta cu Gogu, plângând amândoi, s-au dus la culcare.

Am intrat în dormitorul meu cu o mare durere în piept. M-am întins îmbrăcat în pat, pe întuneric. Mă durea în piept. Oare de ce mă doare? Poate regretul să doară? Ce bine era totul... Așa cum n-a mai fost niciodată. Intrasem într-o lume nouă crezând că fac parte din ea, dar totul s-a năruit ca un castel din cărți de joc. De obicei, când mă culcam beat, gemeam și o chemam pe mama, până adormeam. Dar în noaptea aceea mi-a venit în minte chipul păstorului și mi-am auzit vocea întreruptă de suspine:

- Părinte... mor... părinte, ajută-mă...

CAPITOLUL 21

ROMICĂ ȘI ALI

Lucram la o fabrică de... praf. Nu o pot numi altfel. Făceam niște fotolii sofisticate și foarte scumpe. Condiții de lucru sub orice critică. Am încercat să-mi fac prieteni aici. Toți aveau fețe obosite de viața grea, dar pe oricare l-am invitat la o bere după servicii, m-a refuzat spunând:

- Eu nu beau!

- Deloc?

- Deloc, niciodată. Minciuna asta n-o puteam înghiți, totuși trebuia să accept situația.

Era unul, John, bandit din Blaga, vecin cu mine, om cam la 35 de ani, și cu el era un puști – Sam, un aborigena de 15 ani dar lung de doi metri, solid și maturizat la față. Erau prieteni amândoi și ceva rude de departe. Sam trebuia să meargă la judecată în scurt timp. A spart 29 de case într-o lună. A lucrat foarte conștiincios, 7 nopți pe săptămână, o spargere pe noapte, muncă grea, fără odihnă. Aici trebuie să lucreze 5 zile pe săptămână, parcă sună mai rezonabil. Într-o pauză de masă, John îi spune:

- Sam, o să-l găsești pe tata la închisoare, o să-i spun să aibă grijă de tine.

I-am invitat pe amândoi la o bere, după lucru, la Bayswater Hotel.

- Nu bem alcool, m-au mințit cu nerușinare. Mi-am luat o sticlă de brandy cu mine, în mașină, și m-am îndreptat spre casă.

Amintiri... John și Sam, Romică și Ali, nepotul... Îmi vin în minte imagini din trecut, din perioada de dinainte de a fugi din România. Am întâlnit în acel timp mulți oameni

diferiți, speciali, ieșiți din comun. Romică era în vârstă de 35 de ani – 14 ani de închisoare, descuia orice încuietore. Ali era nepotul lui, hoț de buzunare bine-cunoscut în ‘lumea bună’ din București. Tânăr – 20 de ani, umblase și el cam 3 ani prin câteva închisori din România. Pentru ce se zbăteau acești oameni? Pentru ce alergau ei? Pentru ce alergam și eu? Încotro?

Am colindat împreună, și alți câțiva cu noi, un an de zile peste dealuri și munți. Ce căutam? Căutam un tren. Așteptam un tren despre care ne spusese și nouă alții că duce spre libertate. Îl căutam mereu. Zi și noapte, săptămâni în șir l-am căutat, pe ploaie și arșiță, șezând în zăpadă ore întregi, uitându-ne pe calea ferată, în câte-o margine a vreunui cătun fără nume pe hartă.

Uite-l că vine! Oprește la semnalul roșu. Repede, prin zăpadă, înghețați și totuși uzi de transpirație, ne agățăm de bare, ne agățăm de trenul care duce spre libertate. Repede, să nu ne vadă securistul din ultimul vagon, repede... După ce pornea trenul, căutam locul unde știam că erau documentele vagonului. Citeam destinația... Dar vai, nu era trenul nostru, ăsta mergea la ruși... Plângeam, blestemam, râdeam, înjuram, tremuram de frig și coboram la celălalt semnal. Căutam un loc nou de așteptare. Așteptare... Foarte dureroasă este așteptarea.

În munții ăștia am învățat ce este omul, ce este speranța, deznădejdea, prietenia unui hoț, iubirea de soție și copil, răbdarea și ura, dorul de răzbunare, nebunia și rezistența fizică.

Într-o altă încercare, (nereușită, a câta oare?), după mulți kilometri de umblat pe jos prin câmpuri, prin păduri, cu bagajele în spate, intoxicați de alcool, cu nervii încordați la culme, noaptea tremurând de frig, ziua copti de arșiță; iată-ne într-o zi, într-o gară uitată de lume, eu și Romică ne înfruntăm unul pe altul. Ne spunem cuvinte jignitoare. Ceilalți din grup ne privesc speriați. Gata, trebuie să se spargă buboiul undeva. Puroi și venin era în inima mea și cred că toți ceilalți erau la

fel. Romică amuțește. Scoate un briceag lung și se concentrează asupra lui; își curăță unghiile cu lama ascuțită și înaintează încet spre mine... Și atunci a apărut Ali, cu o bere în mână, cu fața jovială. M-a luat de umăr:

- Hai, coane, să vedem dacă găsim ceva de furat pe aici! După ce ne-am depărtat printre vagoanele înșirate pe linia ferată mi-a spus cu voce scăzută, ca pe o taină:

- Romică e băiat bun, îi place de tine, dar asta nu-l împiedică să-ți dea mațele afară. Ferește-te! I-am smuls sticla din mână, am dat-o pe gât și apoi am făcut-o țândări de șinele de tren. Ali mi-a suflat în ureche:

- Cumpără-ți un cuțit, sau îți fur eu unul. Zâmbea, tot timpul zâmbea copilul ăsta, era greu să știi când glumește și când este serios.

Amintiri... gânduri... Ani trecuți în noaptea vieții. Romică și Ali, John și Sam.

Am ajuns acasă. Tocmai terminasem și sticloanța cu brandy. Avem musafiri, este un Rover albastru în parcare, cine-o fi? Când am intrat în casă, am văzut pe cineva lung până în tavan. Lumini îl înconjurau din toate părțile, lumini albe erau de jur împrejurul capului său. Avea mâinile ridicate, parcă ținea ceva într-o mână. Mi-a plăcut culoarea luminoasă și când mă întrebam ce să fie, din vârful scării, unde era cocoțat, aproape de tavan, îl aud pe Petrică:

- Pace, frate, am venit să-ți dau ajutor la vopsit. A dispărut lumina strălucitoare, scânteile s-au stins, razele de soare s-au topit, imaginea angelică s-a dus și iată-l pe Petrică, cu fața zâmbitoare, cu chelie în creștetul capului, cu pensula în mână, îmbrăcat în lumina soarelui, în timp ce vopsea, chiar sub luminatorul din tavan. Mă uit la el. El râde la mine încurcat că nu zic nimic, și-mi spune:

- Dacă te superi, îmi încalț păpușii și plec acasă.

Mă scarpin în cap, mă tot miram de ce or zice oamenii ăștia la pantofi, păpușii?...

CAPITOLUL 22

ȚÂMPII

- Te învăț eu cum să scapi de ei! Nu le mai da atenție și or să dispară din viața ta; altfel, or să vă înnebunească și ajungeți și voi pocăiți, de râsul lumii. Soacră-mea mă învață cum să ies din încurcătură. S-ar părea că pocăiții sunt ca gripa. Dacă îți suflă unul în gură, te-a băgat în cristelniță, la apă... Intri beat și ieși sfânt, oare așa să fie? Ar fi prea simplu. Pocăința este un lucru foarte greu de realizat, de neimaginat pentru mine. Ce fel de apă o fi apa cu care se face botezul? Și păstorul care te botează trebuie să aibă mare putere... Totuși, cred că apa e totul. L-am auzit odată pe păstor povestind:

- Când am botezat-o pe o soră, i-a rămas o mână pe afară și cu mâna aia s-a apucat apoi de furat. Dar cred că a glumit. Totuși, principalul este să fii scufundat în apă. Intri hot și ieși sfânt. Ce minune... Aș vrea să văd și eu minunea asta. Eu am lucrat mulți ani cu mașini de modelat lemnul. Puneam în mașină o scândură și scoteam pe partea cealaltă o ramă de tablou. Cam așa trebuie să fie cu botezul. Intri în apă spurcat și ieși sfânt. Ce poveste mai e și asta? Dar dacă nu este poveste? Dacă este adevărat? Este cea mai simplă cale să scap de mine însumi. Încerc de mult timp să fug de mine, (așa am ajuns în Australia), și mereu mă ajung singur din urmă ...

‘Stai, te-am prins, unde crezi că fugi? Nu este scăpare, sunt umbra ta?’ Doar așa aș putea scăpa. Doamne, îmi spuneam oftând, mai este o scăpare, e aici, în Biserița de pe vârful dealului. Unde or ține cristelnița? Simt că mă mănâncă pielea pe tot corpul. Doamne, este o scăpare, am aflat-o, cred că am aflat-o...

- Numai dacă-i tratezi cu indiferență or să te lase în pace. Soacră-mea este tot la acest subiect. Au venit unii și peste mine, la Adelaide. Dar le-am spus-o în față: ‘Să mă lăsați în

pace, că eu am legea mea strămoșească, sunt ortodoxă!’ Și am scăpat de ei. Nici un telefon nu mi-au mai dat... Auzi nerușinare, puteau să-mi mai dea un telefon din când în când. Curată lipsă de educație. Scapă de ei cât mai curând.

Ușor de zis. Sună cineva la ușă. Aneta deschide și intră Maria, soția lui Petrică – îngerul din capul scării. Are o oală în brațe.

- V-am adus niște țâmpi, zice ea, am făcut un grătar pentru noi și v-am oprit și vouă câțiva, că ocupați cum sunteți cu zugrăvitul, nu cred că mai aveți timp de gătit. Pot să stau un pic să vă dau ajutor, că știu că sunt multe de făcut când te muți dintr-un loc în altul. Vine sora mea să mă ia mai târziu.

Soacră-mea s-a uitat țintă la mine. Știu ce este în mintea ei – ‘Nu mai scapi de ei, ai grijă!’’. Iar eu deschid gura și vorbesc:

- Doamna Maria, nu cred că este bine ce faceți. Eu nu sunt un nou emigrant ca să am nevoie de ajutor. Am servicii, bani la bancă, pe soție și pe soacră-mea să mă ajute la treburile casei și la vopsit. Nu trebuie să-mi aduci o oală cu mâncare, că ai și dumneata greutăți, copii de hrănit. Așa că, hai să ne suim frumușel în mașina mea să te duc acasă, că ai gospodărie mare și treabă destulă.

Ea, săraca, s-a înnegrit la față, îmi spune cu mare grabă:

- Nu, că o sun pe sora mea să se întoarcă să mă ia. Eu:

- Nu, că te duc eu acasă. Zis și făcut. Nu a scos o vorbă pe drum. Eu am tot îndrugat verzi și uscate. M-a rugat să o las jos mai înainte de a ajunge acasă, că vrea să meargă puțin pe jos.

- Cum vrei, țară liberă.

A coborât din mașină foarte tristă, n-am mai văzut demult o așa față tristă. A ridicat o mână în semn de salut și a lăsat-o să cadă moale în jos.

M-am depărtat de ea cu o neliniște în inimă. Am privit în oglindă, în urmă. Maria mergea încet, cu capul plecat, parcă

ducea o greutate cu ea. Am avut senzația că plânge. De ce să plângă, pe cine să plângă? N-a murit nimeni. Oare n-a murit nimeni? Poate am murit eu, și ea mă plânge pe mine. Doamne, ce am făcut? Am alungat un suflet care s-a oferit să-mi dea ajutor și să-mi dea mâncare. Nimeni nu m-a ajutat niciodată fără să-mi ceară ceva în schimb. Doamne, ce am făcut? Am scuipat pe bunătatea acestei femei sfinte. Doamne... ce-am făcut?

Am ajuns, am ajuns – Princess Tavern! Un brandy dublu, încă unul, încă unul, leacul ăsta mă vindecă de orice. Ce se uită așa urât la mine slăbănoaga asta din bar? Îmi pune paharul înaintea parcă în scârbă, rânjește, e urâtă foc și slabă ca o scândură. Ia uite-o ce urât se uită la mine... uscată femeie. Strig la ea:

- Hei, unde ți-e coasa? Ea:

- Pardon? Eu:

- Coasa, unde ai ascuns-o? N-o ai în spate, unde ți-e coasa?

- Ești beat omule. Închide gura sau ți-o astup cu o sticlă. Înjur cum știu mai bine și pe românește și pe englezește și ies afară. Era noapte. Doar doi, trei kilometri până acasă. Mă sui la volan. Mă asigur, pentru orice eventualitate: ‘Doamne, apără-mă de poliție, să nu dea peste mine beat. Amin.’

Am ajuns cu bine acasă. Mă aștepta soacră-mea, foarte amabilă:

- Netuș, (adică Aneta), s-a culcat, îți pun eu ceva de mâncare.

- Ce mâncăm?

- Țâmpi!

- Ce sunt ăia țâmpi? Ridică capacul oalei aduse de Maria:

- Pui, nu știu de ce zic oamenii ăștia țâmpi la pui...

CAPITOLUL 23

SCRISOARE DE LA CHITILA

- A scris mama de la Chitila, mă informează Aneta și îmi aduce scrisoarea. O pun de-o parte. Știu despre ce este vorba – un kil de ceapă costă 5000, o pâine 1000, curge apă-n pod și un sul de carton asfaltat s-a făcut 50 de mii de lei. Plouă-n casă și bine ar fi să plouă cu bere și cârnați. Știu ce scrie mama. N-am primit niciodată o scrisoare cu vești bune. Întotdeauna moare cineva, este cineva bolnav, este cineva la pușcărie, și eu trebuie să fiu informat. Oare nu se mai însoară nimeni? Nu se naște vreun nepot? Nu câștigă nici unul la loterie? Nu-mi place să primesc scrisori.

O singură scrisoare bună am primit, dar am citit-o prea târziu. Era prin '81. Umblam pe la Tulcea să mă angajez marinar la NAVROM. Mai eram cu un prieten, Cristi, lucram împreună taximetriști la garajul Glucoza, în Tei. Aveam de gând să fugim din România și ne făcusem planuri. Un drum ne trebuia și ne-am fi rătăcit în primul port din Vest.

Am plătit șpagă în stânga și-n dreapta, totul se aranjase, dar a apărut de nicăieri Niky, Îngerul Negru. Îngerul Negru... a trecut ca o fantomă prin viața mea.

Eram la Tulcea, ca de obicei în acel an, împreună cu Cristi. Terminasem treburile și așteptam trenul de București. Plimbam între noi o sticlută de coniac să nu ne plictisim. Toată ziua Cristi fusese cam tăcut, dus pe gânduri. Îl întreb:

- Ce e cu tine frățioare, de ești așa de amărât? Ești sucărit că n-am eu bani?

- N-am nimic, dar mă tem să nu ardem gazul pe aici degeaba. Cunosce eu pe cineva care ne poate scoate din țară mult mai repede și mai ușor. Am luat foc:

- Cine e, unde e?

- Îl cheamă Niky, e ca un înger și stă la Veta, în Giurgiului.

- De unde a apărut?

- Din Italia. Vine o dată pe an în România și trece un grup peste frontieră. Știe el un tren special, știe el o gară secretă unde se poate urca. A dus data trecută un grup de 10 femei și bărbați. Mie mi-a fost frică să merg cu ei, nu am avut încredere în niciunul. Dar împreună cu tine aș risca. Eram grăbit:

- Hai să vorbim cu îngerul ăsta al tău. Când putem să-l vedem?

- În seara asta. Cum ajungem acasă, mergem direct la Veta.

Dar cu toată graba noastră, când am ajuns în Gara de Nord, ne-am oprit cale de o oră la Restaurantul Gării și am băut vreo trei coniac, apoi am luat un taxi și... direcția Calea Giurgiului, la Veta.

Am sunat la ușă și ne-a deschis imediat o femeie înaltă, bine făcută, cam la vârsta când se coc gutuile. Îl cunoștea bine pe Cristi. Am înțeles că ea este Veta. Mai târziu am cunoscut-o mai bine, o femeie cu o inimă mare, ne-a adăpostit un grup de 8 inși pe vreo două săptămâni când ne urmărea Securitatea, înainte să plecăm pe frontieră. Și a apărut și Niky. Era un bărbat tânăr, 25-27 de ani, bine legat, înalt, blond. Fața lui albă, părul blond, contrastau plăcut cu negrul cămășii. Îngerul Negru... unde ne poate duce această Fantomă? Înger al Morții, Înger al Întunericii, nu știu unde, dar merg cu tine până la capătul pământului, numai să scap de aici!

- Întrebați-mă tot ce vreți. A zâmbit senin și s-a așezat comod pe un fotoliu. Veta a făcut cafele turcești. Am vorbit până după miezul nopții, după care am hotărât:

- Niky, cu tine mergem oriunde. Și chiar am mers, doar că în loc de America am ajuns la închisoarea Aiud, pentru o perioadă de timp.

Când am ieșit din pușcărie, am găsit o scrisoare de la Tulcea, în care eram informat că mi se aprobase imbarcarea. Dar, vai, era prea târziu, acum aveam cazier, eram în... rândul lumii.

Dar să revin la scrisoarea de la Chitila. Am uitat de ea un timp. M-am învățat toată ziua cu treabă prin grădină, mai treceam din când în când pe la bidonul cu vin din frigider. Azi este sâmbătă, nu se muncește în țara asta, boierie mare...

Nu vine nimeni pe la noi. Nu avem prieteni, nici cunoștințe, decât pe cei de la Biserica, dar ne-au cam lăsat și ei în pace de când a venit soacră-mea din Adelaide. Spre seară, Aneta îmi spune:

- Aprinde niște cărbuni, să facem un grătar. Gogu este bucuros și întreabă:

- Cine vine? Vin și copii?

- Nu vine nimeni, Goguță, numai noi singuri.

- De ce, Tași? Unde sunt 'frenzii' tăi?

- Bună întrebare, unde sunt? S-au dus, Goguță, am rămas numai noi, hai să facem focul.

- OK! E cam trist copilul.

- Ce punem la fript, femeie?

- Țâmpi, râde soacră-mea.

Țâmpi... Maria... Mi s-a pus un nod în gât. Umplu grătarul încins cu carnea albă de pui, sare, piper... Mi s-a dus pofta de mâncare. Parcă o văd pe Maria intrând pe ușă cu oala în brațe: 'V-am adus niște țâmpi să mâncați...' Iar eu am gonit-o... Doamne, ce-am făcut? Tare mult aș vrea să fie Maria aici cu noi, și Petrică, bărbatul ei; să mâncăm țâmpi împreună și să bem apă rece, apă rece... Unde este oala mea cu vin? Urăsc această băutură și totuși mă atrage ca o vrajă. Doamne, scapă-mă...

- A scris cuskra de la Chitila.
- Știu, s-a scumpit prazul cu 2000 de lei.
- Vrei să citești? mă ispitește soacră-mea.
- N-am timp, sunt la prăjit.
- Atunci, ascultă-mă să-ți citesc eu ce este mai important. Soacră-mea îmi citește din scrisoarea mamei:
 - Scrie așa: am auzit că umbli pe la pocăiți, la adunări. Ce vorbă e aia că nu găsiți Biserică Ortodoxă? Lasă că vin eu acolo și vă găsesc eu una.

...Ce ciudată mai e și viața asta. Am trăit lângă mama 33 de ani și nu m-a dus niciodată la Biserică. Și acum, când am 45 de ani și vreau să mă pocăiesc, ea este gata să străbată 25000 de kilometri ca să mă împiedice. Ce se întâmplă oare? Simt că două puteri se luptă deasupra mea. Ce însemnătate poate avea un bețiv nemernic ca mine în fața acestor doi rivali?

- Ți-am pus în plic un rozariu și Visul Maicii Domnului, să-l porți cu tine, că-ți poartă noroc. Soacră-mea s-a aliat cu mama, două rivale vechi, și se luptă împotriva umbrei de speranță care stă peste mine...

Am mâncat în tăcere ‘țâmpi’ la grătar, și am băut vin. S-a întunecat bine, dar s-a întunecat și mintea mea. Limba mi s-a îngreuiat. Am vărsat apă pe foc să-l sting, și am spus noapte bună la toată lumea. M-am dus să mă culc. Aneta, soacră-mea și copilul au rămas afară să se lupte cu țânțarii.

Am intrat în camera mea cu o greutate mare în piept, o apăsare pe umeri și o dorință de a îngenunchea. M-am lăsat încet pe genunchi, în întuneric, lângă pat. Am închis ochii și am așteptat în liniște. Mă simțeam bine așa, absent, în întuneric, singur, mai mult chiar, parcă nici eu însumi nu mai eram. Parcă mă topisem în noapte și, într-o margine de rețină a apărut Ovidiu, îngenunchiat și el:

‘Trebuie să fii sfânt, frate...’ Lângă el era soția păstorului.

‘Să te întorci pe altă cale’, îmi șoptea ea. ‘Ce ți-a plăcut, n-o să-ți mai placă, așa să știi...’

Era acolo și Maria. A ridicat mâna spre mine, și a lăsat-o să cadă, moale, în jos. Și, ca un ecou îndepărtat, aud glasul păstorului:

‘Bun venit în Casa Domnului, frate. Care-ți este numele?’

Care-mi e numele? Numele meu... Numele meu e rău... mai bine să nu-l știi... O, Doamne, Te rog, Te rog ia-mi zilele, sfârșește-mi viața, nu mai vreau să trăiesc...

CAPITOLUL 24

“FRUNTEA SUS, LA DUMNEZEU”

Sunt nopți când întunericul se plimbă împrejur, când visele dor și suflarea-mi trece pe lângă propria-mi ființă. Sunt nopți când visele sunt rele, dar nu mă înspăimântă. Sunt nopți când spun:

- Ce-am avut și ce-am pierdut? Mă scol sau dorm pentru totdeauna, mi-e totuna!

Sunt nopți când, în timp ce dorm, mă scol în capul oaselor și comentez un timp, știu ce se întâmplă înlăuntrul meu, văd lucruri ciudate; într-o noapte m-am întâlnit cu nea Ion Țurin, care era mort de 20 de ani...

M-am trezit duminică dimineață după o astfel de noapte. Total indiferent la frumusețea dimineții, la cântul păsărelelor, la verdeața răcoroasă din grădină. Este Duminică, ‘ziua Domnului’, spunea păstorul.

Am zărit scrisoarea mamei lângă sticlă, pe masă. Mi-am turnat un păhărel, (ca să mă dreg), și am deschis scrisoarea. Scria mama: ‘Vin eu acolo, la voi, și vă găsesc eu o Biserică Ortodoxă’. Parcă are dreptate... Cum să-mi schimb eu religia strămoșească? Ce greșală este în ea? Nu e acolo Isus Hristos? Este! Nu e acolo Papa de la Roma? Nu... Papa este la catolici. Asta e soluția, am găsit. Nici popă, nici hoț, mă fac catolic.

L-am văzut chiar și pe Papa când a venit la Adelaide. Atunci am ieșit la defilare și am făcut gălăgie, am făcut poze, apoi, îmi aduc aminte bine, am fost la circ pe Port Road și am fotografiat-o pe Aneta lângă elefant, dar nu are legătură elefantul aici. Mergem la catolici. Știu eu o catedrală frumoasă lângă Royal Rerth Hospital. Acolo trebuie să fie Dumnezeu. I-am zis soacrei:

- Astăzi mergem la o Biserică Catolică!

- Mergem, cum să nu. Mă bucur că ți-a venit mintea la cap, se bucură soacră-mea. Și Gogu este interesat și de acord. Așteptăm să se trezească Aneta. Eu și soacră-mea ne plănuim cum s-o convingem să nu mai meargă la bapțiști, (că e mai mare rușinea), și să mergem cu toții la catolici. Iată că apare Aneta la orizont... Să nu o luăm prea repede. Ea cască:

- Am avut o noapte grea, n-am dormit bine de loc.

Am prins-o din zbor:

- Asta e, te-a deochiat careva. Să mergem să-ți citească un popă că ești deochiată. Să mergem la o Biserică serioasă, cu clopote și lumânări, cu un popă serios cu barbă și mustăți. Acolo te vindeci de toate relele.

- Șuș, moșule, nu-mi arde de glumă așa de dimineață.

- Nu glumesc de loc, am hotărât cu mama să mergem la Catedrala Saint Mary, lângă Royal Perth Hospital, ne facem catolici ca Papa de la Roma!

- Glumești...? Aneta nu mă ia în serios.

- Nu glumesc de loc, o asigur eu.

- Atunci e și mai rău, ești nebun.

- Nu sunt, tu ești!

- Ba tu și tot neamul tău de bețivi nenorociți.

Eu scap o înjurătură, o ocară, ea la fel, să nu fie mai prejos, soacră-mea se bagă și ea, Gogu s-a sculat și a apărut și el în ușă. Strig la el:

- Pleacă bă de-aici că nu e de nasul tău. Îl ajung din urmă cu un șut, iar el se pune pe țipăt. E balamuc curat. 'Duminica este a Domnului', îmi vin în minte vorbele păstorului. Aneta plânge:

- Lasă-mă să mă duc pentru ultima dată să-mi iau rămas bun de la oamenii ăștia, că s-au purtat așa frumos cu noi... Mă uit la soacră-mea. Scutură din cap.

- Nu! Mergem la catolici!

Și atunci Aneta nu mai zice nimic. Se uită lung la mine, foarte tristă, îi curg lacrimi mari pe obraji. Se așază pe scaun și,

punând capul pe masă, între brațe, plânge liniștit. O aud șoptind:

- Doamne, Te rog ia-mi zilele, sfârșește-mi viața, nu mai vreau să mai trăiesc.

M-am cutremurat în duhul meu; unde mai auzisem eu rugăciunea asta? Unde? Când? Asta a fost ruga cu care am închis eu ochii aseară – ‘Doamne ia-mi zilele, sfârșește-mi viața.’ Dar pentru ce? Pentru ce dorim noi să murim? Avem o viață înainte, avem un copilăș de crescut... Pentru ce ne dorim noi moartea amândoi? Aneta plânge încetișor cu capul pe masă. I-am pus palma peste păr, am mângâiat-o încet, încet, și am simțit în inimă o dragoste curată pentru această ființă cu care-mi împărțeam viața de 25 de ani și la bine și la rău. M-am aplecat și i-am șoptit la ureche, grăbit și parcă pe furiș:

- Hai, îmbracă-te și să mergem la pocăiți, repede... Ea a ridicat încet capul de pe brațe, m-a privit o clipă, apoi a fugit în dormitor:

- Sunt gata în cinci minute. Nici nu știu când a fost gata. Și-a dat cu apă pe față, grabă mare, mare grabă... Am deschis ușa să ieșim grăbiți. Soacră-mea ne-a urat drum bun:

- Duceți-vă, dacă aveți chemare...

- Merg și eu, luați-mă și pe mine, sare Gogu drept la mine în brațe. Este în pijama, desculț și ciufulit. Îl strâng în brațe și-i șoptesc la ureche:

- Copilașul meu, nu te luăm acum, suntem grăbiți. Dar venim după tine mai târziu, nu avea grijă. Așteaptă că te luăm, nu-ți fie frică, nu te lăsăm, dar așteaptă puțin, avem o întâlnire urgentă. Pa, pa, pace ție copilaș...

Am urcat în mașină și am pornit în viteză. Să nu ajungem prea târziu. Cerul s-a înnorat a ploaie. Când am ajuns pe Grand Promenade, am simțit inima bătându-mi tare. Am privit spre soția mea și mi s-a părut foarte frumoasă, cum era ea în tinerețe. Am simțit o mare dragoste pentru ea și un regret adânc, adânc, ca o durere interioară. În minte mi-a apărut

Ovidiu, apoi Maria, și lacrimi au început să-mi curgă pe obraji, ca ploaia. Mă simțeam eu însumi în ploaie, o ploaie caldă... O pace și o liniște ploua peste mine. O aud pe Aneta de undeva, parcă de departe:

- De ce plângi, Puiule?

- Nu știu... Dar tu de ce plângi?

- Nu știu, Puiule...

Nu mai știam nimic, nici chiar pe unde conduceam mașina, așa se face că am ajuns la vii, în Middle Swan. Ne-am rătăcit și nu mai știam unde suntem. Îngrijorați și parcă speriați, ne grăbeam spre un loc unde nu ne aștepta nimeni, căutam ceva fără să fi pierdut nimic.

- Să nu te năcăjești, moșulică, că o găsim noi, nu te enerva... Ușor, Tași, o găsim; hai să întoarcem că am greșit calea, ia-o pe acolo, nu te supăra, Puiule... O ascultam cum încerca să-mi fie pe plac. Știa că dacă mă rătăceam pe undeva, de obicei căutam drumul înapoi spre casă imediat, sau intram în prima tavernă ieșită în drum.

Când am văzut acoperișul ascuțit al Bisericii străpungând cerul ne-am bucurat. Am râs printre lacrimi și am intrat în curtea Bisericii. Soția păstorului ne-a ieșit înainte și ne-a strâns mâinile. Ne-a privit în față și ne-a spus:

- Fruntea sus, la Dumnezeu! Ea a urcat treptele holului către Școala duminicală și ne-a strigat iar, din prag:

- Fruntea sus, la Dumnezeu! Înainte să pășesc peste prag, am ridicat fruntea spre cer. Ieșea soarele din nori când am intrat noi în Casa Domnului, ieșea soarele, și parcă n-am mai fi vrut să asfințească...

CAPITOLUL 25

ELICOPTERUL

Ne-am pus în grabă pe genunchi, cum am văzut că făceau ceilalți. Ora de rugăciune începe iar. ‘Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, pentru mare mila Ta’. Stau liniștit pe genunchi, cu mâinile împreunate pe spătarul băncii din fața mea. Mi-am rezemat fruntea de dosul palmelor. Îmi dogoresc tâmplele. Oare sunt bolnav? Nu, nu am nimic, mă simt chiar foarte bine, relaxat, calm, liniștit. Este bine aici. Este foarte bine aici. Pace, calm, siguranță. Este bine aici. Acasă... hm, nu-mi mai place acasă. E tensiune prea mare, se vorbește prea tare, este prea mult alcool, prea multă muncă, fără sfârșit și fără folos... O, Doamne, este bine aici.

Sunt ca în urmă cu 12 ani, singur cu Dumnezeu. Atunci eram pe fundul unui vagon plin cu cărbuni; vagonul care m-a dus spre libertate. Mă apropiam de frontieră și, cu toate că-mi era frică, mă simțeam bine. Mă rugam îngenunchiat pe fundul vagonului: ‘Doamne, scapă-mă de grăniceri, că dacă mă scapi...’ Câte nu I-am promis lui Dumnezeu... Și nu I-am cerut decât un singur lucru: ‘Scapă-mă!’

Acum stau în Casa lui Dumnezeu, printre oamenii lui Dumnezeu și nu am ce să-I promit. Nu pot să promit nimic, pentru că știu că nu sunt bun de nimic. Știu că nu mă pot ține de cuvânt. Cuvântul meu ține până la primul pahar cu vin.

‘Scapă-mă Doamne, îmi las pe alții să-Ți promită luna de pe cer, eu te rog să mă scapi de sticla de vin. Scapă-mă de toate relele din mine, de dușmănia pe care o port în mine. Scapă-mă, Doamne, de minciună, de furat, de curvie, de lene, de gelozie, de lăcomie, de vorbe spurcate și de blesteme, de ură, de mânie, de scandal. Scapă-mă, Doamne, de mine însumi și scapă-mă și de soacră-mea. Amin!’

Mă simt bine pe genunchi. În dreapta mea este bătrânul Ion. Este mic de statură și slab dar, nu știu de ce, când suntem unul lângă altul, cu ochii închiși, pe genunchi, mă simt în siguranță, ca și cum m-aș rezema de o stâncă. Rugăciunea lui vine de departe, din adâncul sufletului, amestecată cu lacrimi și suspine. Acum stau lângă el și-l simt în dreapta mea, înalt, parcă, înalt până la cer. Ce bine mă simt în poziția în care stau. E liniște, pace, simt odihna cum intră în oasele mele, ca după o lungă alergare. O lungă alergare... lungă alergare... ca după o fugă... fugă... Încotro...? Până când...?

Cu ani în urmă... undeva lângă Deva... Eram în fugă după libertate. Câțiva nefericiți aventurieri, cinci bărbați și trei femei, toți în floarea vârstei. Alergam pe liniile ferate căutând cu disperare trenul speranței noastre. Dar și noi eram căutați de cineva. Securitatea era pe urmele noastre. În orice gară ajungeam, erau și ei acolo. Ne-au urmărit odată de la Sibiu până la Deva. Am schimbat câteva trenuri oprindu-ne în gări mici. Ne ascundeam pe unde apucam, prin pădure, prin câmpuri de porumbi rămași neculeși, prin barăci părăsite. Era o fugă disperată, crâncenă și disperată...

O dată am ajuns la un canal mic, dar care mi s-a părut lat cât Dunărea. Niki, Îngerul Negru, a sărit în partea cealaltă fără să se uite în urmă. La fel și Ali. Romică și Cristi le-au ajutat pe femei și au trecut și ei de cealaltă parte. Mie mi-era frică, dar am sărit în marginea șanțului, aproape să cad înapoi, în gol. Într-o fracțiune de secundă am realizat că nu era nimeni care să mă ajute sau să aștepte după mine, iar din spate venea Securitatea. Cu disperare mi-am împins trupul înainte, m-am agățat de iarbă și am ajuns sus, pe mal. Am fugit cât am putut de repede, să-i ajung pe ceilalți.

Mai târziu, totuși, urmărirea a încetat. S-a lăsat noaptea, toamna se întunecă repede în munții aștia. Ne-am ascuns după o grămadă mare de paie. Am stat de ne-am tras sufletele, apoi am aprins focul. Am destupat sticlele de coniac și votcă, am scos mâncare. Și dintr-o dată a izbucnit un zgomot infernal. O lumină puternică venea din cer, spre noi. Niki strigă:

- Elicopterul!!! Stingeți focul, ascundeți-vă în paie, repede, repede. Am stins focul cu hainele și ne-am aruncat în fân, ne-am acoperit, ne-am îngropat în grămada de paie. Și lumina reflectorului ne căuta peste tot locul.

- Dacă ne prind în far crezi că ne văd, Niky? Îl întreb eu și trag un gât lung din sticlă.

- Ca-n palmă, mă liniștește el.

Stăteam acoperiți cu paie și tremuram de frică și de frig. Zgomotul era infernal. Când lumina a ajuns peste noi am auzit pe una din femei plângând. Zgomotul elicei mi se zbătea peste creieri și mi se părea că în lumina ce venea de sus mi se vede și fundul buzunarelor.

Apoi zgomotul s-a îndepărtat, întunericul s-a lăsat peste noi. O femeie plângea în hohote. Este 'Soacra', nevasta lui Cristi. Hohotește și țipă:

- Nu mai pot, vreau să mă întorc acasă, la copiii mei... nu mai pot, nu mai vreau, nu mai pot... Țipă și nu se mai oprește, tremură, se îneacă, e insuportabil. Niky o apucă brutal și o smulge de lângă Cristi, care e ca paralizat. O trânteste la pământ. Se aud două palme răsunătoare și Soacra strigă și mai tare:

- Copilașii mei... Nu vreau să mor aici, vreau la copiii mei. Alte două palme răsună în întuneric. Cristi se agață de haina mea, mă scutură cu disperare:

- Ce să fac, Costică?

- Taci și bea din sticla asta, lasă-l pe Niky. Țasta e uns cu toate alifiile, o liniștește el. Soacra strigă iar:

- Copiii mei.! Alte două palme plesnesc în noapte și se aude vocea lui Niky, înceată dar fermă:

- Taci, taci, Soacro, mai așteaptă puțin, încă puțin. În noaptea asta te sui în tren, în noaptea asta te duc în America. Soacra a amuțit. Nimeni nu mișcă. Niky vorbește:

- Te duc în America. În noaptea asta, pe toți vă duc. Nu vă las să vă mănânce comuniștii, vă scot eu de aici. În noaptea asta ne suim în tren, în noaptea asta vine trenul speranței. Vine trenul, Soacro, în noaptea asta plecăm cu toții de aici!...

Eram toropit, complet imobilizat, mă simțeam moale ca o cârpă, piciorul drept îmi tremura la intervale scurte. Minte nu mai voia să lucreze.

- În noaptea asta plecăm în America, plecăm cu toții. Îl credeam, credeam tot ce spunea Îngerul Negru, dar nu aveam putere, așa că am murmurat:

- Fără mine... eu nu merg nicăieri, vreau să dorm doi ani, să dorm câțiva ani...

Am adormit, dar nu prea mult, căci l-am auzit pe Îngerul Negru strigând:

- AMIN!!! – a rostit păstorul în microfon, și toată adunarea a spus Amin. Ne-am sculat de pe genunchi și ne-am așezat pe bănci.

- Cântarea 120, anunță păstorul.

'La acest izvor grăbește,

Umple-te de credință.

Aici păcatul se șterge,

Aici se-mparte milă.

Grăbește-te, grăbește-te,

Nu-ntârzia, grăbește-te'.

Doamne, cum să mă grăbesc? Am picioarele de cârpă și muiate-n plumb...

Grăbește-te, nu-ntârzia,

Viață veșnică-ți va fi plata.

Grăbește-te, grăbește-te...

CAPITOLUL 26

ALOIS VERNALIS

Ne grăbeam cu bucurie înapoi, spre casă, de la Biserică. Pe drum, ne-am adus aminte de păstorul din Adelaide și de scrisorile pe care ni le trimitea în fiecare lună. Eu nu l-am văzut în viața mea, dar i-am citit scrisorile toate. Scrisorile astea m-au ajuns din urmă, mă urmăresc încă. Ne scria un om care nu ne cunoștea și ne informa că suntem păcătoși. Știam noi asta foarte bine, dar ce m-a fascinat a fost felul în care acest om s-a amestecat în viața noastră. De undeva, din umbră, la intervale regulate, ne trimitea o veste, ‘Vestea Bună’, o invitație, ‘Veniți la Casa Domnului’. Acum îmi pare tare rău că niciodată nu i-am răspuns la invitație, nu m-am gândit să-i dau un telefon, să-i scriu o ilustrată. El mi-a scris mie cam 3 ani, lună de lună. Acum sunt 3000 de kilometri între noi și-mi pare rău că nu l-am cunoscut pe acest om. Aneta s-a întâlnit o dată cu el, la Operă. Uite cum a fost:

Când ea a plecat la spectacol, eu am tras lângă mine sticla cu vin, pe Gogu și... trenul. Am montat șinele, gara, stațiile, semnalele, locomotiva și vagoanele. Am pus pe Pluto mecanic și pe Donald Duck fochist și am dat lui Gogu fluierul de impiegat. I-am spus:

- Gogule, eu sunt Costică frânarul, fluieră de plecare. Și trenul pornește. Tuuuu...Tuuu... Tuuuu... Uite-l pe Mickey Mouse.

- Oprește, Tași Frânarul, să-l luăm pe nenea Mickey Mouse.

- Unde mergi nea Mickey? îl întreb eu, apoi tot eu răspund cu o voce prefăcută:

- La servicii, la Hollywood!

- Good boy, îl laud eu. Ia-i banii, Gogule.

- 10 lei, nea Mickey, thanks. Haide sus, quick.

- Gogule, uite-o și pe tanti Minney Mouse. Sus cu ea.
- Sărut mâna, tanti, unde ai plecat? Gogu râde, îi place jocul nostru.

- Mă duc după Mickey la Cazino, că de când l-au dat afară de la servicii, toată ziua joacă barbut și ne plâng șoriceii de foame.

- Taxează-o, Gogule și sui-o în tren.

- Hai s-o ducem pe gratis Frânarul, că este cam amărâtă.

- OK!

Jocul ăsta a început să ne placă la amândoi.

- Hei, Gogule, vezi copiii ăia doi lângă mama lor? El pune mâna streășină la ochi:

- Îi văd, stop the train! Eu strig tare:

- Hai sus, ai cui sunteți voi, mă?

- Ai lui Gogu al lui Opran, răspund tot eu cu voce de pițigoi.

- Și încotro ați plecat?

- La Craiova, la Penitenciar, la tata la vorbitor.

- Ce aveți în sacul din spate?

- Slănină, zahăr și 200 de țigări să-i ducem lui tata și o sticluță de ‘Diana²’ pentru sufletelul lui.

- Hai sus și voi. Cât îi taxăm, Gogule?

- Sunt amărâți, tași, dați-ne, mă, câte o țigară și stați colo, jos, lângă Donald, the fochist.

Tuuu...tuuu...tuuu... fluieră locomotiva, trenul pornește mai departe, urcă la deal. Uite cum aleargă după noi un tânăr și o fată. Aleargă greu la deal, aleargă și se ceartă mereu, se lovesc unul pe altul, cad, se ridică, încearcă să ne ajungă. Nu! Eu am terminat cu voi.

- Bagă cărbuni, Donald, ăștia n-au bilet, n-au noroc, jos cu ei... Tuuu... tuuu... tuuu... Ne apropiem de Gara Chitila. Uite-l pe Victor, plin de bube pe față. Cară un mort în spate.

² Diana – alcool camforat folosit la frecții, masaje, deținuții îl beau ca pe alcool.

- Victore, pe cine duci în spate?
- Un prieten al nostru, a murit intoxicat de alcool, dar nu e vina mea, nu l-am pus eu să bea spirt medicinal. Nu e vina mea, sunt nevinovat...

- Atunci de ce-l duci în spate?
- Dar ce să-i fac?
- Aruncă-l în șanț și suie-te în tren. Te duc eu departe de aici, departe de el, departe de tine însuși. Suie-te, repede, repede... Mă întorc spre Gogu:

- Suflă-n fluier, impiecat, să șuiere locomotiva, să urle sirena.

Tuuu... tuuu... tuuu... Aleargă locomotiva, trage trenul după ea, mai repede, tot mai repede. Uite-l pe Cristi, vrea să se urce și el. Țsta are astmă, se îneacă, strig la Gogu:

- Dă-i un picior în gură, Gogule, lasă-l să moară.
Tuuu... tuuu... tuuu...
- Uite Gogule, un ȣigan mic, îl aleargă Miliȣia, abia mai fuge săracu.

- Ce-ai făcut, mă, de te fugărește Miliȣia?
- Am furat un butoi cu pește.
- Și ce ai făcut cu el?
- L-am mâncat.
- Aruncă-l jos, Gogule, ăsta vomită-n tren. Sună sirena, Pluto, bagă cărbuni, Donald.

Tuuu... tuuu... tuuu...
- Vezi, Gogule? Acolo, după mormanul ăla de zăpadă. Se ascunde cineva. Este Niky, Îngerul Negru. E împreună cu alȣi șapte fugari. Caută un tren, trenul vieȣii, trenul libertăȣii, un tren fără gară, un tren fără destinaȣie, un tren fantomă, ultimul, ultimul tren al speranȣei. S-au luat după noi. Bagă cărbuni Donald, viteză, viteză, nu-i luăm cu noi.

- Tași Frânarul, trebuie să oprim, este semnalul roșu. Stop the train! Fugarii ne ajung din urmă. Aleargă să nu îi vadă

securistul din ultimul vagon. Iată-i, se agață de scările trenului, se urcă în tren.

- Stați așa, încotro ați plecat?

- Spre Aiud, Aiuuud, Aiuuud...

Bagă cărbuni, Donald, șuieră din sirenă, Pluto, încuiați ușile, stingeți luminile în vagoane. Viteză, viteză, viteză... Tuuu...tuuu... tuuu...

- Gogule, pune scrumiera pe linie, să ne închipuim că este un munte, Muntele Retezat. Vreau să tamponez trenul ăsta blestemat, să-l distrug împreună cu toți pasagerii ăștia blestemați... Bagă cărbuni, Donald!

- Tași, stop, s-o luăm și pe mama.

- Las-o, las-o să trăiască.

- Too late, prea târziu, e la door.

Ușa se deschide și intră Aneta. Vine de la Operă.

- Ce faceți voi aici?

- Călătorim cu trenul.

- Hai, Gogule, că ai călătorit destul, la culcare, că e târziu.

- Noapte bună, Tași Frânarul. Lasă trenul așa că-l crash tomorrow. OK?

- OK, Gogu Impiegatul, noapte bună.

Aneta s-a întors din dormitor, după ce l-a adormit pe copil. A desfăcut o bere, și-a aprins o țigară, s-a așezat comod în fotoliu și, după ce a trimis în tavan un nor de fum, m-a întrebat:

- Știi pe cine am întâlnit la Operă?

- O... fantomă, am răspuns eu de pe covor, unde mă întinsesem.

- Nu tocmai. Am întâlnit pe păstorul Alois.

Alois, Alois... De unde știu eu numele ăsta? Alois Vernalis, am întâlnit numele ăsta în cartea de latină, când eram la școală. Alois Vernalis – totdeauna verde.

- Cum arată păstorul Alois? mă arăt eu interesat.

- Este înalt, distins, poartă ochelari, are o voce caldă și afectivă. E așa... nu știu cum să-ți spun, un om special.

Alois, Alois Vernalis... Ce cuvinte latinești mai știu eu? Vanitas vanitatum et omnia vanitas – deșertăciunea deșertăciunilor, totul este deșertăciune! Cine a spus asta? Cred că un filozof antic. Ce alte cuvinte latinești mai știu eu? Țărno vino... Kako si... Parcă asta nu sună pe latinește... Ce mai contează? Am adormit acolo, pe covor, cu bidonul de vin sub cap.

Asta a fost prima oară când eu am vorbit latinește cu soția mea. Asta a fost povestea unui tren blestemat care mai așteaptă undeva, la poalele Muntelui Retezat, așteaptă lumina verde, așteaptă lumina... Asta a fost prima mea întâlnire, indirectă, cu păstorul Alois.

Acum ne întorceam de la Biserică, fără griji, liniștiți, calmi. Am intrat în curte, am oprit, am tras frâna de mână. Am privit-o pe Aneta. Pare liniștită, calmă. Mă întreabă zâmbind:

- La ce te gândești, moșule?

- La Fantoma de la Operă. Cum spuneai tu că arată păstorul Alois din Adelaide?

- Frumoooo! Are o burtă mare, mustăți stufoase și barbă până la brâu, patrafir până la pământ și o cădelniță la brâu...

- Dă-te jos de-aici. Am intrat în casă râzând, veseli și fericiți ca niciodată. Gogu mi-a sărit de gât:

- Mergem la movies?

- Mergem, Gogule, unde vrei tu. Soacră-mea iese-n ușă la bucătărie:

- Săptămâna viitoare plec acasă!

- Slavă Domnului, îmi scapă din gură. Ea însă, cu un zâmbet mare pe toată fața, întinde mâinile spre noi. Pentru prima dată, în 25 de ani, ne îmbrățișăm cu drag. Minune mare, mare minune...

CAPITOLUL 27

POC...POC...

- Mă mut, mă mut, nu mai stau în casa asta, că m-au mâncat strigoii, m-au mâncat, uite, au început de la picioare. (Îmi iese un deget prin ciorap). Încet, încet, mă mănâncă de tot, nu mai rămâne decât pielea de mine. M-am săturat să trăiesc sub teroare. Trebuie să facem ceva.

Nici n-am terminat de vorbit, că prin pod s-au auzit niște pocnituri, niște pași și noi toți ne-am ridicat privirile spre tavan. Soacră-mea și-a revenit mai repede și mi-a zis calm:

- Să-mi dai ciorapii ăia să ți-i Țes, că te râd și curcile că umbli cu ciorapii ruți și ai două femei în casă, și curcile te râd. Și parcă din dulap am auzit:

- Glu, glu, glu... râsul curcilor. Ne-am uitat în același timp spre dulap.

- Nu mai încape nici o îndoială că în casa asta sunt stafii, draci, duhuri, strigoii. Trebuie să facem ceva, concluzionez eu. Aneta își dă cu părerea:

- Să-l aducem pe păstor să ne citească din Biblie, să se roage pentru noi și poate vom scăpa.

- Ce păstor...! se amestecă soacră-mea. Aduceți un popă în toată regula, ăla o să vă scoată dracii afară de urechi. Glumește, vorbește serios, cine să știe?

Miercuri seară m-am dus la Biserică. Se ține un studiu biblic. Nu vin toți, dar eu m-am dus. La urmă, l-am oprit pe păstor:

- Părinte, am o belea, am nevoie de ajutor.

- Spune, frate, care ți-e... belea.

- S-au adăpostit în casa mea o gașcă de draci, de stafii, sau ce-or fi. Nu plătesc chirie și mi-au scos peri albi. El zâmbea.

- Fără glumă, părinte, toate pocnesc și se mișcă prin casă. V-aș ruga să veniți și să le spuneți ceva, ce știu eu ce...? Poate că s-or speria și să mă lase în pace că altfel fac *infract*.

- Frate, noi nu prea credem în lucrări de astea...

- Cumnate, dar dacă el crede?! Luca îmi sare în ajutor, iată că mă iubește și pe mine cineva. I se va face după credința lui, continuă Luca, hai să mergem să facem o seară de rugăciune în casa fratelui. Ce să fie rău în asta?

- Bine, atunci sâmbătă seara o să venim să ne rugăm, acceptă păstorul. Dar, pe drum spre casă, păstorul se răzgândește și apare, împreună cu soția, la ușa noastră.

Soacră-mea tocmai făcuse cornulețe și gogoși, dar ei nu s-au uitat la ele. Au început serios lucrarea. S-au rugat în fiecare cameră, pe rând, eu arătam cu degetul spre tavan: ‘acolo e bossul!’ S-au rugat și pentru pod. Apoi prin curte, prin garaj și iar am revenit în casă. Păstorul a rugat frumos pe Domnul să curățe toată casa și s-o spele, iar sângele Domnului Isus Hristos să acopere orice colțișor, să-l sfințească și să-l protejeze. Apoi a chemat Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să ne înfășoare pe dinapoi și pe dinainte, să ne sfințească. Simțeam că mi se înalță inima până la cer. Acum sau niciodată, am avut încredințarea, în duhul meu, că s-au dus toți diavolii pe pustii și casa mea este curată.

Am crăpat pleoapele și am căutat-o pe soacră-mea. Cu capul în piept, cu ochii închiși, bătea ceva din buze și își făcea cruci mici și repezi, una după alta.

Amin! Rugăciunea s-a terminat, am mâncat cu toții din gogoșile pregătite de soacră-mea, apoi ei au plecat, iar noi ne-am instalat în fața televizorului. Am mai glumit, am mai vorbit, am mai bârfit un pic și, la o vreme, soacră-mea remarcă:

- Voi mai auziți ceva? Să știți că s-a întâmplat ceva în casa asta. Uite ce liniște și pace este. Într-adevăr, nimic nu mai pocnea, nimic nu mai croncănea.

- Uite că este adevărat... continuă soacră-mea. Ceva s-a întâmplat. Totuși este adevărat, există o putere...! Am stins televizorul. Într-adevăr, e liniște deplină. Eu dau să zic:

- S-a dus... dar în următorul moment o pocnitură asurzitoare ne-a ridicat în picioare.

- O, nuuu, nu se mai poate, au început iarăși! Gogu, însă, apare în fugă:

- Tași, e nimica, sunt eu. Am dropped capacul from the toaletă, este nimica, sorry...

Ne-am privit unul pe altul, apoi toți ne-am uitat la Gogu cum stătea spășit în ușă și ne-am pus pe râs. Mai târziu, ne-am îndreptat fiecare spre camera lui. Eram bucuroși, eliberați. Din acea seară a fost liniște și pace în casa noastră, doar câte o creangă mai lovea din când în când în geam – Poc... Poc...

CAPITOLUL 28

FLĂCĂRI

(ULTIMA STICLĂ)

Am venit acasă de la aeroport tăcuți, parcă triști. Și doar ne rugasem Domnului să ne scape de soacră-mea. Aveam impresia că este o piedică în calea credinței noastre. Dar eu parcă aveam nevoie de acea piedică, ca o dovadă că eram pe drumul cel bun.

De la început, ea a fost o piedică în calea mea. De cum a auzit de mine și de cum m-a văzut, (de departe, bineînțeles), a fost împotriva mea și nu m-a vrut în apropiere de fata ei. De ce oare? Eu eram un băiat frumușel, cam golan, venit dintr-o familie decăzută, dar, la 17 ani ai mei, eram aproape nevinovat; beam orice cădea și aveam țigări Carpați în buzunar de vreo trei ani. Și Aneta... o frumusețe de fată. Avea 15 ani, fuma țigări Virginia cu filtru și bea băuturi italienești; m-a dat gata de cum am văzut-o...

Cam așa pomenisem noi în casele părintești și așa trăiam. Și parcă toată lumea era împotriva dragostei noastre. Cu cât lumea era mai împotrivitoare, cu atât ne iubeam mai mult. Dragostea noastră a fost ca o faclă. A ars cu putere; ne-am ars și noi aripile la această flăcără, și i-a atins și pe cei ce erau în preajma noastră.

Dar ce ne păsa nouă?! Eu veneam de la Balș, (cu nașu')³, 25 de kilometri, să o întâlnesc pe ea la Craiova. Mergeam peste tot, prin parcuri, la filme, la cârciumă, când aveam bani.

³

Cu nașu – adică fără bilet de tren.

Astfel stăteam într-o seară pe o bancă, în Parcul Poporului, se făcuse târziu. Și iată că s-a oprit lângă noi un milițian. Zice:

- Vă urmăresc cam de mult, este 10 seara și eu termin schimbul. Sunt câțiva vagabonzi prin parc, ar fi bine să vă duceți acasă, să nu aveți neazuri. Noi ne-am prefăcut speriați, cu toate că nu ne era frică de nimic pe lume. Chiar i-am spus Anetei:

- Este băiat bun coraliul ăsta. Apoi am luat autobuzul. Am condus-o printre blocuri pe iubita inimii mele, prin Brazda lui Novac, până la blocul ei. Ne-am sărutat cu foc și am plecat să mă culc... în gară. Este cald și bine în sala de așteptare, scaune foarte comode. Nici nu adormisem bine, că m-am trezit cu o lovitură în gleznă și un baston de cauciuc peste cap. O figură cunoscută de la Miliția TF se răstema la mine:

- Ți-am spus, mă, să nu te mai prind pe-aici? Vagabond nenorocit. Ce e asta mă, casa lu' tac 'tu? Ieși afară, că te duc la Cîrcă și te rup cu bătaia!

M-am îndreptat grăbit spre ieșire, șchiopătând de durerea din gleznă, așa că n-am putut să mă feresc de cizma care m-a ajuns din urmă. Am trecut prin ușă cam forțat și am aterizat în patru labe. M-am îndreptat spre Peronul Vechi, înjurând:

- Și ăsta e băiat bun, mânca-l-ar pământul. Știam o cursă de muncitori care pleca de la Peronul Vechi la 6 dimineață și m-am adăpostit acolo până au început să vină navetiștii. Dar viața merge înainte...

Părinții Anetei, iubita sufletului meu, erau tare porniți împotriva mea și împotriva oricărei relații între mine și fiica lor. Dar cu cât ura lor era mai mare, cu atât dragostea noastră ardea mai tare. Ardea dragostea noastră ca un foc distrugător ce mistuia totul în cale. Atunci când flacăra a devenit periculoasă, părinții alesei mele iubite au simțit pericolul și au pus între noi și ei câteva sute de kilometri și câțiva ani de tăcere.

Doar mama mea, nu numai că nu a fugit din calea pârjolului, dar, pur și simplu, a îmbrățișat această flăcără arzătoare, s-a contopit, s-a mistuit în focul ei împreună cu noi.

Iar noi eram împotriva la orice regulă și lege omenească sau dumnezeiască și, în virtutea dragostei noastre, ne distrageam unul pe altul. În acea perioadă, nimeni nu ne-a făcut atâta rău cât ne-am făcut noi, unul altuia.

Apoi, a apărut, de nicăieri și de pretutindeni alcoolul, ca o realitate zilnică în viața noastră. Și cu cât creștea paharul în aceeași proporție se micșora și dragostea noastră. La început m-am simțit bine, ca o pasăre scăpată din laț. Încet, încet, pe nesimțite, dragostea înflăcărată scădea mereu și, în câțiva ani, (câți oare?), a ajuns un opaiț fumegând și știam că acest fum era dăunător, atât nouă, cât și celor din jur.

O mică flăcăruie, ca o limbă de foc, a șerpuit încă o dată în întunericul de fum înecăcios; această flăcăruie, această lumină neașteptată, această speranță uitată, a fost Gogu, copilașul nostru, venit pe lume după 18 ani. Atunci am renunțat la dragostea șchioapă și bolnavă și am îngrămădit vreascuri în jurul noii flăcări care abia pâlpâia. Am simțit că o nouă pală de foc se apropie de noi. Trebuia să ardem, sau să murim.

Am întreținut acest foc mic și drăgălaș, ne-am încălzit mâinile la dogoarea lui. Uneori degetele noastre se atingeau încălzite de acest mic și nevinovat foc plâpând. Și ne simțeam bine... Îngrămădeam vreascuri uscate în jurul flăcării vii, tot mai multe vreascuri, încât riscam s-o înăbușim.

Și atunci, am auzit de undeva, dintr-o lume nouă și veche totuși, o voce abia înțeleasă:

- Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Focul cel mare a izbucnit atunci, limbi de foc s-au ridicat spre cer, eram torțe vii – un bărbat, o femeie și un copil. Umblam prin flăcări și ne păreau voaluri colorate în purpuriu, care se legănau în jurul nostru și ne înfășurau...

În tăria cerului, flăcările s-au unit cu norii incandescenti, fulgere se încrucișau ca săbii învâpăiate, norii se învâluiau unii pe alții; și în lumina zorilor aprinși, a apărut, strălucitor... avionul...

Puteam să mi-o imaginez la o fereastră, calmă, sigură, cu căștile pe urechi ascultând o muzică neînțeleasă. Răsfoiește o revistă fără să priceapă ceva. Calmă, tăcută, liniștită... Se depărtează din ce în ce mai mult. Avionul dispare în norii sângerii. Nu mai e, unde e? A dispărut înainte de timp. Dacă mai stăteai puțin, puțin, doar un an, sau doi, sau zece, aș fi avut multe să-ți spun... Ce să-ți mai spun...? Nu mai ești, acum te-ai dus... Strig după avionul dispărut în norii de flăcări:

- Mamăăăăă... iartă-măăăăă...

- Te simți bine, moșule? Aneta este lângă mine. Mi-este sete, am gura uscată. Mă ridic și mă îndrept spre frigider cu pași știuți, cu gesturi vechi. Mai e o sticlă de bere rămasă de la ziua lui Gogu, de săptămâna trecută. O iau în mână și mă uit la ea. O sticlă, încă una, a câta... Beau o înghițitură direct din sticlă, încă una și... gata!!! Sunt plin până în gât, nu mai am unde să torn. Stomacul nu mai primește. Simt lichidul rece pe esofag, până în gât. Nu mai merge în jos. Doi pași până la chiuveță. Golesc conținutul sticlei și arunc sticla la gunoi.

- Gata, gândesc cu glas tare.

- Ce e gata, moșule? Aneta este în spatele meu. Mă simt ușor, parcă eliberat de o povară grea. Îi răspund repede, sigur, serios:

- S-a sfârșit, a răsărit soarele și pe strada noastră. Bună dimineața, soră.

- Bună dimineața, frate...

CAPITOLUL 29

NEA MIHAI TROTHER

(MERGI SAU CRAPĂ)

- Am străbătut cu rucsacul în spinare cinci continente, 60 de țări și 640 de orașe, în 10 ani. În total 92 000 de kilometri, din care 28 000 de kilometri pe jos. Sper să înconjur tot pământul, cu ajutorul lui Dumnezeu, al oamenilor în general, și al românilor, în special. Doresc să scriu o carte în mai multe volume și limbi de circulație. Și iarăși:

- Am văzut multe pe unde am umblat, am călătorit cu piciorul prin păduri și deșerturi, jungle și orașe mari ale lumii.

Este un bărbat înalt, bine legat, puțin cam plecat de spate, în vârstă de 65 de ani. Călător prin lume. Umblă pe picioare cu rucsacul în spate, străbate lumea. Este și asta o boală. Nu sunt mulți asemenea oameni. Ne-a spus că-l cheamă 'nea Mihai', dar cine să-l cunoască. Numai Dumnezeu.

- Am fost atacat de bandiți în Arabia, mi-au furat bocancii în Italia, m-au bătut și mi-au furat hainele în Egipt, am suferit de foame și de sete...

Multe a îndurat bietul om, grea viață a avut, periculoase călătorii... Ce l-o mâna din urmă? Sărman pribeag, încotro te poartă destinul? Aș vrea să vorbesc cu el mai de aproape. L-am adus de la aeroport drept la Biserică, dar nu am avut timp de vorbă. Acum ascultăm cu toții și ne minunăm de peripețiile lui. Păstorul l-a scos la amvon și se vede că este obișnuit să vorbească în public.

- Am suferit arșiță în deșert, friguri pe zăpezile veșnice, ploi și vânturi, m-am adăpostit pe unde am apucat. Am dormit pe sub poduri, prin case părăsite, am umblat până nu mă mai țineau picioarele. Dar nu m-am lăsat, am mers tot înainte, mereu înainte, am mers înainte, am mers...

Mereu înainte, mergi, nu te opri... Gânduri, amintiri îmi vin în minte val după val...

- Mergi, Costică, să nu te oprești, că nu mai poți porni iar. Dacă te așezi, nu te mai scoli. ‘Mergi, ori crapă’, asta este deviza legionarilor francezi. Picioarele nu mă mai ascultau, nu mai aveam putere și totuși mă mișcam, târându-mi tocurile pantofilor prin praful drumului.

Ne coborâsem din ‘trenul speranței’ la Belgrad și luasem Iugoslavia în piept. Știam că trebuie să ajungem la Sejana, care era poarta spre Triest. Și nu știu cum, dar trebuia să trecem printre grănicerii sârbi și să ajungem în Italia.

- Mergi sau crapă, nu te opri Costică, mă îndeamnă Romică, abia târându-și picioarele. Dacă stai jos nu te mai scoli. Febra musculară trebuie să ajungă la un punct al durerii care nu poate fi depășit, și atunci durerea dispare de la sine.

Îl cred. Multe mai știe omul ăsta, multe a învățat în viața lui zbuciumată. A văzut multe în 14 ani de pușcărie. Mergi ori crapă... Mergi și iar mergi... Până când? Până unde?...

Ne-am depărtat 130 de kilometri de Belgrad și suntem în drum spre Zagreb. Trecem printr-un orașel și este ora 10 seara. Unde mergem? Întreb:

- Romică, știi câți kilometri sunt până la Zagreb? Prietenul meu răspunde:

- Nu știu, nici nu contează. Știu că avem de mers cam 1000 de kilometri până în Italia. Nu a pus nimic în gura lui de azi dimineață. Nici mâncare, nici vin, nici tutun. A luat câteva înghițituri de apă din bidonul pe care îl căram cu noi din România. Cred că dacă tai carne din el, nu curge sânge. Dacă trecem de orașelul ăsta ne oprim și așteptăm vreo mașină, vreun camion, poate ne ia... Încă puțin de mers. Mergi, ori crapă.

- STOI!!! Am înlemnit amândoi. Este primul ‘Stoi’ pe care l-am auzit în viața mea. A urmat altul și încă unul ceva mai târziu. Doi oameni în uniforme de milițieni s-au desprins din umbră și au venit la noi.

- Documente! ‘Am încurcat-o’, gândesc eu.

- Înapoi la turtoi, mormăie Romică. Eu scot livretul militar românesc, (aveam toate actele le mine, chiar și cartea de muncă), și încep ‘conversația’:

- Gospodin, machina nostra, camion, defecto, finito, caput... Pe strada, la șosea, defectto. Conducute viene, mecanic de la Belgrad. Noi plimbare per la strada, capiși, colonele?

El se uită la livretul militar și i se luminează față:

- Rumunsky vojnik! Dobro! Aha, rumunski vojnik. Îmi înmânează livretul:

- Dobro, dobro, idete bîrzo, go, go. Am impresia că mă imită pe mine. Ne face semn cu mâna în lungul străzii să plecăm. Eu:

- Hvala lepo gospodin ofițer, la revedere, salutare. Ne întoarcem stînga împrejur, ca la armată și o luăm pe drum în jos, când:

- STOI!!! (Al doilea). Am înghețat amândoi. Romică mi-a șoptit vechea formulă:

- Înapoi la arpacaș! Eu privesc peste umăr la ofițer, gata de fugă. Are un zâmbet mare pe față, de parcă strălucește luna în el. Îmi arată cu degetul sacoșa pe care o am în mână și-mi zice:

- Vode, vode... Privesc la sacoșă. Din ea curge apă pe trotuar. Se slăbise, cumva dopul bidonului. Mă ploconesc respectuos:

- Hvala , hvala lepo, camarad capitano, grația... O luăm iar la drum, în timp ce strângem dopul bidonului. I-am auzit cum râdeau în urma noastră. Aștia au știut tot timpul că suntem

fugari, dar n-au vrut să ne închidă. Dumnezeu știe de ce... Atunci am realizat că durerea din picioare îmi dispăruse.

Am mai mers câțiva kilometri și ne-am culcat pe pământ, la marginea unui crâng, nu departe de șosea. Ne-am sculat dimineață, pe la ora cinci, cu o mulțime de melci suiți pe noi, și înghețați de frig. Dar drumul merge mai departe, libertatea este la Triest, cam la o mie de kilometri distanță...

Nea Mihai și-a terminat cuvântarea. Am văzut cum casierul Bisericii i-a pasat ceva bani. Apoi păstorul mi-a zis:

- Frate Costică, știi că ai o cameră separată care e goală; ia-l pe prietenul Mihai și adăpostește-l pe cât timp va sta la Perth.

- Cu bucurie, chiar voiam să-l cunosc mai bine. I-am aruncat rucsacul în portbagaj. Am observat că a căzut un steguleț mic, tricolor, care era agățat de el. L-am amestecat cu țărâna drumului, și...

- Hai să mergem, nea Mihai.

CAPITOLUL 30

SÂNGELE

(DOAMNE, DĂ-MI UITAREA)

- Lasă-mă în pace, lasă-mă în pace, n-am omorât pe nimeni, n-am omorât pe nimeni. Lasă-mă în pace, lasă-mă... Ajutooor...

M-am trezit lac de sudoare în miez de noapte. Stăteam în capul oaselor, în pat, și mă certam cu satana.

- N-am omorât pe nimeni, sunt nevinovat, nevinovat... Încerc să mă apăr de un acuzator nevăzut. Ce vrea de la mine în miez de noapte? Acuzația cade iar ca un ciocan:

- Ești un criminal, nu ai scăpare, cine să te apere? Cu cine te judeci? Cu tine însuși! Adu-ți aminte... adu-ți aminte... Ai dat mâna cu femeia ta și împreună ați hotărât moartea pruncului din pânțece. Și te-ai rugat în noapte pentru planul vostru. Cui te-ai rugat? Ți-am primit ruga... Adu-ți aminte... adu-ți aminte.

- Lasă-mă în pace... n-am omorât pe nimeni...

- Adu-ți aminte... adu-ți aminte...

Sunt mulți ani de atunci. Zece? Douăzeci? Cine să-și mai amintească? Cine poate să uite?...

Se perpelea femeia tinereții mele în așternut, cu dureri în pânțece. Eram îngrijorați, dar bucuroși că scăpasem de un copil nedorit. Mama mea cunoștea o bătrână în Chitila, care se pricepea să omoare copiii nenăscuți. Acolo o dusesem pe soția mea, o copilă de 18 ani.

Geme, se răsucesce în așternut iubita tinereții mele, curg apele pe ea, apoi se lasă pe un lighean. Curge sânge și bucăți

din carnea copilului nostru, curge sânge și bucăți de carne... curge sânge... Îl prind în căușul palmelor și-l privesc, se scurge printre degete, este lipicios și cald, este sânge mort... Este pe mâinile mele, pe fața mea, pe tot trupul meu, a intrat înlăuntrul meu...

- N-am omorât pe nimeni... pe nimeni... Strig în miez de noapte împotriva vieții mele, împotriva existenței mele și a sângelui pe care-l simt pe buze. N-am scăpare:

- Ești un criminal, n-ai nici o șansă. Unde te ascunzi? Unde fugi? Sunt aici. Sunt în mintea ta, în venele tale, în ochiul tău și în transpirația de pe tâmpilele tale. Unde te ascunzi? Criminalule!!!

Cine să mă ajute, cine să mă apere? Prind mâna soției mele într-a mea. Întâi una, apoi pe cealaltă. Le privesc, le sărut, întâi pe una, apoi pe cealaltă. Simt un gust dulce-sărat pe limbă. Este gustul sângelui. Este sânge peste tot locul. Peste trupul ei, peste al meu, peste viața ei, peste viața mea... Simt mâinile soției mele, umede într-ale mele, umede și moi...

- Iar vă dați mâinile amândoi? Ce puneți la cale iar? Pe cine vreți să mai omorâți? Hai, mergeți până la capăt, sau vă e frică? Altădată nu vă era frică. Ce plan aveți acum? Cine e la rând? Poate chiar voi înșivă!!! Ha, ha... Voi sunteți la rând... Haaaa... Haaaa!!!

O, ce frică-mi e... Mi-e frică, tare frică... Mă ascund în așternut, mă acopăr cu pătura până peste cap. Îmi simt degetele încleiate de sânge mort. Aș vrea să scot mâinile afară din așternut, să nu murdăresc cearșaful, dar mi-e frică. Mi-e frică de aer, de întuneric, de hohotele de râs care-mi răsună în timpane. Și ce-mi va curăța aceste mâini pline de sânge? Ce, oare ce ?...

- Frate scump, sărmanul de tine, ce te mai chinuie cel rău... Este păstorul, păstorul a apărut într-un colț luminos al nopții mele. Strig către el din întuneric:

- Părintee... părintee... mâinile mele, mâinile... Sunt un criminal... Mâinile sunt cu sânge...

- Frate scump, este un alt sânge care a curs la Golgota. Sângele Domnului nostru Isus Hristos te curățește de orice păcat. Dormi acum, odihnește-te...

- Tu o să fii sfânt, frate, trebuie să fii sfânt... A venit și Ovidiu. A îngenunchiat și stă trist cu ochii închiși. Să fii sfânt, să fii sfânt... dormi, dormi acum...

Am adormit în sudoarea mea. Cât timp? Nu știu... M-a trezit un cor. Erau voci bărbătești, multe. Un cor ca un bubuit de tunet, ca o avalanșă se revărsa peste mine, cântând același vers:

‘Învață-l, Doamne, ce o să ne răspundă la urmă’.

Aveam înaintea mea imaginea unei câmpii cu iarbă de un verde închis. În spate erau dealuri gălbui, aerul era colorat în purpuriu, iar în mijloc era un pom mic, cu o coroană rotundă, roșu-stacojiu. Când am deschis ochii, imaginea a dispărut ca o peliculă de film lipită pe pleoapa de sus.

M-am trezit liniștit, poate ceva mai bătrân... Aveam un gust sărat-dulceag pe limbă. Acest gust îl am și acum, când scriu aceste rânduri. Doamne, dă-mi uitarea. Amin.

CAPITOLUL 31

UN ‘MONSTER’ ÎN GEAM

Vorbele-i curg ca o apă lină; am citit undeva în Biblie cum untdelemnul curge pe creștetul lui Aaron, pe păr, pe barbă, se prelinge pe veșminte. Așa curge de la amvon predica păstorului, ca un râu care inundă Casa Domnului, val după val, har după har. Mă așez mai bine pe bancă, sunt ca sub un acoperiș. Ploaia nu mă atinge, sunt la adăpost, nu mi-e frică de nimic. Și valul curge domol:

- Trebuie să vă nașteți din nou. Vântul suflă încotro vrea și îi auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul. Născut din apă și din Duh... din Duh... din apă... Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede (și nu se va boteza), va fi osândit.

Cum să mă botez? Sunt botezat o dată. M-a băgat preotul în cristelniță când eram mic, mititel. De unde să mai știu eu? Eram mititel, nu mai țin minte, dar îmi aduc aminte când am botezat pe copilașul nostru, pe Gogu. Uite cum a fost:

L-am dus la o Biserică Ortodoxă Greacă, Biserica Sfântul Gheorghe. Preotul citea dintr-o carte și am înțeles cuvântul ‘exorcism’. Tocmai mă cam miram în sinea mea ce o fi și asta, când preotul a întors capul și a scuipat peste umăr de trei ori drept în fața mea. Apoi a dat copilul nașei și nașului. Eu i-am achitat nota de plată, el mi-a dat certificatul, iar noi toți am plecat bucuroși acasă, că aveam banchet mare.

Poate așa o fi fost și la botezul meu. M-au băgat în apă și m-au scos nou. ‘Trebuie să vă nașteți din nou’, spune păstorul. Păi atunci, eu din cristelniță, am ieșit nou-nouț, născut pentru Hristos, pentru o viață nouă și curată. O, Doamne, de ce nu m-a scăpat preotul din mână să mă înec atunci și să nu mai chinuiesc o viață de câine timp de 45 de ani? În numele unei

vieți noi și curate am luat eu în bătaie de joc propria-mi existență și a celor din jurul meu. Privesc copilul care își reazemă capul de umărul meu. Mare noroc ai avut copilașule, mare noroc...

‘O, Doamne, dacă mă auzi și mă cunoști, Te rog să mă ierți pentru viața pe care am trăit-o până acum. Doamne, îmi pare rău, îmi pare tare rău când mă uit în urma mea, îmi pare tare rău... Ce să fac? Cum să repar? Cum să pun la loc ce am distrus? Ce să fac cu toată durerea din inima mea? Cui s-o dau?’

Cui? Lui Isus Hristos, sigur că Lui! Cum am uitat? ‘Sângele lui Isus vă curățește de orice păcat’. De orișicare, de toate...

Doamne, curățește-mă și pe mine, și pe femeia mea, și iartă-ne. O privesc pe Aneta. Și ea se uită la mine. Are fața bucuroasă, pare eliberată, liniștită.

- Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi toți, spune păstorul, noi spunem toți ‘Amin’ și eu mă scol în picioare, cu mare liniște și curaj.

- Frate păstor, fraților și surorilor, vreau să vă spun că eu și femeia mea ne-am hotărât pentru Domnul și vrem să fim botezați cât mai repede. A fost rumoare și bucurie în Biserică, dar, spre uimirea mea, păstorul spune:

- Foarte bine, slavă Domnului, numai nu te grăbi așa. Să ne mai rugăm, să mai vorbim, să așteptăm cu răbdare. Nu este nici o grabă. Biserica, în pace, este liberă.

Pentru prima dată am plecat de la Biserică supărat, mânios. În mașină, în drum spre casă, Aneta a stat lângă mine, și Gogu singur, în spate. Eu izbucnesc:

- De ce nu vrea să ne boteze? Ce să mai așteptăm? Ce cusur avem? Nu vor să ne primească și pe noi în Biserică. Ai văzut, femeie, cu cine avem de-a face? Ai văzut? Aneta era și ea dezamăgită. Ce știam noi... Intrasem în școala lui Dumnezeu, dar noi nu știam nimic...

- Lasă că găsim noi pe cineva să ne boteze. Încercăm la penticostali, sau la englezi. Deodată, Gogu începe să țipe din spate:

- Tași, tași, este un monster în geam, un monster in the window, oprește... e un monster la geam. Țipă copilul ca din gură de șarpe. Opresc mașina și încerc să-l liniștesc, Aneta se duce lângă el, pe scaunul din spate. Gogu arată cu degetul într-un colț al geamului:

- Uite acolo, în corner, era o față de monster, se uita la noi prin window... Era în colț, era acolo... Copilul este speriat și tremură. Bag de seamă că simt și eu un tremur în genunchi. Mașinile trec în viteză pe lângă noi, eu am pus capul pe volan și mă rog Domnului:

‘Doamne, Tu știi că eu sunt un fricos, și că acum mai că îmi crapă inima în mine de frică. Ai milă de noi și ferește-ne de duhurile rele, caută-ne un loc unde să ne primească și pe noi credincioșii tăi și să ne boteze. Nu ne lăsa pe mâna celui rău, că doar ce speram că am scăpat de el. Întărește-ne și dă-ne curaj. Amin.’

- Hai să mergem la păstor acasă, să vorbim. Și tu, Gogule, fii cuminte, că ți s-a părut. Toate ți se trag de la televizor.

- No, no, no... a fost aici, în window, Gogu nu minte pe voi, uite aici ... în corner...

- OK, Gogule, te cred, Doamne-ajută! ...

CAPITOLUL 32

GRABĂ MARE

- Stoop! Stop la Mc. Donalds. Gogu este flămând, dacă mănâncă, poate îi trece sperietura. Mănânc și eu o înghețată. Buuună! Unde a fost bunătatea asta timp de 45 de ani și eu n-am găsit-o?

Am ajuns în Ballajura, acasă la păstor. Îl vedem stând de vorbă în fața casei cu un bărbat tânăr, blond, îmbrăcat într-un costum impecabil și... cu pălărie de cowboy pe cap. Mi-a plăcut fața lui senină, totuși, ochii lui priveau mai mult în jos. Păstorul face prezentările:

- Frate Costică, el este prietenul nostru Gheorghe. Haidem înăuntru că ne arde soarele.

Am uitat pentru ce am venit. Gheorghe are multe de povestit. Îl ascult cu atenție. A plecat anul trecut într-o excursie în Rusia. A colindat cu trenul mii de kilometri până în Siberia. A trecut în China, apoi în Filipine, Malaezia, Indonezia. Spunea că a purtat cu el o Biblie de când a plecat din România și a mai citit din când în când. În Manilla a rămas fără un ban. Nu avea cu ce să cumpere tichet mai departe, să ajungă în Australia. S-a rugat Domnului să-l ajute și o doamnă s-a apropiat de el la aeroport, în Manilla și i-a dat un plic cu \$500. Să cadă jos din picioare nu alta, a înțeles că rugăciunea lui a avut răspuns.

Când a ajuns în Australia, a căutat Biserica Ortodoxă Română, dar nu a găsit aici pacea de care avea nevoie și atunci s-a îndreptat spre pocăiți. Între timp, s-a căsătorit. Femeia este necredincioasă, dar el o iubește și se roagă Domnului pentru ea; el cunoaște puterea rugăciunii. A cerut să fie botezat în Melbourne, dar nu au vrut să-l boteze. Descurajat și dezamăgit și-a lăsat femeia în Melbourne și a venit la Perth. Vrea să

închirieze o casă, să găsească de lucru, o Biserică unde să-l boteze, apoi își aduce femeia și încep o viață nouă.

Mi s-a părut foarte interesantă viața acestui om, cu un trecut foarte zbuciumat, un temperament foarte violent, mult alcool implicat în viața lui distrusă de mai multe ori, până la vârsta lui actuală de 35 de ani. Uite-l acum, blând ca un miel, fără să mai atingă alcool de o bună vreme, stă ca un copil, cu lacrimi în ochi, și cere să fie botezat în numele Tatălui Ceresc. Și, lovitură de teatru, păstorul îi spune senin:

- Mai așteaptă, nu este nici o grabă cu botezul, să ne mai rugăm, să-ți aduci soția aici, s-o vedem și pe ea. Să nu ne grăbim, mai așteaptă. Gheorghe parcă a văzut un strigoi, i s-a pus un nod în gât:

- Nu mă botezați nici dumneavoastră?!

- Mai așteaptă, mai târziu, adu-ți mai întâi nevasta, poate vă botez pe amândoi. Gheorghe este amărât tare, i s-a pleoștit pălăria de cowboy pe cap. Mi-a fost milă de el, mai ales că și eu promisem un răspuns asemănător și i-am zis:

- Hai să stai la mine, frate, am o cameră liberă, nea Mihai Trotterul abia a plecat.

Gheorghe și-a luat sacoșa pe umăr, și-a îndreptat pălăria pe cap și am plecat acasă. Pe drum ne-am plâns că nici pe noi nu vrea să ne boteze, că ne-a amânat și pe noi. Parcă s-a mai ușurat. I-am spus că și eu am fost un bețiv și un stricat și că Dumnezeu m-a scăpat de toate chinurile, și Aneta la fel. S-a apropiat și mai mult, că aveam puncte comune. A început să mă privească în față. Am ajuns acasă prieteni buni.

Am stat în grădină până s-a înserat. El ne-a povestit peripețiile lui, noi pe ale noastre. S-a întunecat și am intrat în casă. Am stat la masă, ne-am rugat Domnului, am mâncat și din nou ne-am rugat Domnului. Și din nou am vorbit, că nu ne mai săturam vorbind despre Domnul și cum a lucrat El în viețile noastre. Am vorbit mult și despre felul cum am reușit să

fugim din România. Târziu, Gheorghe, cu lacrimi în ochi, a spus:

- Dacă nimeni nu vrea să mă boteze înseamnă că Dumnezeu nu mă vrea, și dacă tot trebuie să ajung în focul iadului, atunci să fie cât mai repede. Eu nu mai vreau să trăiesc fără Dumnezeu.

Ne-am cutremurat, și eu și Aneta, și am mers la culcare, pentru prima dată de când l-am cunoscut pe Domnul, cu o îndoială în suflet.

Dar începând de a doua zi, Domnul a preluat acțiunea. Pe la amiază ne pomenim cu păstorul Bisericii Penticostale Române la ușă. Vorbește cu Gheorghe. S-au înțeles de la primele vorbe, sunt moldoveni amândoi. Eu, nerăbdător ca un copil, întreb pe păstor:

- Îl botezi, frate? Îl iei la dumneata la biserică?

- Îl botez, frate, că este o oaie rătăcită.

Slavă Domnului. Mare bucurie pe noi. Păstorul a deschis Cartea lui Dumnezeu, a citit, apoi s-a rugat Domnului pentru noi toți.

Peste o săptămână Gheorghe găsește servicii, apoi își cumpără o mașină frumoasă. Soția îi spune la telefon o veste mare, este însărcinată. Închiriază o casă, angajează o companie de transport să-i aducă calabalăcurile din Melbourne, soția e gata de plecare spre Perth. Botezul este stabilit. Totul era manevrat de o mână nevăzută, care pregătea calea înaintea lui.

Într-o seară am plecat cu toții la Biserica Penticostală. Venise un evanghelist din România – Uțu, și unul din America – Nicolae. Am găsit acolo toată Biserica Baptistă. Au fost rugăciuni puternice, cu glas ridicat, am auzit pe unii vorbind limbi neînțelese mie. Apoi predicatorul a chemat poporul la pocăință. Au răspuns mai mulți, ieșind în față. Eu zic în sinea mea că n-am nevoie să mai ies în față, că sunt aproape pocăit, mai trebuie să fiu botezat. Iar predicatorul cheamă la pocăință pe păcătoși. Îl văd pe Gheorghe că se desprinde de lângă mine

și, cu o față fericită se duce drept înainte și se pune pe genunchi lângă ceilalți. Eu, parcă am fost legat de el, că parcă plutind, m-am îndreptat înainte și, ușor ca un fulg, m-am așezat pe genunchi lângă Gheorghe.

Predicatorul se ruga cu glas tare pentru fiecare din noi. Când a ajuns la mine fratele Nicolae, mi-a pus mâna pe creștet și a strigat tare bătând din picior:

- Ieși afară, satano, din omul acesta, ieși și să nu mai intri înapoi! El a trecut mai departe și a venit fratele Uțu la mine și mi-a zis:

- Erai să mori, dar ai să trăiești, dă slavă Domnului Isus! Și am ridicat și eu mâinile, cu rugăciuni înaintea Domnului. Și am simțit un curent de vânt, ca un abur, ca o suflare caldă. Eu nu știam nimic atunci, dar mai târziu am înțeles că era Duhul Domnului care se mișca printre noi, ca un susur blând. Aceasta a fost prima mea experiență într-o Biserică Penticostală.

Nu mult după asta, a urmat botezul lui Gheorghe. A fost o acțiune grăbită. Am avut impresia că păstorul a grăbit totul ca să ascundă o taină sfântă, a fost o grabă care mi-a plăcut. Parcă nimeni n-a avut timp să se dumirească de cele întâmplate, când, fratele meu Gheorghe, ieșea grăbit, cu hainele ude, din apa botezului, lăsând în urmă moartea la care privise cu scurt timp în urmă. Trecea grăbit la o nouă viață, cu Domnul.

Acesta a fost primul botez pe care l-am văzut într-o Biserică a lui Dumnezeu. Când va fi botezul meu? Dumnezeu știe...

CAPITOLUL 33

BOXA ZERO

„Dispreț în nenorocire! Iată zicerea celor fericiți: Dă brânci cui alunecă cu piciorul” Sunt vorbe din Biblie. Vorbele sărmanului Iov. Parcă le-aș fi scris eu, astă vară: „Dacă e căzut, trage-i un picior în gură. Cine este prost, să moară! Peștele mare îl mănâncă pe cel mic”. Legea junglei! Uite că și în Biblie scrie despre asta.

Cuvintele răsună în mintea și în inima mea: „Dă brânci cui alunecă cu piciorul”! De ce? Dacă a alunecat lasă-l jos, nu-l mai lovi cu piciorul, că e destul de lovit. Dacă nu poți să-l ridici, lasă-l jos unde a alunecat. Hmmm... dar dacă se scoală? Dacă se târăște și ajunge la liman... se scoală. Nu mă trezesc cu el în spatele meu? Ba da, sigur că da. Așa că dacă îl vezi la pământ, trage-i un picior în gură!

Pentru ce oare ne luptăm atâta? Timpul parcă s-a topit. Sunt în Boxa Zero, la Aiud, vecin cu Boxa Criminalilor. Ce caut eu aici? N-am omorât pe nimeni. Eu sunt un băiat bun, de viață, un bețiv pașnic și am vrut doar să scap puțin la loc larg, să fug în lumea mare, să fug din patria mamă, România, ceea ce la vremea aceea, prin 1982, era considerată o crimă. Așa că, după ce m-au prins pe undeva, prin munți, m-au băgat la pușcărie, la Aiud, aici în Boxa Zero. Ce număr caraghios este numărul zero, nici nu seamănă a număr. Așa că eu, care sunt un zero, stau închis în Boxa Zero împreună cu alți nenorociți fără nume și fără număr, vecini cu Boxa Criminalilor.

Și lupta pentru supraviețuire este grea pentru toți în Boxa Zero. Uite-l pe Nelu Pantea, Teroarea Sibiului, călare peste toți hoții din Boxa Zero. Are niște arcuri în palmă și face

continuu exercițiu al pumnului, să fie în formă. Îi place să-i bată pe toți care-i cad în mână. Pentru asta stă închis. Aici este în elementul lui. Uite-l cum a pus ochii pe un țigan slab și supărat care nu mai poate, sau nu mai vrea, să iasă la muncă.

- Ce e mă? Nu mai poți? Vai de viața lui... sac de box l-a făcut, nu alta... Bătut cu pumnii și cu palmele, cu genunchii și coatele până cade jos, lat. Apoi, dacă e jos... i se cuvine un picior în gură. Vai de viața lui... Gorila și-a pierdut controlul. Noi toți ceilalți ne uităm speriați și am vrea să fim și mai mici decât zerourile din Boxa Zero, să nu fim băgați în seamă, să fim nuliți, praf, vânt. Frica este lucru mare...

Oare pentru ce chinuie un om pe alt om? În pușcărie suntem toți la dispoziția toanelor omenești. Milițianul este stăpân. Un hoț cu mușchi de fier și pumni de oțel cade sub loviturile milițianului. Se zvârcolește la pământ, este legat cu lanțuri grele și strigă din noroi, scuipându-și dinții afară din gură:

- Pentru ce bați un om dezarmat și bolnav? Pentru ceeee? Urletul îi este astupat de o cizmă. Pentru ce? Pentru că ești la pământ și când ești la pământ meriți o cizmă în bot. Și o primește și pe a doua și Spaima Sucevei, care a ținut sub teroarea pumnului toate pușcăriile prin care a trecut, se zvârcolește în sânge și noroi; și totul se va termina după ce va lustrui cizmele celui care l-a călcat în picioare.

Pentru ce se zbat oamenii? Pentru ce tot zbuciumul ăsta? Cine are o bucățică de zahăr și o felie de slănină e mai în putere decât cel ce-și vinde pâinea pe țigări, și ține în pumn toată suflarea celor nenorociți. Dar dacă milițianul a băut o sticlă de rom, nimic nu mai are valoare. Este o lume mică și fără însemnătate, fără nume, fără număr... Asta este Boxa Zero, vecină cu Boxa Criminalilor.

Acolo, în Boxa Zero, am auzit de Nabucadnețar. Uite cum:

Era frig, în decembrie. Boxele aveau trei pereți de tablă, acoperiș, iar fațada era din plasă de sârmă. Mișunau cam 20 de hoți într-o boxă. Într-o zi tremuram și bocăneam pe pământul înghețat. Mă plimbam repede ca să mă încălzesc – zece pași înainte, zece pași înapoi. Și uite că mă ciocnesc de un alt hoț care, tremurând, îmi zice:

- Hai să ne plimbăm amândoi. Eu:

- Hai, gagiule, mai stăm la vrăjeală, mai uităm de frig. Și, umăr la umăr, pornim – zece pași înainte, zece pași înapoi.

- Așa a dus Nabucadnețar poporul Israel în robie, cum ne-a dus pe noi diavolul ăsta acum. Nu are curaj să pomenească numele lui Ceaușescu, sunt urechi peste tot. Eu nu prea-l înțeleg, gândurile mele sunt departe, cum să scap de pușcărie și să fug în Australia, nu mă interesa Nabucadnețar.

- Așa a făcut Nabucadnețar cu poporul Domnului, cum face și criminalul ăsta, dar Dumnezeu o să ne scape de lanțul diavolului. Să ai încredere în Dumnezeu și o să scapi. Știu că nu ești hoț, ci frontierist, dar orice ai fi, să te rogi Domnului să te scape de robia diavolului. Eu mă uit pe furiș la el și-l iau de sus:

- Da' tu cum ai nimerit aici, coane, că pari gagiu mișto, nu prea te arăți a fi manglitor? Și el îmi spune:

- Vreau să plec în America, am actele de emigrare depuse, dar nu mă lasă să plec. Atunci, m-am baricadat în casă cu toată familia și am scos steagul American pe geam.

- Ca-n filme, să n-am parte, și care a fost mișcarea?

- Au intrat peste noi și ne-au închis, pe mine și pe soție. Copiii sunt pe la frați. Am greșit... Trebuie să plătesc...

- Ce-ai greșit, fratele meu, unde e greșeală?

- Greșeala a fost că am ridicat deasupra casei mele steagul American. Trebuia să ridic steagul lui Hristos, steagul Domnului. Am greșit... Domnul să mă ierte...

Arăta spășit și sincer năcăjit și, tocmai când mă gândeam cum o arăta steagul lui Hristos, ne taie calea un hoț:

- Hei, bucureștene, mi se adresează el mie, lasă-l pe husănul ăsta că n-are decât Evanghelie în cap, și-i trage sărmanului o palmă după ceafă. Strigă la el:

- Pe cine vrei tu să pocăiești, mă? Pe ăsta? Păi ăsta e șmecheraș de București, mă, huidumă, te fumează, mă. Iar către mine:

- Și eu sunt din București, mânca-ți-aș, șplingar din Ferentari. Scoate o pereche de zaruri din buzunar și le freacă în palmă:

- Dacă ai ceva în sarsana hai să dăm cu ele. Ne-am dus mai într-o margine. El s-a așezat turcește pe pământul înghețat, eu m-am ghemuit pe genunchi. Am scos două legături de țigări și le-am pus jos:

- Dă-i să meargă, mânca-ți-aș, jumate-jumate...

Stăm pe pământul înghețat din Boxa Zero și zarurile se rostogolesc între noi. Timpul se topește iar, se scurge ca un bulgăre de ceară topită, prin crăpăturile vieții. Se scurge printre blestemele din Boxa Zero...

...Iar acum sunt aici, jos, pe genunchi, în Casa Domnului. Îmi plimb mâinile pe covorul rece... caut pe covorul rece... Caut zarurile din Boxa Zero. Cu ochii închiși, cu fruntea sus, gol de gânduri și de amintiri, caut. Pipăi cu mâinile covorul... Unde sunt zarurile din Boxa Zero? S-au dus... Toate s-au dus. S-a dus și Boxa Zero. Am scăpat, acum am scăpat de la Aiud... Acum, mă simt eliberat. Acum, aici, am părăsit Boxa Zero. Abia acum, abia aici...

CAPITOLUL 34

ÎN MISIUNE

Nu pot să tac. Parcă iese un foc din mine. Aș vrea să spun tuturor că este scăpare, că am găsit scăparea. Că această scăpare este pentru fiecare, la dispoziția oricui – iertarea de păcate prin pocăință. Să spun tuturor că Dumnezeu nu stă cu sabia peste capetele oamenilor, ci că, în dragostea Lui, a trimis pe Fiul Său să moară pe cruce pentru un păcătos ca mine și ca atâția alții. Aș vrea să strig în gura mare că este o scăpare, o grație, că toți oamenii pot să fie liberi prin mila Domnului. Nu mai pot să tac!!!

- Asociația Română are ședință duminică viitoare și ne-a invitat și pe noi, anunță păstorul la sfârșitul slujbei.

- Slavă Domnului, mă bucur eu.

- Dacă vrea cineva să se ducă, poate să meargă, dar programul lor se suprapune cu al nostru, continuă păstorul. Mai târziu, când era singur, l-am întrebat:

- De ce nu mergem cu Domnul Isus la români? Haidem cu toții să le spunem vestea libertății.

- Frate dragă, le tot spunem de 10 ani și ei tot pe calea lor o țin.

- Nu se poate, trebuie să fie un mod de a-i face pe oameni să înțeleagă, trebuie să ne amestecăm printre ei, să fim lumini, cum a spus Domnul nostru.

- Frate, crede-mă că am făcut tot ce am putut, tot ce am știut. Biserica se roagă neîncetat pentru românii pierduți în păcat. Dar dacă dumneata simți că Domnul te trimite la ei, du-te, ne vom ruga Domnului să te însoțească.

Mă duc, trebuie să mă duc. Am să mă duc chiar de aș fi bătut în cuie. Bătut în cuie... Și deodată m-am topit ca un bulgăre de ceară la para focului. Domnul meu, Tu ai venit la mine, chiar dacă păcatele mele Te-au pironit pe cruce. Tu,

Domnul meu, ai fost bătut în cuie împreună cu păcatul meu, la vremea când eu îmi doream moartea. Tu ai venit, ai coborât până la mine, m-ai atins cu mâna Ta însângerață peste întreaga mea viață, mi-ai spălat trecutul trist și dureros și mi-ai pus înaintea cerul – tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte.

Și eu ce să fac acum? Să tac? Nu pot să tac. Nici de m-ar bate cineva în cuie tot nu o să mă oprească să spun fraților mei de suferință că există un Dumnezeu, există în realitate, nu sunt povești, nici ritualuri, ci este un Domn care poate să schimbe viețile oamenilor, poate să spele și să uite păcatele. Mă duc chiar dacă aș fi bătut în cuie, ca Domnul meu, tot mă duc să vorbesc românilor despre mântuire.

Și m-am dus. De la ora zece la unsprezece ne-am rugat în Biserică, să dea Domnul lumină în comunitatea românească. Apoi, Biserica ne-a binecuvântat și eu împreună cu Aneta am plecat în... misiune.

Am ajuns la Kiev Club, cam la timpul prânzului. Am parcat mașina și ne-am îndreptat spre intrare. Când m-am apropiat de ușă am simțit după miros cam ce fel de club este ăsta. Cunoșteam din Adelaide așa ceva – taverne ascunse în umbra unui stadion. Când am intrat în hol, mi s-a încrețit pielea pe mine. Nu mai intrasem într-o cârciumă de trei luni. Un afiș mare lipit pe perete arăta ospitalitatea acestui... club de fotbal. Pe afiș erau câteva femei îmbrăcate doar în pantofi cu toc ascuțit, încălecate unele peste altele. Înapoia mea satano, mi-am făcut curaj și am intrat înăuntru, iar Aneta după mine. Sedința era în toi. Atmosferă de cârciumă. Mese pline cu de-ale gurii. Ne-am așezat mai într-o parte și am tăcut. Ne priviseră toți când am intrat, dar nu ne-au dat importanță.

Doar eu știam ce este în inima mea. Privesc în jur. Aneta îmi șoptește:

- Uite-l pe ăla din capul mesei. Îl cheamă Vivi, vorbește românește la radio în fiecare sâmbătă seara. Băiat bun, dar tare bețiv. L-am cunoscut la restaurantul unde lucrez. L-am invitat la Biserică și el m-a întrebat cât ne plătesc pocăiții să ducem oamenii la Biserică. Doamne, ai milă.

Îl privesc pe Vivi Radio și parcă mă privesc într-o oglindă. 'Este scăpare, Vivi, așteaptă puțin și o să auzi vestea cea mare. O să-ți spun ție, Vivi, și tuturor, că există o scăpare pe care voi nu o știți. Așteaptă puțin și o să-ți dau vestea cea mare, veste care o să te facă liber. '

S-a vorbit mult și accentul s-a pus pe echipa de fotbal, în jurul căreia se poate aduna comunitatea română. Nu prea eram eu de acord ca o echipă de fotbal să fie scopul acestei asociații, dar ce-mi păsa mie? Eu Îl aveam pe Isus cu mine și voiam să-L dau tuturor, El să fie scopul unirii românilor. Și cum s-au mai potolit discuțiile, am ridicat și eu mâna. Președintele mi-a făcut semn să vorbesc ce am de spus. M-am ridicat în picioare, am deschis gura și mi-am ascultat singur glasul. Cuvintele parcă nu erau ale mele. Am zis:

- Fraților, eu sunt creștin...

- Stai jos, noi ce crezi că suntem, turci? Abia deschisese gura și mi-a fost închisă. În sală s-a făcut tăcere.

- Stai jos, și noi suntem creștini! Cea care vorbea era o doamnă sărită de 40 de ani. Nu am stat jos, ci am continuat:

- Am venit până aici să vă aduc o veste bună, o veste de pace, de împăcare cu Dumnezeu. Vă mărturisesc că și eu am fost bețiv...

- Stai jos și taci din gură, nimeni nu e bețiv aici. Am privit la cel ce vorbise. Era un bătrânel ce încerca să se ascundă în dosul sticlei de bere din fața lui.

- Ascultați-mă puțin. Dumnezeu m-a mutat din Adelaide, dintre rudele mele și prietenii mei și m-a adus aici, în Perth. Aici am cunoscut păstorul Bisericii Baptiste, om binecuvântat de Dumnezeu...

- Stai jos și taci, că-l cunoaștem noi și pe ăsta!
- Acest om mi-a pus Biblia în mână și mi-a arătat că există o salvare, o scăpare, și am venit să vă spun la toți că Isus Hristos iartă păcatele, toate. El este scăparea, El, Domnul. Am alergat aici să vă chem...

- Stai jos, omule, noi nu facem religie și nici politică. Aici fiecare face ce vrea. Nu tulbura lumea, vezi de treaba dumitale. ăsta este tartorele, proprietarul stabilimentului. Nu este român, dar vorbește bine românește. Este un bărbat peste 60 de ani, suplu, înalt, îmbrăcat în cămașă albă cu cravată la gât, arată oficial. Precis el este tartorele, dar...

- Dar este scăpare și pentru dumneavoastră. Este scăpare pentru toți.

- Stai jos și taci!

- Este salvare pentru toți...

- Stai jos!

- Isus este Salvarea.

- Stai jos!

- Isus vă iubește.

- Stai jos!

Și strigătele mulțimii înfierbântate de alcool au biruit. Am stat jos și parcă s-a rupt ceva în mine. Aș fi vrut să fiu undeva, singur și să plâng. Să-i plâng pe toți sărmanii aceștia neputincioși.

Aneta, soția mea dragă, mi-a sărit în ajutor. S-a sculat și le-a vorbit în locul meu, dar eu nu mai auzeam nimic. Priveam fețele oamenilor dinaintea mea și mi-am dat seama că-i cunosc pe toți de multă vreme, dintotdeauna. Fețe indifferente, fețe nervoase, fețe atente, fețe fără expresie. Cunosc aceste fețe ca și când aș privi într-o oglindă în timpuri diferite. Uite colo un bătrân cu fața bucălată. Îi plesnește limba în buza paharului. Uite-l pe Vivi Radio, s-a îmbătat deja... Frate dragă, ce mult aș fi dorit să-ți spun secretul, dar nu vrei, nu poți să mă ascuți...

Ce mult aş fi dorit să-ţi arăt scăparea, eliberarea... ce mult aş fi dorit... ce mult...

Am privit oamenii, feţele lor diferite, sticlele şi paharele dinaintea lor, fumul ţigărilor ce se ridica în tavan. Aici, sub ochii mei, în acest timp se petrec mici drame, mici aventuri, sunt destine înşirate pe tarabă, vieţi în căutarea adevărului pe care, poate, nu-l vor găsi niciodată. Suflute zbuciumate; şi peste toţi pluteşte aburul alcoolului.

Am privit la fiecare şi am înţeles că am venit să aduc în acest loc ceva nedorit de nimeni – Libertatea. Dar oamenii aceştia nu doresc să fie liberi. Scăparea, dar oamenii aceştia nu doresc să scape. Şi durerea din sufletul meu a crescut şi iarăşi aş fi vrut să fiu singur într-un loc ascuns, să-i plâng înaintea Domnului, să-i plâng...

De la Kiev Club am plecat direct la casa păstorului. Parcă ne aştepta. Nu a întrebat nimic, cred că a cunoscut totul după feţele noastre sau din experienţele trecute. Soţia păstorului ne-a pus mâncare înainte şi mi-a spus:

- Stai jos!

Iar cuvintele astea? Am privit-o în faţă, calmă, liniştită. Siguranţa din privirea ei a pătruns în mine, şi deodată am simţit o mare bucurie inundându-mi întreaga fiinţă. Am privit în jur. Totul este aşa de bine aşezat, aşa de stabil, de neclintit. Mi-am amintit de unde am venit, de unde am fost scos şi am strigat către Domnul:

- Doamne, ai milă de români!

Apoi.... 'am stat jos ' şi am băgat lingura-n ciorbă. Îmi era foame, m-a cuprins o linişte mare, şi era bine...

CAPITOLUL 35

EVA

(ROCHIA DE MIREASĂ)

- Pe 30 aprilie, cu ajutorul Domnului, în Biserica noastră va avea loc un botez nou-testamental, anunță păstorul la sfârșitul slujbei. Fratele Costică și sora Aneta, la cererea lor repetată, vor fi botezați.

‘În sfârșit, s-a hotărât să ne boteze’, gândesc eu. O privesc pe Aneta, și ea se uită la mine... de departe. În Biserica Română bărbații stau într-o parte, iar femeile într-altă parte, așa că între mine și Aneta este o oarecare distanță. Dar după 25 de ani împreună, ne înțelegem și fără vorbe. Mai bine să tăcem, că dacă vorbim prea mult ne certăm...

‘În sfârșit, s-a hotărât’, îmi spun privirile ei.

Ne-am urcat toți trei în mașină și am plecat acasă gânditori, parcă mai serioși. Aneta se interesează:

- Nu mai e mult și vine Domnul să-Și ia Biserica. Dacă suntem botezați ne ia și pe noi, nu-i așa?

- Sigur că ne ia. N-ai auzit ce a spus păstorul? ‘Cine va crede și se va boteza va fi mântuit’.

Gogu nu a scos nici o vorbă tot timpul. Mi-am adus aminte de el și l-am privit prin oglindă. Stătea în colțul banchetei din spate, cam amărât.

- Ce e Goguță, ce e cu tine? Atenție, că ne apropiem de Mc. Donalds. Nu-ți miroase nimic?

- Nu sunt foame... L-am privit mai atent. Părea supărat, gata să plângă. Îl întreb iar:

- Ce este, Goguță? Ce ai, copilul meu? Și copilul deschide gura și spune printre lacrimi:

- Tași, dacă vine Domnul Isus și vă ia pe voi, cine mai rămâne să mă boteze și pe mine? Am văzut în ochii lui

înlăcrimați o îngrijorare care depășea orice nădejde. Pentru prima dată, copilul s-a văzut în afara preocupărilor noastre primordiale. Am oprit mașina și m-am dus în spate, lângă el. Și Aneta a venit lângă noi.

- Copilașul meu, nu-ți fie frică. Nu te lasă Domnul, nu te lasă Domnul Isus. Copilul meu, unde mergem noi, acolo mergi și tu, atâta timp cât suntem împreună pe Calea Domnului. Ne ia Domnul în Raiul Lui pe toți, nu plânge, ai încredere în Domnul, copilul meu, nu plânge. Dar și eu și Aneta aveam lacrimi pe obraji, lacrimi noi, de dragoste și bucurie, căci simțeam pe Domnul între noi.

Mașini multe vâjâiau în mare viteză, dar nimic nu ne mai tulbura. Peste noi era Duhul Domnului, peste noi era dragostea Domnului. Mâna lui Dumnezeu era deasupra noastră și noi ne țineam toți trei strânși în brațe, iar fiecare din noi, în Duhul lui, ținea în brațe pe Isus...

Luni am plecat să cumpărăm haine albe pentru botez. L-am luat pe Gogu cu noi și am plecat în oraș, prin magazine. Căutam o rochie albă, albă ca rochia de mireasă, pe care soția tinereții mele nu a avut-o niciodată.

Când noi ne-am căsătorit eram doi copii naivi, răi și foarte săraci. Dar noi nu știam că eram așa. Ne credeam buricul pământului și sfidam pe orișicine... cine mai era ca noi...? Și când ne-am căsătorit, la Primăria din Chitila, nu am avut decât haine obișnuite, sărăcăcioase, dar le purtam cu mândrie mare. N-am avut decât 10 lei în buzunar, și cu ei am cumpărat, la urmă, o sticlă de vin de 7 lei și ne-au mai rămas și bani de tramvai. O verișoară a rupt niște flori prăfuite din curtea Primăriei și le-a dat miresei, și... dar ce mi-a venit acum cu astfel de amintiri?!

Rochie albă de mireasă, rochia curăției și a virginității... cine o poate purta oare? Pantofi albi și cămașă albă și pantaloni albi și ciorapi albi... Și totuși, eu simțeam că mai sunt întunecat în adâncul inimii mele, dar voiam să fiu curățit de orice pată și botezat. Am cumpărat prosoape noi și lenjerie de corp, să fim nou-nouți și tot ce este vechi să dispară în apa botezului.

Ne-a prins foamea pe drum, mai ales pe Gogu. Și nu știu cum s-a făcut că am ajuns în Northbridge, aproape de restaurantul unde lucra Aneta.

- Hai să mergem la ‘Grecul’, la restaurant, să mâncăm, ne invită ea în grabă. Eu parcă am intrat în defensivă, ca un arici care se acoperă cu țepii. Am mormăit:

- Eu aș prefera să mergem acasă...

- Nu. Mai bine hai să mergem la ‘Romani’, propune Aneta.

- Cred că nu ar fi bine, bat eu în retragere. Hai să mâncăm la Mc. Donald. Parcă simțeam nevoia să mă ascund în spatele unui scut. Spune și tu, Gogule. Îl iau scut pe copil.

- Nu vreau la Mc. Donald, zice Gogu. Vreau la restaurant, că n-am mai fost de lung timp. S-a dus scutul meu.

- Uite, ‘Brass Monkey’! Hai aici, că n-am fost niciodată. Aneta e insistentă. Eu strângeam în brațe sacoșa cu pantofi albi și ciorapi albi, și pantaloni albi, și chiloți albi și sudoarea îmi curgea pe frunte. Zic:

- Uite, este aici în James Street un șop cu Kebab, pește, ce vreți voi... Hai să mâncăm acolo.

- Nu mă băga în bomba aia turcească, se enervează Aneta. Vreau să mergem și noi ca oamenii serioși la un restaurant. Să stăm ca lumea cu picioarele sub masă, să vedem și noi lumea, nu mă duce la un chioșc cu hot dog. Vreau la restaurant, să mă simt bine!

Îmi tremurau picioarele și nu știam ce să fac. Țineam strâns în brațe hainele pentru botez, de parcă cineva ar fi vrut să mi le smulgă din mână, și am şuierat printre dinți:

- Evo, nu mă bagi tu pe mine înapoi în cârciumă. Abia am ieșit de acolo. Mergem acasă.

Am plecat hotărât spre locul unde parcasem mașina. Nici nu m-am gândit să mă uit înapoi, să văd dacă vin după mine. Țineam strâns în mână cămașa mea albă de botez și mă grăbeam să ies din aglomerație, să ies din lume. Nu m-am uitat o clipă înapoi. Am intrat în mașină. Răsufлам greu și eram transpirat. Am vrut să mă rog Domnului, dar singurele cuvinte care mi-au venit în minte au fost:

- Scape cine poate! Amin.

După câteva minute au venit și Gogu și Aneta. Râdeau bucuroși, cu câte o gogoasă în mână.

- Hei, tași, vrei și tu un bite? Hai, mușcă și tu o dată.

- Vreau, Gogule. Am mușcat cu plăcere. Buuun! Gogule, mare șmecher a fost ăla care a inventat gogoșile.

Am pornit mașina și încet, parcă să nu deranjez pe nimeni, și pe furiș, am ieșit din Northbridge. Aneta și Gogu se ospătau în spate și făceau gălăgie mare. Lângă mine, pe scaun, cămașa albă ieșise pe jumătate din ambalajul ei. Ce albă este cămașa, și ce frumoasă . Ca o rochie de mireasă...

CAPITOLUL 36

ÎMPREUNĂ

(BOTEZUL)

Fratele Octavian mi-a zis:

- În săptămâna asta, înainte de botez, o să fii foarte încercat. Diavolul o să facă tot ce știe ca să te împiedice să faci legământ cu Domnul Isus. Așa am pățit și eu.

- Ce să fac?

- Nu știu. Domnul o să te învețe și o să te apere. O să-ți dau hainele mele, cu care am fost botezat eu.

- Am haine.

- Nu sunt bune, îmbracă-le pe-ale mele.

- Bine, frate, le îmbrac.

Octavian a fost un marinar care nu a crezut în Dumnezeu, și a cerut un semn ca să creadă. Odată, când a fost foarte bolnav, s-a rugat iar: ‘Doamne, dacă ești, dă-mi un semn’. După un timp a simțit mâna Domnului mângâindu-l pe rana ce o avea. S-a uitat în jur și nu era nimeni cu el în cameră, și o mână nevăzută continua să-i aline durerea. Acesta a fost semnul de la Dumnezeu, care l-a dus la pocăință. Mi-a spus din nou:

- O să fie o săptămână grea, ferește-te de satan. Așa că săptămâna asta din urmă am petrecut-o mai toată pe lângă păstor.

Într-o seară stăteam de vorbă, îl ascultam cum vorbea despre Isus Domnul, și m-am simțit deodată ușor, tare ușor pe scaunul pe care stăteam. Și o căldură și o dragoste mi-au cuprins inima... Duhul Sfânt al lui Dumnezeu era peste noi, îmi modela viața, îmi alcătua o inimă nouă. Simțeam cum lacrimile mi se usucă pe pleoape, ca suflate de o adiere caldă, și, una după alta, așa mi-am petrecut zilele, așteptând botezul.

Și ziua mult așteptată a venit. Am plecat de acasă bucuroși. Am pus în mașină hainele de schimb, l-am luat pe Gogu, și ne-am grăbit spre Biserică. Era 30 aprilie, 1995, ora 9 dimineață. Eram puțin emoționat, puțin grăbit și nerăbdător.

Oare ce se întâmplă cu noi? De azi înainte începem un capitol nou în viața noastră. Totul este nou. Am început o viață nouă, într-un loc nou, cu o nouă profesie, o nouă casă, prieteni noi, preocupări noi, haine noi, cărți noi, mâncare și băutură nouă, vorbire nouă. Totul este nou-nouț, oare de unde atâta noutate?...

Cu câțva timp în urmă, îmi aduc aminte, m-am rugat Domnului să-mi ia viața. Și el m-a ascultat, mi-a luat viața cea veche și mi-a dat una nouă, neînchipuită, pe care urma să o trăiesc...

Într-o dimineață, nu cu mult în urmă, am auzit-o pe soția suferințelor mele rugându-se Domnului: ‘Doamne, ia-mi viața că nu mai vreau să trăiesc’. Iar Domnul i-a luat-o și i-a dat una nouă. I-a pus pe față un zâmbet mare cât o lună plină. Mare este puterea Ta, Doamne Dumnezeule!....

Mergeam bucuroși spre Biserică. Prin atâtea locuri am umblat noi împreună în 25 de ani, atât de multe am făcut noi împreună. Dar simt, totuși, că ceea ce facem acum este cea mai mare aventură a noastră de până acum. Ne aventurăm în lumea lui Dumnezeu, și avem un copilaș pe care-l ducem cu noi, în această aventură sfântă. Nu-mi vine să cred... acum trăim evenimentul, mergem cu grăbire spre Dumnezeu care ne așteaptă cu brațele deschise, pe toți trei. Mare este puterea Ta Doamne, Dumnezeule!...

Foarte mulți au venit la Biserică. Mulțime mare, și Biserica Penticostală era acolo. Mi se părea că toți se uită la mine și la Aneta. Cred, de altfel, că asta și făceau. Și ca să fim priviți și mai bine, ne-au așezat pe două scaune mai jos puțin de amvon. M-am simțit foarte stânjenit la început, dar mi-am adus aminte de vorbele Domnului: ‘Cine se va rușina de Mine

în fața oamenilor, și Eu Mă voi rușina de el în fața Tatălui Meu care este în ceruri’.

De ce să-mi fie rușine? De cine? Toți, sau aproape toți, au trecut prin această situație. Totuși, mi s-a părut prea multă îmbulzeală, un program prea încărcat, prea multe cântări, prea multă vorbă.

Cânta un frate penticostal, frumoasă cântare, caldă și legănătoare. Îmi plăcea melodia, nu înțelegeam cuvintele cu toate că el cânta în românește. Îmi plăcea vocea lui, și melodia, nu mă interesau cuvintele. Totul plutea ușor împrejur, parcă adia un vânt răcoritor. Doamne, ce pace aveam în suflet, ce odihnă... Parcă-L auzeam pe Domnul: ‘Veniți la Mine, voi cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă’. Doamne, ce odihnă era peste mine...

Am vrut să-i prind mâna soției mele, să-i transmit acea odihnă, am vrut s-o iau de mână, dar n-am mișcat un deget. Doar i-am privit mâinile; mâinile ei erau foarte albe. Se odihneau în poală pe rochia de mireasă albă, albă de tot. Era atâta odihnă în acele mâini palide și moi uitate pe albeața rochiei de mireasă, atâta odihnă... Unde și când am mai văzut eu aceste mâini palide, transparente? Este atâta pace, atâta odihnă... poate adorm...

Dar cum să dorm? Nici vorbă de somn. Stăteam lungit în pat, îmbrăcat cu zdrențe cazone, haine purtate de boschetari și de frontieriști la închisoarea Aiud. Era frig, cu toate că eram mai bine de două sute de deținuți în dormitorul lung din secția 5-a. Eram amorțit, tremuram ușor, așteptam dimineața. Era în luna decembrie, tare frig, mai ales noaptea. Ziua mai ieșea un pic soarele, dacă ieșea, și mai înmuia gerul. Stăteam în pat, cu pătura ușoară acoperit până peste cap și suflam ca să mai încălzesc puțin aerul pe care-l respiram.

Încercam să mă gândesc la soția mea, aflată și ea în acel loc blestemat. Ne despărțeau, probabil, câteva ziduri, câteva coridoare.

Era pe la miez de noapte. Ușa s-a deschis, am auzit pași de bocanci apropiindu-se. O mână mi-a tras pătura de pe mine și milițianul mi-a spus cu voce înceată:

- Mișcă-te la vorbitor. M-am ridicat în grabă și mi-am încălțat bocancii. Am pornit înaintea milițianului. Eram înghețat și speriat. Ce vorbitor să fie ăsta, la miezul nopții? Unde mă duce 'spurcatul' ăsta? Nu cumva vrea să-mi facă de petrecanie? Îmi clănțăneau dinții în gură de frig... de frică... Cine să mai știe... Am traversat curtea închisorii îndreptându-ne spre clădirea principală. Gerul mi-a tăiat răsuflarea pentru un moment, apoi am început să tremur. O transpirație rece mi-a încins fruntea. Unde mă duce 'spurcatul' ăsta? Ce vorbitor e ăsta, la miezul nopții?

Și totuși, am intrat în sala de vorbitor. M-a lăsat să aștept lângă grilajul care despărțea încăperea în două. Iar în cealaltă parte au adus-o pe Aneta, soția suferințelor mele. Era lumină multă în încăperea și am putut s-o văd bine cum a pășit încet, șovăitor, spre grilajul care ne despărțea.

Am rămas blocat. Eram în fața femeii pe care o iubeam de-o veșnicie, care îmi aparținea ca soție, și totuși, un grilaj de fiare ne despărțea. Cine să pună aceste bariere între suflete? Cu ce drept, cu ce putere? Cum am ajuns aici? Oare vom sfârși aici? Această femeie m-a urmat de copilă oriunde am dus-o, până și aici, la pușcărie... Doamne, ce-am făcut? Am pus mâna la frunte, simțeam că mă clatin. Ea a făcut un pas înainte și și-a trecut degetele printre zăbrele. Atunci i-am văzut mâinile albe, parcă transparente, cu degetele tremurătoare. Aș fi vrut să ating aceste degete, dar n-am avut putere.

- Spune ceva, mi-a șoptit ea.

- Cum s-a întâmplat că ne-au permis acest vorbitor?

- Sunt în greva foamei de 10 zile pentru asta, mi-a răspuns ea încet, parcă de departe.

- De ce ai făcut asta?

- Ca să te văd, mi-era dor de tine...

I-am privit mâinile cu degetele incredibil de albe, petrecute prin plasa ce ne despărțea. Aș fi vrut să le ating, dar nu aveam putere, sau... nu mă simțeam vrednic s-o fac...

Apoi au încetat toate cântecele și s-a făcut liniște. Păstorul a coborât în bazinul plin cu apă. Ne-a făcut semn să intrăm și noi. Eram acolo, în apă, împreună cu soția speranțelor mele, și mai era acolo Isus Domnul, și el era cu noi. Păstorul mi-a pus o întrebare venită de undeva, de departe:

- Crezi că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu?

- Da! Cred!

- Pe baza mărturiei tale, și la porunca lui Dumnezeu, te botez în numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt. Amin!

SFÂRSIT

ÎNCEPUT

Eram acolo, în apă, împreună cu soția speranțelor mele, și mai era acolo Isus Domnul, și el era cu noi. Păstorul mi-a pus o întrebare venită de undeva, de departe:

- Crezi că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu?

- Da! Cred!

- Pe baza mărturiei tale, te botez în numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt. Amin!